

His Christmas Virgin

Contents

His Christmas Virgin	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	38
8. Chương 8	45
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11	62
12. Chương 12	68
13. Chương 13	74

His Christmas Virgin

Giới thiệu

Người dịch: Linh, Ngọc, Cam (Lazyduck, to_you, Cam_ bên TVE) Ngày hoàn thành: 08/10/2011

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/his-christmas-virgin>

1. Chương 1

MAC bước tới đột ngột và thận trọng dừng lại ở giữa đường xuống bậc lát đá dẫn ra tầng gác mái[1] của căn nhà. Nàng bất chợt bắt đầu cảm thấy một hình dáng to lớn đứng trong bóng tối và khuất trên lối đi phía dưới nàng.

Hình dáng đó thực sự rất lớn, nàng chú ý với với một cái cau mày khi người đàn ông bước ra khỏi chỗ tối, đứng trong thứ ánh sáng dịu dịu của cái đèn đang chiếu phía sau nàng và trên đỉnh cầu thang.

Từ nơi Mac đứng, trông người đàn ông có vẻ khổng lồ với đôi vai rộng bên dưới cái áo khoác Woollen[2] màu tối, dài đến mắt cá chân, điều này lại càng thêm ấn tượng. Anh có một mái tóc dài, đen tuyền chải ngược khỏi khuôn mặt cứng cáp và mạnh mẽ mà ở bất kì thời gian nào, Mac hẳn sẽ nhúc nhích vì phải chụp cái mũ vào, đôi mắt sáng và đang nhìn một cách soi mói – chúng màu xám hay màu xanh dương? – Còn có gò má cao bên cạnh sống mũi dài. Anh cũng sở hữu cái miệng như một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo, môi dưới dày hơn, gợi lên thú vui nhục dục sâu thẳm, và một cái cằm kiên định, quả quyết.

Chẳng có gì là không phải sợ cả – trừ khi có cảnh sát ở đây, Mac nhận nhó thừa nhận một mình nếu lý do của người đàn ông này ở đây đưa ra ít trung thực hơn!

Nàng nén cơn rung mình lại khi cơn gió lạnh của buổi tối đầu tháng mười hai bắt đầu thấm vào xương nàng. ‘ Anh có cần tôi giúp gì không? ’ nàng nhắc một cách sắc nhọn khi nàng kết thúc việc kéo áo len đan của mình vào, sử dụng cả hai tay để thả mái tóc dài, đen huyền như màu bóng đêm khỏi cổ áo. Nàng luôn tự hỏi liệu mình có phải sử dụng kỹ năng võ Judo nàng đã học trong những năm đại học không!

Người đàn ông nhún bờ vai rộng. “Có thể đấy. Nếu cô có thể cho tôi biết cô Mary McGuire có ở nhà hay không?”

Anh ta biết tên nàng!

Không phải bất cứ người bạn nào của nàng cũng gọi nàng là Mary. Nhưng rồi, khi Mac chưa bao giờ để mắt tới người này trước đây, anh ta không phải một người bạn, đúng không?

Nàng liếc qua ánh sáng choang rọi ra từ studio[3] phía sau và phía trên nàng trước khi hướng đôi mắt nhìn thận trọng về người đàn ông lại một lần nữa. ‘ Ai muốn biết chứ? ’

“Này, tôi hiểu sự cảnh giác của cô.”

“Anh hiểu sao?” Nàng thách thức.

‘ Dĩ nhiên, ’ anh xác nhận. ‘ Rõ ràng là tôi làm cô giật mình, và tôi xin lỗi vì, nhưng tôi chắc chắn với cô, lý do tôi ở đây rất chính đáng. Tôi chỉ đơn giản mong được nói chuyện với cô McGuire. ’

“Nhưng liệu cô McGuire có mong muốn nói chuyện với anh không?”

Người đàn ông cứng người lại, nụ cười thiếu hài hước. ‘ Tôi hy vọng sẽ có. Nè, chúng ta có thể đi tới đi lui cho cả đêm nay đây. ’

‘ Tôi không nghĩ vậy đâu. ’ Mac lắc đầu, quyết định rốt cuộc có lẽ nàng sẽ không cần phải sử dụng bài học tự vệ đó với người đàn ông này. ‘ “The Patels”[4] sẽ đóng cửa trong chính xác là mười phút nữa và tôi dự định sẽ ở đó trước khi nó đóng. ’

Đôi lông mày nhướn lên trên con mắt sáng màu. “The Patels?”

Mac giải thích tỉ mỉ. ‘ Nó chính là cửa hàng ở ngay góc phố phía hai con đường kia. ’

“Ý nghĩa của nó là gì?”

‘ Tôi cần có một số thực phẩm trước khi cửa hàng đóng. Tình huống là thế đấy, giờ thì anh có thể tránh sang một bên cho tôi có thể qua được không? ’ Nàng bước xuống hơn hai bậc cầu thang để giờ họ đứng ngang tầm mắt.

Xanh. Mắt anh ta màu xanh. Màu như tia điện vậy, lạnh đến thấu xương.

Hơi thở của Mac tắc trong cổ họng khi nàng nhìn vào đôi mắt xanh dương thu hút đó, cùng lúc cũng giật mình nhận thức được sự tinh tế và hương thơm của nước hoa hay kem cạo râu của anh. Nơi anh lộ ra sự mạnh mẽ. Dầu vậy, Mac khá chắc nàng có thể nắm bắt được anh ta; khi đến với Judo, kỹ năng nàng luyện cũng có lý do cả, vì Judo không quan tâm đến tầm vóc, và nàng đã thực sự chuyên nghiệp.

Người đàn ông nhìn nàng qua chiếc mũ trùm đầu. ‘ Việc cô rõ ràng rời khỏi nhà cô ấy có vẻ như cô là người bạn của McGuire. ’

“Phải là thế sao?”

Jonas hối tiếc sâu sắc vì cơn bốc đồng của mình đã dẫn tới của quyết định không gọi và nói với Mary McGuire trong tối nay. Hẳn sẽ là thích hợp hơn rất nhiều, anh giờ mới nhận ra – không mấy đáng ngại khi gọi cho một trong những người phụ nữ bạn anh - nếu anh đơn giản chỉ là gọi điện thoại trước rồi làm một cuộc hẹn thì sẽ thuận tiện hơn cho cả hai. Suốt mấy tiếng ngày nay, anh đã hy vọng có nó vào một lúc khi một trong những người bạn của cô ta không tới thăm!

Con mèo hoang nhỏ bé mảnh mai đang đứng trên cầu thang có mái tóc thật đen, thẳng, dài đến thắt lưng, cùng đôi mắt như hình quả hạnh có màu xám tro trên khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú kia, thực sự chẳng làm sao thoát ra khỏi sự thật nàng rõ ràng đã lấy đi trái tim người của nghệ sĩ ‘ bị chết rét trong gác xép ’! .

Điều đó được chứng tỏ bằng cái áo vải thô quá rộng nàng mặc ngoài chiếc áo thun trắng, cả quần và áo bao phủ bởi chiếc áo len đan hồng rộng thùng thình trông như thể nó quấn cơ thể yếu ớt của nàng đến hai lần. Bàn tay nàng nhỏ và thật mảnh, làn da thì trong mờ. Đôi giày màu xanh giống như giấy của người huấn luyện thú trên chân nàng thì vừa cứng vừa không phù hợp với cái ẩm ướt, giá lạnh của cái thời tiết đầu tháng mười hai.

Jonas đã dùng tuần trước của mình đi châu Úc công tác. Anh thừa nhận nó đã rất thành công với sự thoải mái bên trong. Ngoại trừ sau cái nóng bên Châu Úc, bây giờ anh đang cảm thấy ảnh hưởng của cái lạnh và ẩm ướt tháng 12 nước Anh vào xương của anh, dù cho anh đã mặc áo len dày cùng một cái áo khoác trên bộ com lê.

Con mèo hoang nhỏ bé trông có vẻ thanh tú này thậm chí phải lạnh hơn anh với chỉ độc có cái áo len đan mỏng như một cái vỏ bọc ngoài. ‘ Tôi xin lỗi một lần nữa nếu tôi đã làm cô giật mình lúc này. ’ Anh nhăn nhó khi anh nép sang một bên và để nàng đi lên vỉa hè cạnh mình.

Đỉnh đầu nàng sát ngay dưới cằm Jonas khi nàng nhìn anh với sự giễu cợt rõ ràng. ‘ Anh không làm được đâu. ’ nàng quay đi nhanh chóng, trước khi quần chặt cái áo len đan vào nàng hơn, vội vã nhập vào bóng đêm.

Jonas vẫn nhìn nàng qua hàng mi nhỏ khi nàng dừng dưới cái đèn ở góc đường để liếc nhìn lại anh, mặt nàng hình trái xoan trông nhợt nhạt, mái tóc dài gần tới thắt lưng kịp vụt lên thứ ánh sáng như màu xanh đen trước khi nàng quay đi và biến mất ngay phía góc đường.

Anh lắc đầu tiếc nuối trước khi hướng lên dốc những bậc bằng kim loại dẫn tới studio của Mary McGuire; hy vọng cô ta sẽ không trở thành người xấu bụng giống người bạn “như con mèo hoang” của cô ta. Mặc dù anh cũng không trông chờ vào điều đó!

Mac nấn ná tán gẫu với người ở Patels trong vài phút sau khi nàng mua xong thực phẩm. Nàng thích đôi trẻ đã mở cửa hàng mini tiện lợi này cách đây hai năm, và Inda đang mong chờ đứa con đầu lòng của họ trong một vài tháng nữa.

Mac bước chậm lại khi nhìn thấy người đàn ông đã nói chuyện với nàng trước đó đang ngồi trên bậc dưới cùng của cái cầu thang bằng kim loại, chờ đợi nàng trở về mang theo túi hàng tạp phẩm, con mắt như tia điện xanh hẹp lại lạnh lùng khi nàng bước về phía anh. “Tôi mang nó vào cho cô McGuire được không?” nàng hỏi nhẹ nhàng khi nàng dừng trước mặt anh.

Phải đến mười lăm phút rồi tính từ lúc Jonas lên tới đầu kia của cái cầu thang kim loại để rung chuông gọi cửa và không nhận được hồi đáp. Kết quả cũng tương tự khi gõ cửa lần nữa. Ánh sáng rực rỡ trong studio đã nói với anh hẳn có ai đó đã về nhà rồi.

Hay là chỉ vừa mới như vậy thôi?

Để lại Jonas với câu hỏi đang đưa ra có phải hay không chính cô gái trẻ trong cái áo vải thô cùng chiếc áo len hồng rộng thùng thình kia, người đã vội đi tới cửa hàng Patels mua thực phẩm trước lúc họ đóng cửa, thực tế là Mary McGuire, chứ không phải là người bạn tới thăm như anh đã đoán.

Vài thứ anh tìm ra gần như quá lạ đến nỗi không thể tin được!

Cô gái trẻ này trông giống người chết đói một nửa, và quần áo của nàng ta thì hợp với người sống trên đường phố hơn người đang là một nghệ sĩ thành công; Mary McGuire đã trở thành một trong những họa sĩ nổi tiếng của ba năm vừa qua, bức họa của nàng ta vẽ trở nên vô cùng quý báu với những người sưu tầm quan trọng cũng như các chuyên gia thuộc thể loại trữ tình về sự độc nhất vô nhị trong phong cách và việc sử dụng màu sắc của nàng ta.

Danh tiếng của nàng như một nghệ sĩ riêng biệt, người phụ nữ cũng trở thành một cái gai nhọn kinh điển bên Jonas sáu tháng qua.

Người phụ nữ này sao?

Anh từ từ đứng dậy để nhìn xuống nàng một cách trách cứ khi kinh nghiệm đã giúp anh dự đoán được tình huống đang xảy ra. ‘ Không dễ dàng hơn khi cô nói với tôi rằng cô là Mary McGuire à? ’

Nàng nhún đôi vai mảnh và hẹp một cách qua loa. ‘ Nhưng điều đó sẽ không vui bằng một nửa à. ’

Cái miệng của Jonas cứng lại, tiết lộ anh đã không hiểu được cái lý do để có được niềm “vui” của người nào đó. “ Vì chúng ta đã biết được cô là ai, có lẽ chúng ta nên lên lầu và có một cuộc nói chuyện quan trọng chứ nhỉ? ’ anh khó chịu một cách lạnh lùng.

Đôi mắt màu xám khói lại quay cái nhìn chằm chằm về anh không chớp mắt . ‘ Không. ’

Anh nhướn đôi mày đen “Ý cô là gì, không ư?”

‘ Ý tôi là không, ’ nàng lặp lại một cách kiên nhẫn. ‘ Bây giờ thì anh có thể biết tôi là ai nhưng tôi vẫn không có ý tưởng nào về việc anh là ai. ’

Jonas cau có tối sầm mặt lại. “Tôi là người mà cô đã lừa dối trong sáu tháng qua.”

Mac cau mày nhìn anh như khám xét, chỉ để trở nên tích cực hơn nàng chưa bao giờ gặp người đàn ông này trước đây. Phải cao hơn sáu feet[5], với vẻ bề ngoài nguy hiểm đến tối kìa thì anh đơn giản là loại đàn ông mà bất cứ người phụ nữ nào, ở bất kỳ độ tuổi nào, không bao giờ có thể quên.

“Xin lỗi “. Nàng lắc đầu một cách chắc chắn. ‘ Tôi tuyệt đối không thể tưởng tượng được anh đang nói về chuyện gì. ’

Khuôn miệng gợi cảm như tác phẩm điêu khắc kia bấu lại trong sự chế nhạo. ‘ Có phải Buchanan Construction[6] đã rung chuông với cô không ? ’

Chuông báo động, có lẽ vậy, Mac thừa nhận khi cái nhìn của nàng được mài thật sắc một cách cảnh giác trên khuôn mặt cứng rắn và mạnh mẽ của mình. Một khuôn mặt tàn nhẫn, giờ nàng mới cẩn thận nhận ra. ‘ Tôi vẫn giữ nó, ông Buchanan đã quyết định gửi một trong những tay sai của ông ấy tới vì tất cả những cố gắng trong sự thuyết phục lịch sự kia đã thất bại ư? ’

Đôi mắt xanh dương mở to về hoài nghi. ‘ Cô nghĩ tôi là mấy người kiểu loại vô sĩ hạng nặng được gửi tới để đe dọa cô sao? ’

‘ Hả, không phải vậy sao? ’Mac gần ra, gay gắt. “ Cho đến giờ tôi đã có vài chuyến viếng thăm từ luật sư của ông Buchanan, phụ tá riêng, và còn chủ thầu của ông ấy nữa, vì vậy tại sao anh lại không thể là một trong những tay sai của ông ấy cơ chứ? ’

‘ Có thể đấy vì tôi không sử dụng tên tay sai nào cả! ’ Jonas gần ra một cách lạnh lẽo, dây thần kinh đập vào quai hàm siết chặt của anh khi anh trừng trừng nhìn nàng giận dữ.

Anh đã quyết định chỉ cá nhân mình đến đây tối nay với hy vọng anh có thể khuyên nhủ người họa sĩ lừng danh và đáng tôn trọng - và bướng bỉnh một cách ngoan cố - Mary McGuire, và thay vào đó anh thấy mình bị sỉ nhục bởi – mảnh phế liệu năm-chân-không có gì[7] của người phụ nữ có khiếu thẩm mỹ về cách ăn mặc như người vô gia cư!

Đôi mắt xám thăm thẳm mở rộng ra. ‘ Anh là Jonas Buchanan ư? ’

Cuối cùng anh đã thành công trong cái giọng run run chế giễu lòng tự tin một chút. ‘ Ngạc nhiên sao? ’ anh nhẹ nhàng giễu cợt.

Ngạc nhiên chắc chắn là đang nói giảm nói tránh cho thứ Mac cảm thấy thế nào ngay lúc đó; choáng váng thì mô tả nó tốt hơn.

Nàng biết về Buchanan Construction – không thể không làm, nhiều năm qua đã có nhiều cửa bị vít lên trong những khu vực đang thi công ở khắp Luân Đôn với cái tên được trang trí trên chúng, khi nàng bị gạ gẫm bởi người đại diện hợp pháp của công ty, đề nghị mua tầng gác mái nhà nàng.

Đúng, Mac chắc chắn đã biết đến tên Jonas Buchanan, và nếu nàng có nghĩ tới nó một chút gì đó, nàng đã luôn cho rằng người sở hữu một công ty xây dựng trên toàn cầu là người trong khoảng năm mươi, sáu mươi gì đó, người có lẽ đã từng trong thời kì hút xì gà cùng với việc uống rượu mạnh của ông ta, hiển nhiên là sau khi đã đắm mình trong bữa ăn bảy món.

Người đàn ông này tuyên bố mình là Jonas Buchanan chỉ có thể tối đa là khoảng ba mươi, làn da dễ hồng hào khỏe mạnh trên khuôn mặt rám nắng của anh lộ ra rằng anh thậm chí còn không hề từng ở trong thời kì hút xì gà, còn mình đầy cơ bắp với sự săn chắc cân xứng của cơ thể nói với nàng anh không đắm mình trong bữa ăn bảy món.

Mac nhìn anh với vẻ sắc sảo. ‘ Anh có giấy phép lái xe hay cái gì đó để chứng minh điều mà anh tự nhận không? ’

Jonas cau có khi sự tức giận của anh hằn sâu hơn. Anh đã đi khắp nơi trên thế giới, công tác trong nhiều năm nay, và chưa một lần nào trong suốt thời gian đó có bất kỳ ai chất vấn anh có phải là người mà anh đã nói là anh ấy là hay không. Cho đến khi gặp Mary McGuire, điều đó đã xảy ra! ‘ Thẻ tín dụng thì sao? ’ anh cúi kính nói khi anh cho tay vào túi ngực áo khoác anh lấy ví tiền.

“Tôi e là không.”

Tay Jonas ngưng lại. “Tại sao lại không?”

Nàng nhún vai trong cái áo len hồng rộng thùng thình buồn cười đó. ‘ Tôi cần cái gì đó có ảnh. Ai cũng có thể có thẻ tín dụng với tên Jonas Buchanan in trên nó. ’

‘ Cô nghĩ tôi giả mạo cái thẻ tín dụng với tên của Jonas Buchanan trên đó ư? ’ Jonas hoài nghi.

‘ Hoặc là ăn cắp nó. ’ Nàng gật đầu. ‘ Tôi muốn xem hộ chiếu hoặc giấy phép lái xe có cái ảnh kèm trên, ’ nàng cứ ngoan cố dính chặt vào khẩu súng của mình[8].

Miệng của Jonas nén lại. ‘ Trên cơ sở đó, cũng có giả thiết, tôi không có cái thẻ tín dụng giả mạo Jonas Buchanan thì sao? ’

Nàng chau mày lại. “Hừm, tôi đã không nghĩ đến.”

Không, anh chắc chắn không nên bốc đồng và tới đây tới nay, Jonas thừa nhận với sự thất vọng lớn dần khi anh rút ra hộ chiếu mà anh đã không có cơ hội để bỏ nó ra khỏi túi anh mang theo chuyến bay trở về từ Sydney hôm qua. Anh đã cho phép một cách ngu ngốc rằng thành công của anh ở Úc thuyết phục anh, sau hàng tháng trời bên cạnh không có phụ nữ, lại như chỉ trích nói với cô McGuire rằng thành công đó thật là đúng thứ cần để mà vận dụng vào tình huống khó xử này!

“Đây” Anh đẩy cái hộ chiếu về phía nàng.

Mac cẩn thận tránh cho ngón tay mình tiếp xúc với anh khi nàng lấy hộ chiếu và hướng về tấm hình trên đó. Không giống tấm hình hộ chiếu của nàng, trên đó nàng nhìn như thể chỉ khoảng mười sáu và nếu nàng có số kiểu tù nhân in phía dưới thì ảnh của người đàn ông này chỉ ra anh, chính xác là một người đàn ông mạnh mẽ, đầy hấp dẫn hiện ra bằng xương bằng thịt.

Nàng nhanh chóng kiểm tra những chi tiết bên cạnh ảnh. Edward Buchanan Jonas. Công dân anh. Ngày sinh của anh nói cho Mac là anh vừa mới được ba mươi lăm tuổi.

Nàng nghĩ thật nhanh khi nàng từ từ đóng hộ chiếu lại trước khi trao nó cho anh, biết rằng nàng có thể tiếp tục trò chơi, và sẽ cực kì phiền với người đàn ông không thể chịu nổi này, hoặc ... ‘ Tôi có thể giúp gì cho anh, anh Buchanan? ’ nàng lịch sự hỏi.

‘ Tốt hơn đi, ’ anh sốt ruột một cách khó chịu khi anh cất hộ chiếu vào túi ngực. ’ Rõ ràng cô và tôi cần nói chuyện, cô McGuire- ”

‘ Tôi thấy chẳng có lý do gì phải thế. ’ Mac chạy ngang qua anh và bắt đầu đi lên cầu thang phía sau của căn nhà, xem ra không có lý do nào để nàng nán ở đây với cái lạnh vì nàng biết - hoặc, ít nhất, đoán được - rốt cuộc người đàn ông này không theo nàng để cướp. ‘ Tôi sẽ tắt đèn ở đầu cầu thang trong khoảng một phút ; trước khi tôi làm, anh có lẽ cần quay lại đường chính nơi có nhiều đèn sáng đấy, ’ nàng khuyên mà không thèm quay lại khi nàng lấy chìa khoá từ túi của cái áo vải thô của mình để mở cửa.

Jonas tiếp tục nhìn nàng đang trong cơn giận dữ khó chịu cho một phần của một giây trước khi anh theo nàng, nhảy hai bậc thang cùng một lúc cho đến khi anh đứng phía sau nàng. ‘ Cô và tôi cần nói chuyện, ’ anh gần từ ra giữa hàm răng nghiến chặt.

‘ Viết thư cho tôi, ’ nàng khuyên nhủ khi nàng mở khoá trước khi bước vào trong và quay sang nhìn anh, về mặt của nàng mở ra sự thách thức.

Jonas đặt bàn tay anh hai bên khung cửa. ‘ Tôi đã viết cho cô nửa tá thư. Nhưng cô đã không thèm viết thư lại. ’

Nàng nhăn nhó. ‘ Luôn có khả năng là tôi sẽ hồi âm vào lần thứ bảy. ’

‘ Tôi e rằng sẽ phải bằng cách này hay cách khác, ’ Jonas chấp nhận với vẻ giữ tợn. ‘ Tôi không nghĩ vậy đâu! ’ Anh đặt đôi bốt của mình giữa cánh cửa và khung cửa khi nàng hẳn sẽ đóng nó vào mặt anh.

Nàng lại mở cửa ra để nhìn trừng trừng anh, đôi mắt xám màu khói đỏ lóe ra tia u ám, có vết sáng trên đôi má bình thường vẫn nhợt nhạt của nàng. ‘ Bỏ chân của anh ra, anh Buchanan, nếu không anh sẽ làm tôi phải gọi cảnh sát tới và có anh bằng vũ lực ra khỏi cái tài sản của anh đấy! ’

Thật quá dễ dàng cho Jonas để thấy rằng nàng tức giận hơn cả cảnh báo vì sự bướng bỉnh của anh. ‘ Tôi chỉ muốn hai chúng ta ngồi xuống và có có một cuộc nói chuyện hợp lý thôi - ’

“Tôi đang bận.”

‘ Tôi chỉ yêu cầu có hai phút cho thời gian của cô, chết tiệt thật! ’ Jonas kêu lên.

Mac thật sự không khó khăn khi nàng nói nàng đang bận; nàng có một buổi triển lãm lớn ở phòng triển lãm tranh vào thứ bảy, chỉ hai ngày nữa phải đi, và nàng có thêm một bức hoạ nữa cần kết thúc trước đó. Hơn nữa, chẳng có giá trị nào giúp cuộc nói chuyện với Jonas Buchanan làm nàng đổi ý về việc bán cái nhà kho mà nàng thực sự yêu công việc nàng làm trong đó.

Ông của nàng đã để lại tài sản này cho Mac khi ông qua đời cách đây năm năm. Nó đã là một trong nhiều nhà kho gần sông đã bị bỏ xó khi người sản xuất trong bến tàu của Luân Đôn đã kiếm được nơi khác, thuận tiện hơn trong vận chuyển. Toà nhà ba tầng cao, là nơi lý tưởng cho Mac làm việc trong nhà cũng tốt như làm việc ở studio. Từ ngoài nhìn vào nó trông vẫn giống một nhà kho cũ, nhưng bên trong thì tầng trệt gồm có ga ra và phòng tiện nghi, tầng hai là nơi sống của nàng, và tầng ba thì để làm một cái studio rộng rãi.

Thật đáng tiếc, khu vực nơi nhà kho nằm gần đây lại trở nên rất hấp dẫn đối với nhà phát triển bất động sản như kiểu Jonas Buchanan, khi họ mua hết đất ven sông để đặt lên khối những căn hộ sang trọng có sức quyến rũ, điều đó đã thêm vẻ lộng lẫy và giúp không bị ngắt tầm nhìn của sông.

Vì người đàn ông xui xẻo này mà nhà kho riêng của Mac đứng nằm trong một trong những vị trí đó.

Nàng thở dài. ‘ Tôi đã gửi câu trả lời cho luật sư của anh, phụ tá riêng, và chủ thầu của anh, ’ nàng nhấn mạnh lời nhắc nhở anh. ‘ Tôi không muốn bán. Không phải bây giờ. Không trong tương lai. Chưa từng có. Nó đủ rõ ràng với anh rồi chứ? ’

Biểu hiện của Jonas Buchanan chỉ là tức điên lên khi anh lắc đầu một cách thiếu kiên nhẫn. ‘ Cô phải nhận ra khu vực quanh cô sẽ trở thành một nơi xây dựng ồn ào hơn những tháng của mùa đông chứ? ’

Nàng nhún vai. ‘ Anh đã khoanh vùng này lại vì mục đích đó. ’

Anh cau mày. ‘ Sẽ không giảm được tiếng ồn của xe tải chuyển vật liệu. Công nhân thì thường xuyên động xuống thình thình và có tiếng nổ lớn khi toà nhà bắt đầu được xây lên, sau đó là cái cần trục khổng lồ được ráp trên đó. Chính xác thì làm thế nào mà cô mong đợi mình vẫn có thể làm việc với tất cả mọi thứ đang diễn ra? ’

Mắt Mac hẹp lại. ‘ Điều như thế đã xảy ra khi tôi đã tiếp tục làm việc vài tháng cuối cùng trong lúc anh kéo tất cả những toà nhà quanh đây xuống một cách có hệ thống. ’

Miệng của Jonas rần rại với lời chỉ trích đầy hàm ý. ‘ Tôi đã vài lần đề nghị dời cô đi - ’

‘ Tôi đâu có muốn được ” dời đi ”, anh Buchanan, ’ Mary McGuire gầm gừ giữa hàm răng nghiến chặt. ‘ Đây là nhà của tôi. Nó vẫn sẽ tiếp tục nhà của tôi, ngay cả khi anh xây dựng và bán căn hộ sang trọng của anh đi. ’

Và, Jonas chỉ là đã quá biết, hoàn toàn chứng mất với người sống ở căn hộ độc quyền hàng triệu bảng đó! ‘ Theo kinh nghiệm của tôi thì mọi thứ đều có giá của nó, Mary-”

“Mac”

Anh chau mày. “Xin lỗi, gì cơ?”

‘ Tất cả những ai thực sự biết tôi đều gọi tôi là Mac, không phải Mary, ’ nàng giải thích. ‘ Và có lẽ anh quen với những người có ” một cái giá ” anh Buchanan, ’ nàng nói gay gắt, đôi mắt xám khói ánh lên vẻ coi thường. ‘ Tôi ngẫu nhiên tin rằng gia đình và bạn bè của tôi liêm khiết hơn đây. Giống như tôi vậy! ’

Bây giờ Jonas đã hoàn toàn hiểu về sự thất bại mà nhân viên của anh trước đây gặp phải khi cố nói chuyện với Mary McGuire - ‘ Mac ’ ; trước đây anh chưa từng bao giờ gặp một người nào ngoan cường, bướng bỉnh và là một người vô lý hơn người phụ nữ đặc biệt này!

Miệng anh mềm mọng. ‘ Cô biết nơi để liên lạc với tôi khi cô đổi ý rồi đây. ’

‘ Nếu tôi đổi ý, ’ nàng sửa lại một cách kiên quyết. ‘ Điều đó tôi sẽ không xảy ra đâu. Bây giờ, nếu anh không phiền, anh Buchanan? ’ Nàng nhướng cao đôi lông mày như màu gỗ mun. ‘ Tôi thật sự là rất bận. ’

Còn Jonas thì không chắc? Với hàng triệu bảng đầu tư vào một dự án xây dựng hay cái gì đó khác ở khắp nơi trên thế giới, thời gian riêng của Jonas, và luôn luôn là một giá cao. Anh chắc chắn không mất nó thêm chút nào nữa khi phí đêm nay cho người phụ nữ này.

Anh bước lùi lại. ‘ Như tôi đã nói, cô biết nơi để liên lạc với tôi khi cô đã có đủ rồi đây. ’

‘ Chúc ngủ ngon, anh Buchanan, ’ nàng trả đũa với một giọng như đường sacarin (đường hoá học) - và chỉ ra - về ngọt ngào trước khi lặng lẽ đóng cửa vào mặt anh.

Jonas tiếp tục cau có nhìn cánh cửa vài phút sau khi nàng đã thực hiện lời đe dọa của nàng, tắt đèn bên ngoài và để lại anh trong bóng tối trừ ánh sáng thấy được bên trong nhà kho chính.

Anh đã đầu tư quá nhiều thời gian và tiền của vào dự án bắt đầu xây dựng trên khu vực này trong năm mới, không thể cho phép một người ngoan cố đặc biệt phá hỏng nó của anh, hay của Buchanan Construction.

Rõ ràng tiền anh có quá xa vời với lời đề nghị có tài sản này, không đủ lý do để Cô McGuire đồng ý đi rồi. Vậy nghĩa là Jonas sẽ phải nghĩ ra một lý do có sức thuyết phục hơn để nàng muốn rời đi.

2. Chương 2

‘ Vui vẻ lên nào, Mac, ’ Jeremy Lyndhurst chòng ghẹo khi vị khách được mời đầu tiên của buổi thăm quan tối nay bắt đầu đi qua phòng triển lãm tranh. Người đồng sở hữu - gần - năm mươi tuổi - của phòng trưng bày Lyndwood đầy thanh thế tiếp tục nói, “ Chỉ vài giờ cho diện mạo xinh đẹp và lịch sự với mọi người tối

nay thôi, và ngày mai cháu có thể quay lại với việc xa lánh mọi người và ăn mặc như kiểu người lang thang được rồi!”

Mac cười khúc khích, giọng khàn khàn - vì nàng biết nàng được định là sẽ ... - điều này gợi cho nàng nhớ về sự sỉ nhục, chính là vì Jeremy có khiếu thẩm mỹ về cách ăn mặc hoàn hảo còn nàng thì bất cứ lúc nào xuất hiện ở phòng triển lãm tranh của ông đều mặc với bộ quần áo – bản đầy màu vẽ. Bức tranh mà nàng đã hoàn thành mấy tuần trước nàng tới để giao nó, nó được triển lãm ở “ duy nhất bữa tiệc tối nay ’ nơi trưng bày tác phẩm của nàng.

Đối tác của Jeremy – trên nhiều phương diện - Magnus Laywood, một người cao, khổng lồ với mái tóc vàng với cái tuổi bốn mươi của ông, đang ở trước cửa để ‘ gặp và chào đón ’ khi các vị quan khách bắt đầu đến; chính là các nhà phê bình nghệ thuật và những người sưu tầm quan trọng, không những thế còn có một số cá nhân nữa, những người thực sự rất giàu có.

Có hai mươi bức vẽ của Mac được trưng bày tối nay, và tất cả chúng đều được bày ra một cách chuyên nghiệp bởi Jeremy và Magnus, trên bức tường màu kem trầm lặng cùng thứ ánh sáng độc đáo khiến chúng tạo ra được lợi thế tốt nhất.

Đây là buổi triển lãm độc đáo đầu tiên theo kiểu loại hình này mà Mac đã từng đồng ý làm, và giờ thì buổi tối cuối cùng đã đến, nàng hồi hộp đến nỗi đầu gối của nàng đập vào nhau!

“Đây, uống cái này đi.” Jeremy nhấc một ly sâm panh khỏi một trong những phục vụ bàn, người đang bắt đầu xoay vòng vòng với lượng khách nhanh chóng đầy lấy phòng, và đưa nó cho nàng. “Mặt của cháu tái xanh kìa!” Ông giải thích với sự khoái trá ra mặt.

Mac hồi tỉnh lại với một nhấp sâm panh. “Cháu chưa từng lo lắng trong cả cuộc đời.”

“Ồ, mới chỉ hai mươi bảy tuổi thôi,” Jeremy thì thào một cách buồn rầu.

Mac nhấp thêm một ngụm sâm panh ngon lành nữa. “Nếu họ không thích tác phẩm của cháu thì sao?” Nàng rên rỉ.

“Họ không thể đều là những kẻ ngốc, cưng ạ,” Jeremy lè nhè. “Đây có thể sẽ là một buổi tối tuyệt vời, Mac,” Ông cam đoan với nàng khi nhìn thấy nàng vẫn còn vẻ hoài nghi.” Ta biết nó khó thế nào đối với cháu, tình yêu ạ, nhưng hãy cố hưởng thụ nó đi, hmm?”

Vấn đề là Mac chưa từng đặc biệt yêu thích triển lãm những tác phẩm của mình. Bán nó thì, có. Bày nó cho những người khác, và trở nên “lịch sự cởi mở” với những người đó thì, không. Không may thay, khi Mac nhận thức được thì nàng biết, nàng không thể có một cuộc sống từ những bức vẽ của nàng nếu nàng không bán chúng.

“Cháu sẽ cố — Ôi. Chúa. Ôi!” Nàng thở một cách yếu ớt khi nàng nhìn thấy, và dễ dàng nhận ra, người đàn ông đang đứng cạnh cái cửa nói chuyện với Magnus.

Jonas Buchanan!

Anh cao như Magnus, tóc đen và nguy hiểm còn những người đàn ông khác ở đây thì tóc vàng hoe và dễ thương, không mắc một lỗi nào với mái tóc đen dài và sự cứng cỏi kia cùng với những nét đặc biệt vượt trội được đeo gọt bởi đôi mắt xanh lạnh thấu xương giờ đang lạnh lùng đảo qua các vị khách khác.

Trái tim Mac đập thành thịch trong lồng ngực khi nàng thư giãn bởi sự xuất hiện của anh. Ăn mặc giống những người đàn ông khác trong phòng, trong bộ vét đen được cắt may, cái áo sơ mi trắng như tuyết và một cái nơ đen được thắt trên cổ một cách hoàn hảo, tuy thế vẫn không hiểu Jonas làm thế nào mà lại có thể quyến rũ hơn, đẹp trai hơn bất kì một người đàn ông nào khác trong căn phòng này.

“Cái gì thế?” Jeremy hướng theo đường nhìn của nàng. “Đó là ai vậy?” Ông thì thầm đánh giá, mối quan hệ lâu năm của ông với Magnus không làm cho ông miễn dịch khỏi sự cuốn hút của những người đàn ông khác.

Mac kéo cái nhìn của mình ra khỏi Jonas để nhìn người đồng sở hữu của Lyndwood Gallery với vẻ buộc tội. “Ông nên biết là — ông đã mời anh ta chứ!!”

“Ta không nghĩ thế đâu.” Mắt Jeremy hẹp lại khi ông tiếp tục nhìn về phía Jonas. “Anh ta là ai thế?”

Mac nuốt vào một cách khó khăn trước khi trả lời. “Jonas Buchanan”

Jeremy nhìn với vẻ ấn tượng. “Công ty Jonas Buchanan á?”

Cho tận đến khi Mac nhận ra chỉ có một Jonas Buchanan mới nói, phải!!

“Ah, giờ thì ta đã hiểu.” Jeremy gật đầu thoả mãn khi câu đố đã sáng tỏ và rõ ràng. “Anh ta đi cùng Amy Walters.”

Mac quay lại đúng lúc nhìn thấy Jonas Buchanan đang đứng, khoác tay với một cô nàng cao, xinh đẹp với mái tóc đỏ, hai người họ đang nhẹ nhàng nói chuyện với nhau khi cùng bước qua căn phòng để tham gia vào nhóm khách mời, Jonas dễ dàng đứng cao hơn những người đàn ông khác đến vài inch. Mac đột ngột quay đi.

“Amy là một nhà phê bình nghệ thuật cho các cá nhân,” Jeremy cung cấp một cách lạnh nhạt khi ông nhìn thấy sự trống rỗng trong biểu hiện của Mac.

Một lời giải thích hoàn toàn không cần thiết đối với Mac, nàng biết chính xác Amy Walters là ai. Người phụ nữ đi cùng với Jonas trong buổi tối này chính là sự thực, người đàn ông mà Mac thiên về ghét nhiều hơn những điều đó giúp một số việc trở nên đỡ lúng túng hơn; Mac cũng nhận ra rằng nàng sẽ chỉ phải lịch sự với cô nàng phê bình nghệ thuật xinh đẹp kia nếu hai người họ được giới thiệu với nàng. Có thể cũng sẽ ít khó khăn hơn khi nàng làm một số thứ với Jonas Buchanan tự tin, kiểu ngạo đang đứng bên cạnh Amy kia.

Lí do cho sự tự tin kia rõ ràng rành, những lời mời tới buổi triển lãm này được gửi đi vài tuần trước để bảo đảm mọi người sẽ tham dự. Nghĩa là Jonas Buchanan hẳn phải biết được khi họ gặp mặt và nói chuyện thật ngắn ngủn với nhau hai tối trước đó, anh đã được mời tới buổi triển lãm của nàng ở Lyndwood Gallery tối nay.

Đồ con chuột!

Nếu anh ta nghĩ anh ta có thể hăm dọa được nàng bằng thực tế không mời mà đến buổi triển lãm của cô thì anh ta có thể —

“Rất vui được gặp lại cô sớm như vậy, Mac.”

Mac cứng người lại, sự bức dọc của nàng đã sớm bốc hơi hoàn toàn, thay vào đó là một sự phẫn nộ khi nàng nhận ra cái giọng ngọt xớt, như đường của Jonas Buchanan khi anh ta nhẹ nhàng nói phía sau nàng.

Đồ con chuột, con chuột!

Jonas giữ biểu hiện trung lập của mình một cách thận trọng khi Mary “Mac” McGuire chậm rãi đối mặt với anh.

Nếu nói rằng anh bị ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của nàng tối nay thì hoàn toàn không đúng sự thật! Thực tế, nếu Amy không quấy rầy anh một cách trơ tráo thì người phụ nữ thanh tú, đáng yêu với mái tóc chắc, đen như gỗ mun trên đầu để lộ ra cái cổ thon thon yếu kiều, mặc một chiếc váy lụa đỏ kiểu trung quốc, đi đôi sandal cao gót cũng màu đỏ khoe ra hình dáng đôi chân đẹp đến hoàn hảo kia thực lại là người hoạ sĩ thì Jonas đã không chắc chắn rằng anh sẽ nhận ra được nàng!

Nàng nhìn hoàn toàn khác hẳn với mái tóc được làm đẹp hơn, trông hiểu đời hơn, cầu kì hơn, đôi mắt màu xám khói kì diệu kia thì được bao quanh bởi hàng mi đen, dày và dài, cái má nhợt nhạt của nàng được đánh nổi lên bởi màu của phấn hồng, làn môi đầy đặn gợi cảm được tô lên bởi màu đỏ sẫm nổi của thỏi son bóng, nó cũng giống như màu của chiếc váy lụa ôm sát vào người nàng và đôi sandal cao ba phân kia.

Trong một lời, nàng trông thật thanh tú!!

Có ai có thể nghĩ thế này chưa nhỉ? Jonas đắm chiêu một cách rầu rĩ. Từ một người như bán hàng rong mà trở thành một cô nàng yêu mị khó có thể cưỡng lại được với cái váy lụa đỏ.

Mặc dù có sự lấp lánh thách thức trong đôi mắt xám tro kia nhưng nàng lại đang trừng trừng nhìn anh, chắc chắn là chẳng có khách khí gì rồi. ‘Anh Buchanan,’ nàng chào hỏi vẻ khô khan. ‘Jeremy, đây là Jonas Buchanan. Jonas, một trong những người đồng sở hữu phòng trưng bày với tôi, Jeremy Lyndhurst.’

Mac nhìn qua hàng mi hẹp khi hai người đàn ông bắt tay, nhận ra sự xuất hiện của Jonas thậm chí còn làm náo động hơn cả hai buổi tối trước mà nàng có. Anh là một trong vài người đàn ông nàng gặp, họ còn ăn mặc lịch sự với một bộ vét tối màu đen hơn cả quần áo anh mặc trên người, nhưng sức hút của cá nhân anh thậm chí còn mạnh mẽ hơn những người đàn ông đó, hơn cả bộ áo được cắt khéo mà anh mặc.

‘Anh không giữ được mà để lạc cô Walters rồi à?’ Mac hỏi ngọt ngào khi nàng nhìn những người phụ nữ khác đang nói chuyện sôi nổi với một người đàn ông khác ở bên kia căn phòng.

Đôi mắt điện-xanh tối lại bất chợt hài hước. ‘Amy xinh đẹp phải làm nhiều việc của cô ấy,’ Jonas Buchanan trả lời với một giọng thiếu quan tâm kì dị.

‘Hai người, ... thật sự hiểu nhau,’ Mac chế nhạo. Thực sự, nàng đã lo lắng đủ về buổi tối nay rồi, không muốn phải khó chịu bởi sự có mặt đặc biệt của người đàn ông này nữa!

‘Không phải tất cả,’ Jonas lè nhè với một giọng trào phúng sâu xa.

‘Tôi mong là cả hai sẽ, xin lỗi ...?’ Jeremy cắt ngang một cách hối lỗi. ‘Một vài người vừa mới đến và tôi bắt buộc phải đi và nói chuyện với họ.’

‘Tất nhiên rồi,’ Jonas Buchanan chấp nhận nhanh chóng. ‘Tôi cam đoan với ông, tôi chỉ có hạnh phúc khi ở đây và giữ lại sự bầu bạn của Mac thôi.’ Anh thêm vào khi anh bước một bước thận trọng tới gần nàng.

Sự gần gũi mà ngay lập tức Mac phải loại trừ!

Một hay nhiều phụ tá khác của người đàn ông này đang săn tìm nàng mấy tháng nay với một sự cố gắng là mua được căn nhà của nàng— nhưng cũng chỉ để nó có thể bị tống xuống thành một phần của khu vực quanh vùng đó vì một cái vườn của một căn hộ xa xỉ cầu kì nào đó. Sự thật Jonas Buchanan tự quyết định tham dự vào buổi nghệ thuật này không gây ấn tượng với Mac một chút nào.

‘Cô trông rất đẹp tối nay—’

‘Đừng để vẻ ngoài đánh lừa anh, anh Buchanan ạ,’ nàng ngắt lời một cách gắt gỏng. ‘Tôi sẽ quay trở về với việc mặc bộ quần áo lao động của tôi vào ngày mai thôi.’ Mac đã từng gây gỗ khi gặp một nhà phê bình nghệ thuật danh tiếng và kiêu ngạo lúc nàng còn học đại học, và nàng không định để người đàn ông nào có thể cư xử với mình như không có gì thể nữa, vẫn còn một chiến tích đẹp hiện ra trên cánh tay anh ta. ‘Chính xác anh đang làm gì ở đây vậy, anh Buchanan?’ nàng hỏi anh một cách thẳng thắn.

Jonas nghiên cứu nàng qua hàng mi hẹp. Hai tối hôm trước anh đã nghĩ người phụ nữ này trông giống một con mèo hoang, hoàn toàn không có chút năng khiếu nào về mặc quần áo cả, như vẻ thanh lệ của nàng tối nay trong cái váy lụa đỏ— điều mà Jonas nhận thấy hầu hết mọi người đàn ông khác trong phòng cũng nhận thức được—hiểu được rằng nàng phải thực sự mặc những bộ quần áo rộng thùng thình, không hoa mĩ kia chỉ bởi vì nàng muốn thế.

Anh nhún vai. ‘Amy đề nghị tôi làm người hộ tống của cô ấy tối nay.’

Đôi môi đỏ, ẩm ướt cong lại với sự chán ghét. ‘Thật là biết tận dụng để có một phụ nữ đề nghị anh đi ra ngoài cùng nhĩ.’

Cái nhìn của Jonas cứng lại. ‘Tôi luôn luôn vui vẻ khi tiêu tốn buổi tối với em họ của tôi.’

Đôi mắt xám khói mở rộng ra. ‘Amy Walters là em họ anh á?’

Anh uốn cong lông mày chế giễu vào sự ngờ vực rõ ràng của nàng. ‘Nó khó để tin lắm sao?’

À, không, tất nhiên nó không khó để tin, Mac thừa nhận về không thoải mái. Nhưng thế có nghĩa là Jonas không ở đây tối nay để hẹn hò với một phụ nữ khác, thế mà Mac lại cứ tưởng anh ...

Mà, tại sao vấn đề đó lại là của nàng chứ? Nàng không có sự thích thú riêng nào với người đàn ông này cả. Phải không?

Chúa ơi, nàng không mong vậy!

Sự thật anh là một trong những người đàn ông hấp dẫn, quyến rũ nhất mà Mac đã từng gặp, nhưng nó chắc chắn sẽ vô hiệu bởi thực tế anh cũng là người đàn ông đang cố gắng ép buộc nàng ra khỏi nhà của nàng, bởi tất cả đó chỉ là nghệ thuật để làm cho mọi thứ thật khó chịu để cho nàng không ở được thôi?

Nàng quay lại một cách vững chãi vào cái nhìn lạnh buốt của Jonas khi nàng nhún vai. ‘Tôi không thấy bất kì gia đình nào lại giống nhau như lột cả.’

Anh cười chế giễu. ‘Có thể đó là bởi vì Amy là một người phụ nữ còn tôi là một người đàn ông chẳng?’

Mac biết rõ Jonas là một người đàn ông. Quá rõ để an ủi riêng nàng khi nó xảy ra. Cao khoảng năm feet hai inch, nặng chỉ hơn một trăm pound, thì hoàn toàn tương phản với chiều cao đáng kể của Jonas Buchanan và thân hình lực lưỡng của anh, nàng nhận thức được tất cả sự nữ tính của mình bên cạnh người đàn ông này. Và, không thoải mái, khả năng nàng có thể bị tổn thương ...

Miệng nàng rặn lại. ‘Tôi thật sự nên đi và lưu hành trong đám người khách khác thôi,’ nàng nói với anh khi nàng đặt ly sâm panh trống rỗng xuống mặt bàn với mục đích rời đi.

‘Có thể tôi sẽ đi với cô’ Jonas Buchanan với theo, nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay Mac khi nàng định quay đi.

Sự đụng chạm của anh ngay lập tức truyền cơn run rẩy xúc động dọc theo chiều dài cánh tay và đi xuống ngực nàng, làm chúng căng lên bên trong cái nịt vú còn nhũ hoa thì sẵn lại thành một thứ nhức nhối dễ chịu chọc vào lớp ren của áo.

Nó hoàn toàn là một cảm giác lạ lẫm —và không thoải mái—với Mac. Sau cái thảm họa ngắn ngủi bởi một mối quan hệ trong đại học, nàng đã phải mất sáu năm sau để tập trung duy nhất vào việc vẽ của mình, với một chút hoặc không chút thời gian nào để nghĩ về những mối quan hệ. Bây giờ nàng cũng không nghĩ về nó nữa. Jonas Buchanan là người đàn ông cuối cùng – chắc chắn là cuối cùng! – mà Mac nên cảm thấy bị thu hút bởi thể xác.

Thân thể nàng không nghe theo lời nàng, không may, khi sự ầm ập từ bàn tay Jonas trên cánh tay nàng bắt đầu thấm vào một phần của thân thể nàng, làm khó chịu đến cực điểm ở đỉnh của hai đùi nàng, nàng cảm nhận được bản thân mình đang ầm ứ ở đó, sức nóng vỡ vụn ra làm nàng thở dốc một cách mềm mại, nhận thức được sự khuấy động trong đó.

Nàng ngược đôi mắt thẳng thốt hướng về khuôn mặt cứng cỏi và đẹp trai quyến rũ đang ở trên nàng. Jonas đứng rất gần với nàng, giờ nàng có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông trên mặt anh. Nhận ra được thứ ánh sáng xanh vây nhẹ quanh tròng mắt anh, làm cho chúng có vẻ lạnh buốt. Nhìn như thôi miên vào cặp môi mỏng kia đang chậm rãi chau lại hướng về phía môi của nàng.

Mac giật mạnh người ra khỏi sự bám víu của anh. ‘Anh đang làm gì vậy?’

Đúng, anh đang làm gì vậy? Jonas cau có tự hỏi mình. Chỉ một lúc ngắn ngủi mà anh đã quên mất họ đang bị vây bởi những tiếng tán gẫu của những nhà phê bình và sưu tầm nghệ thuật. Cảm thấy như thể chỉ có anh và McGuire xinh đẹp một cách tuyệt vời trong căn phòng này, bị bao quanh bởi duy nhất một nhận thức là mình khát khao hương thơm quyến rũ, say lòng người của nàng.

Khỉ thật, Jonas đã không cảm nhận được những người khác trong phòng mà còn định hôn nàng ngay trước mặt tất cả bọn họ!

Diện mạo của nàng tối nay là một ảo mộng, anh tự nhắc nhở chính mình. Đêm nay nàng là một nghệ sĩ, cố tình ăn mặc để giải khuây và cám dỗ những nhà phê bình nghệ thuật cũng như người sưu tầm nghệ thuật để ủng hộ hay là mua bức tranh cho nàng. Sự thật nàng gần như đã thành công trong việc quyến rũ anh, để anh quên cả mình chỉ làm gia tăng sự kinh tởm của Jonas với nàng.

Miệng của anh mỏng đi khi anh bước ra xa để nhìn xuống nàng qua hàng mi che khuất. ‘Tôi thật sự không nên giữ cô khỏi khách của mình lâu hơn nữa.’

Mac hơi run trong sự coi thường nàng có thể nghe ra trong giọng của Jonas. Khi nàng tự hỏi mình đã làm những gì để phải gánh chịu sự coi thường thì anh đã định gánh chịu sự coi thường để muốn hôn nàng và chứ không phải ngược lại!

Ánh nhìn chăm chăm của nàng đáp xuống đôi môi gợi cảm như một tác phẩm điêu khắc ấy, nàng tự hỏi nó sẽ có cảm giác như thế nào khi nàng có được chúng và đòi hỏi chúng trên môi nàng. Miệng của Jonas giờ trông có vẻ cứng rắn và cương quyết, nhưng vài giây trước đây thôi, làn môi vững chắc kia đã mềm đi và trở nên mời gọi khi nó hạ thấp xuống môi của nàng -

Bình tĩnh nào, Mac, nàng tự bảo mình một cách nghiêm khắc khi nàng thẳng người dứt khoát. Việc anh trông có vẻ tuyệt vời thế nào trong âu phục màu tối, và là một trong những người đàn ông đẹp đẽ nhất mà nàng từng để mắt tới cũng không thể ảnh hưởng tới việc anh là kẻ thù của mình được!

Nàng nhìn lại anh đầy giễu cợt. ‘ Tôi sẽ lịch sự và nói thật là vui khi gặp lại anh, anh Buchanan, nhưng cả hai chúng ta đều biết tôi đang nói dối...’ Giọng nàng nhỏ dần mà chua cay.

Nụ cười của anh ít hài hước trước sự châm chọc.

‘ Tôi nghi ngờ rất nhiều về điều đó vào lần cuối cô nhìn thấy tôi đấy, Mac. ’

Nàng nhướn cao lông mày đen. ‘ Tôi chân thành hi vọng rằng anh đã sai về điều đó. ’

Nụ cười của anh hằn sâu hơn. ‘ Tôi hiếm khi sai khi nó là vấn đề thuộc về kinh doanh. ’

‘ Khiêm tốn quá, ’ Mac xem thường. ‘ Danh sách những người tài năng của anh không giới hạn hay sao ý nhỉ? Nàng té nhị khịt mũi. ’ Xin lỗi, anh Buchanan. ’ Nàng không chờ anh trả lời đã di chuyển qua phòng tới nơi nàng nhận thấy Magnus đã cố thu hút sự chú ý của nàng một cách kín đáo trong vài phút trước đây.

Jonas đứng bất động khi anh nhìn thấy nàng từ từ bước ngang phòng, thỉnh thoảng dừng lại để chào đón những người mà nàng biết. Không giống như cách nàng đối xử với anh, Mac gửi nụ cười ấm áp và thoải mái về phía những người khác, tiếng cười khản khản của nàng như cái vuốt ve mơn trớn nhẹ nhàng tới các giác quan, làm lộ ra những chiếc răng trắng, nhỏ đối ngược lại với làn môi đầy đặn, đỏ mọng và bóng mượt.

Áo lụa vừa khít càng làm nổi bật lên đường cong của mông nàng khi nàng di chuyển, và đường xẻ bên thân chiếc váy dài làm lộ ra dáng vẻ thon dài của đùi nàng. Jonas cau có không vừa lòng khi anh thấy hầu hết đàn ông trong phòng cũng đang nhìn nàng, còn có một người đàn ông kiên trì đến mức nắm chặt cổ tay nàng và cố lôi kéo nàng vào cuộc nói chuyện trước khi nàng ráng làm mình buồn cười để thoát ra, tới chỗ Magnus Laywood.

‘ Thế anh nghĩ gì về cô nghệ sĩ nhỏ của chúng ta?’

Jonas quay lại nhìn Amy, mím miệng bực bội khi anh nhận thấy là mình đã quá đắm chìm vào việc theo dõi Mac mà không cảm nhận được em họ mình đang tới gần. Một phụ nữ cao, xinh đẹp với mái tóc nhỏ, tính tình lại hoà hợp, em họ bên mẹ của Jonas không phải là người mà nam giới không bị thu hút!

‘ Anh nghĩ gì về McGuire Mary á? Jonas dùng kế hoãn binh khi anh vẫn còn đang quá đỗi ngạc nhiên vì phản ứng của mình trước sự thay đổi về ngoài của cô họa sĩ để có thể đáp lại bằng câu trả lời thoả đáng cho câu hỏi tinh quái của Amy. ’ Cô ấy có vẻ quá trẻ để gây ra những mối quan tâm thế này, ’ anh nói lè nhè với vẻ chán chường, chẳng quan tâm khi anh với lấy hai ly rượu sâm banh từ khay của người phục vụ truyền tới và trao một trong số chúng cho em họ mình.

‘ Trẻ nhưng xuất sắc, ’ Amy cả quyết với anh một cách cởi mở khi cô nhấp một hớp rượu ướp lạnh.

‘ Lời đánh giá thực sự rất cao, ’ Jonas trầm ngâm ; em họ của anh nổi tiếng là người không tình cảm khi nó trở thành công việc của cô, một nhà phê bình nghệ thuật cho các cá nhân.

Amy khoác tay với anh khích lệ. ‘ Đi đến và nhìn vài bức hoạ của cô ấy đi. ’

Mac tiếp tục nhẹ nhàng tán gẫu với các nhà sưu tầm có ý bày tỏ sự quan tâm đặc biệt về việc mua một trong những bức hoạ này để trưng bày, cùng lúc đó cũng hoàn toàn nhận thức được Jonas Buchanan và em họ của anh đang di chuyển từ từ qua phòng triển lãm tranh để xem tác phẩm của nàng.

Không thể nói từ gương mặt Jonas được những gì mà anh nghĩ về những bức hoạ của nàng, đôi mắt xanh dương đó kín như bưng khi anh nghiên cứu từng tấm vải một (về lên vải nhá), miệng của anh nghiêm nghị khi anh thì thầm nhẹ nhàng đáp lại lời bình luận của Amy Walters.

Có lẽ anh ghét chúng, Mac thực sự chấp thuận khi nàng lịch sự cố chuyển các nhà sưu tập lại cho Jeremy để làm buổi thảo luận quan trọng hơn về giá cả. Không nghi ngờ gì là Jonas thích nghệ thuật hiện đại hơn vì muốn chống đối lại phong cách sơn dầu và vẽ tươi tắn nhưng nhẹ nhàng trong kiểu dùng màu trong những bức tranh của nàng. Chắc chắn ngay từ đầu anh chỉ đồng ý đi theo em họ của anh tối nay thôi bởi vì anh biết anh phải làm gì đó để ngấm ngấm phá hoại sự tự tin của Mac.

Chẳng cần anh phải gây phiền - Mac đã ghét tất cả những điều này rồi! Nàng không ưa sự giả tạo. Và thấy những lời nói huyền thuyên ngớ ngẩn này thật nhàm chán. Nàng còn thấy mình đặc biệt bị chọc tức bởi tên sưu tầm mà nàng cảm nhận được hắn đang kín đáo đặt cái tay cơ hội của hắn vào mông nàng.

Mac rời ánh mắt sắc nhọn vào hắn, mắt nàng mang tia căm phẫn cùng với sự phẫn nộ bởi sự mơ trớn sỗ sàng. ‘Tôi chắc rằng ông nên đi tìm Jeremy đi, và ông sẽ hết sức hạnh phúc với bất cứ câu hỏi thêm nào mà ông có.’

Người đàn ông trung niên cười khúc khích đầy ám chỉ khi ông tiến gần hơn. ‘Ông ấy không phải kiểu mẫu của tôi!’

Mac cau mày với vẻ khó chịu, khi hoàn toàn vô vọng tìm cách đối phó với tình huống này mà không gây chuyện. Vài thứ nàng biết thì lại không thể dùng được với hàng tá người hay đám phóng viên giờ đang có mặt trong phòng.

Ở cách cá nhân của riêng họ, Jeremy và Magnus đã làm việc rất chăm chỉ mới tạo ra được buổi triển lãm tối nay cho Mac. Nếu nàng đánh vào khuôn mặt của tên đáng ghét này thì nàng sẽ càng gây chú ý, rồi sẽ bị lên tiêu đề trong bài báo của ngày mai, với tin “Nghệ sĩ bụp vào mặt người mua!” thay thế cho bất cứ một lời ca ngợi nào chỉ là gây dựng thêm sự chỉ trích về công việc thực của nàng mà thôi.

Nàng lắc đầu. ‘Tôi thực sự không nghĩ là –’

‘Xin lỗi vì đã đi lâu như vậy, em yêu, “Jonas Buchanan cắt ngang một cách dễ chịu khi cánh tay của anh di chuyển một cách vững chắc vòng qua cái eo của Mac để kéo nàng dựa sát vào anh. Anh trao cho người đàn ông kia một nụ cười đầy thách thức, đôi mắt màu xanh quỳn rũ cứng như đá sapphire. ”Ồ đây khá là đông đấy nhỉ?’

‘Tôi - vâng. ” Người đàn ông lớn tuổi và thấp hơn trông lúng túng bởi không thể nhầm lẫn được sự sở hữu kia với cái gì khác. ‘Tôi – xin lỗi, nếu hai người không phiền? Tôi sẽ làm theo lời khuyên của cô, Mac, tôi đi thảo luận chi tiết với Jeremy đây. ’ Hắn vội vàng quay lại, mắt hút vào đám đông.

Mac cảm nhận được phản ứng run rẩy của nàng, và hoàn toàn bối rối khi biết nguyên nhân gây ra điều đó là do sự khó chịu ở những phút cuối cùng, hay tương tự như vậy, hay bởi vì Jonas vẫn đang giữ nàng chắc chắn dựa vào anh, rằng nàng hoàn toàn nhận thức được cơ thể ấm áp, cứng rắn và mạnh mẽ của anh ...

Jonas nhìn xuống gương mặt trắng bệch của Mac trước khi cánh tay anh thắt chặt vòng eo của nàng và quay nàng đi về hướng cổng ra vào của phòng triển lãm. ‘Đi để có một chút không khí nào, “anh gợi ý hết thấy, còn nhắc nàng khỏi sàn, mang nàng đi ngang qua căn phòng và ra khỏi cửa, bước vào trong không khí lạnh buốt ban đêm. Ngay lập tức, anh nhận ra đó là việc sai lầm vì anh có thể nhìn thấy qua ánh đèn đường, Mac đã bắt đầu run lên trong chiếc váy lụa mỏng. ”Đây.’ Anh cởi chiếc áo của mình ra và khoác nó lên vai vàng, ngón tay cái của anh khẽ tì vào chỗ đầy đặn ấm áp trên ngực nàng khi anh đứng trước mặt nàng để kéo hai ve áo cho bằng nhau. (Cam: Cứ tưởng tốt, hóa ra đều là có mục đích cả! *thở dài*)

Đôi mắt nàng mở lớn khi nàng nhìn lên anh. ”Giờ thì anh sẽ bị lạnh. ’

Nàng trông giống một cô bé đang chơi trò mặc quần áo với cái áo khoác của Jonas trên vai đang rủ xuống hai bên và cái áo đồ sộ đó phải dài chạm tới đầu gối của nàng. Ngoại trừ nàng chẳng có vẻ gì là ngây thơ như trẻ con về những nhận thức đột ngột cả, mà đôi mắt nàng tối màu khói xám, hay đôi môi nàng đỏ mọng e lệ mà cảm dỗ người khi nàng trút hơi thở nóng.

‘Thực sự thì cô bao nhiêu tuổi vậy?’ Jonas khé cổ hỏi khàn khàn.

Nàng chớp mắt. ‘Tôi – Điều gì đã làm nên câu hỏi này vậy?’

Anh nhún vai một cách nóng vội. ‘Khi tôi gặp cô vào đêm hôm trước, cô trông giống một em gái của ai đó. Còn tối nay, trông cô đẹp, trông cô giống điều mà hầu hết đàn ông mong muốn về em gái người bạn tốt nhất của họ!’ (Cam: Đúng là lỡm mà!)

Nàng nghiêng cái cổ dài tao nhã khi nàng nhìn lên anh. ‘Là như thế nào cơ?’ Nàng nhắc nhở giọng khàn khàn.

Đây là một ý tưởng tồi, Buchanan, Jonas cảnh báo chính mình. Một ý tưởng rất, rất xấu, anh cảnh báo mình một cách hà khắc ngay cả khi cái nhìn mê hoặc của anh vẫn đang chăm chú vào sự ẩm ướt và cặp môi đầy đặn kia.

Ném. Anh muốn ngay lập tức được ném lên môi đỏ quyến rũ kia –

Chết tiệt, không!

Anh đang cố gắng buôn bán hợp đồng kinh doanh với người phụ nữ này, và anh có một quan điểm kinh doanh là không bao giờ trộn lẫn công việc với khoái lạc. Và Jonas chắc chắn là sẽ vô cùng dễ chịu khi chạm và ném đôi môi đầy đặn đang bĩu ra kia cho riêng mình ...

Anh cố ý biểu hiện như trêu chọc khi anh cúi xuống. ‘Thì trong trang phục mà cô trông giống như một người phụ nữ đã sẵn sàng cho màn tình dục nóng bỏng và hoang dã ý. ’ (ông này nói câu gì mình giạt mình câu ấy!! =))

Đôi mắt của Mac mở to khi nàng vô cùng kinh ngạc bởi xúc phạm. “Làm ơn đi, tôi sẽ mặc thứ chết tiệt nào cũng được nếu tôi thích!”

Đôi mắt xanh cổ tình di chuyển ánh nhìn xuống chỗ xẻ phía bên của trang phục nàng mặc đang khoe ra bộ đùi trần, dài và mượt. ‘Rõ ràng là thế. ’

“Anh cũng chẳng tốt hơn gì so với kẻ gốc người mà vừa mới để ý tôi thì anh xuất hiện ngay và cứu tôi ra khỏi đây đâu”, nàng buộc tội anh một cách giận dữ khi nàng kéo áo của anh xuống khỏi vai của mình và gần như là ném nó vào anh trước khi nàng quay gót cước bộ trở lại phòng triển lãm mà không có đến một cái nhìn thứ hai.

Thô lỗ. Đáng ghét. Xúc phạm. Đồ con chuột!

3. Chương 3

“Tôi có thêm quan tâm ông Buchanan có bạn hay không,” giọng đầy tức giận vang lên – chỉ không may là Jonas đã nghe thấy quá rõ! – cái giọng cáu kỉnh nói bên ngoài văn phòng anh ở trụ sở chính tại London vào lúc 9h30 sáng thứ Hai. “Không, tôi không hẹn trước. Tôi muốn nói chuyện với anh ta ngay lúc này!” Cánh cửa giữa hai căn phòng bật tung ra khi Mac đột ngột xông vào phòng của Jonas.

Jonas chỉ kịp ghi nhận lại vẻ ngoài của nàng, trong chiếc áo chui đầu màu đen vừa vặn, cái quần jean hippy màu xanh nhạt, tóc nàng đen, mượt như gỗ mun buông qua vai và sóng lưng trước khi nàng bước tới trước bàn anh, hai má nàng đỏ bừng, mắt thì sáng rực lên khi liếc qua anh. (Ngọc: nghe hơi điều điều, thoy kệ. Ta bí từ oy. Cam: Xin lỗi cô đề, dịch phải dịch hần hoi chứ, khổ tôi beta nè)

Nàng trông như một con mèo hoang – luôn sẵn sàng cào xé và phun phì phì!

Jonas nghiêng đầu sang một bên để nhìn về phía thư ký của mình khi cô ấy đang đứng lưỡng lự ngay ngoài cửa. “Không cần phải gọi bảo vệ đâu, Mandy,” anh lè nhè. “Tôi chắc rằng cô McGuire đây sẽ không ở lại lâu đâu ...” Anh ngược nhìn lên Mac với vẻ dò hỏi khi thêm vào lời tuyên bố cuối cùng.

Mắt nàng nheo lại đầy đe dọa và dường như theo đúng nghĩa đen của nó nàng đang thả ra lửa với anh. “Đủ lâu để nói với anh chính xác tôi đang nghĩ gì về anh và cái sách lược bạo lực của anh, ít nhất là thế!” nàng gầm gừ.

“Cảm ơn, Mandy,” Jonas từ chối người thư ký, đợi cho cô ấy lặng lẽ rời khỏi phòng mới ngoái lại nhìn Mac. “Sáng nay, trông cô có vẻ hơi... điên cuồng đấy nhỉ?”

“Điên cuồng!” giọng nàng vang lên một cách hoài nghi. “Tôi đang giận dữ!”

Jonas rõ ràng có thể nhận ra điều đó. Anh chỉ không biết lý do tại sao.

May mắn là Amy đã rời khỏi phòng tranh vào tối thứ Bảy khi Jonas quay trở lại, không để cho anh và Mac có cơ hội tranh cãi thêm lần nữa. Hay là cảm dỗ Jonas muốn hôn nàng...

Trong ba mươi sáu tiếng đồng hồ kể từ lần cuối Jonas gặp Mac, anh đã phải cố thuyết phục bản thân rằng cảm dỗ là phút lăm lặc do một phần của cơ thể anh, một phản ứng đơn thuần của giới tính với việc nàng trông quyến rũ như địa ngục trong cái váy lụa đỏ đó.

Ngoại trừ giờ anh cảm thấy chính mình cũng đang phải đối mặt với cảm dỗ đấy.

Hôm nay Mac không trang điểm, tóc nàng bị gió thổi còn quần áo nàng thì cực kỳ bình thường – tuy vậy, anh vẫn nhận ra ánh mắt mình đang nhìn chăm chăm hết lần này đến lần khác lên đôi môi đầy đặn, đầy quyến rũ của nàng.

Ngón tay Jonas siết chặt lấy cây bút mà anh đang giữ. “Cô không phiền nếu kể cho tôi biết tại sao cô lại hung dữ đến vậy chứ?” anh cay nghiệt hỏi. “Và điều gì liên quan đến tôi,” anh nói thêm.

“Ồ, đừng lo. Tôi sẽ nói cho anh biết chính xác vì sao,” Mac hứa. “Và anh biết điều chết tiệt gì liên quan đến anh!” nàng nói với vẻ tổ cáo.

Jonas nâng lòng bàn tay mình lên. “Sáng nay tôi thực sự rất bận, Mac-”

“Còn có ai nữa để anh phải tới và đe dọa sao?” nàng khinh bỉ nói. “À, tôi quên mất – anh thường để những việc đại loại như thế cho đám tay chân của anh làm nhĩ!” Nàng khịt mũi ghê tởm. “Được thôi, nhưng tôi đảm bảo với anh tôi không sợ dễ dàng như vậy đâu -”

“Cô có thể bình tĩnh lại và nói cho tôi nghe cô đang nói đến cái quái gì không?” Anh lạnh lùng cắt ngang, đôi mắt xanh dương lạnh băng.

Mac thở khó nhọc, vẫn quá khó chịu để lưu ý tới sự cảnh cáo mà nàng có thể nhìn thấy trong cái nhìn chăm chăm ớn lạnh đó. “Anh biết chính xác là tôi đang nói đến cái gì mà -”

“Nếu tôi biết, giờ tôi đã chẳng phải yêu cầu cô giải thích, đúng không?” Jonas phản bác.

Mac nhú mày. “Anh biết rằng tôi sẽ không ở nhà vào tối thứ Bảy bởi cuộc triển lãm, và anh không hề xấu hổ khi lợi dụng điều đó. Anh - ”

Anh ném cái bút xuống mặt bàn trước khi đứng lên sốt ruột. “Mac, nếu cô không ngừng ném những lời buộc tội và giải thích cho thỏa đáng thì tôi e rằng tôi sẽ phải yêu cầu cô rời khỏi đây đấy.”

Mac cảm giác được cơn tức giận của mình đã bắt đầu bốc mùi và lớn dần lên từ lúc nàng trở về nhà tối thứ Bảy. Không biết Jonas Buchanan thực sự đang sống ở đâu, nàng đã phải dành cả ngày Chủ nhật để trầm ngâm, với lời hứa hẹn việc đầu tiên của sáng thứ hai mà nàng làm là tới văn phòng của Jonas. Thư ký của anh cố khước từ nàng cũng chẳng khiến tâm trạng của Mac được cải thiện hơn là mấy.

Nàng nén mình lại để điều hòa hơi thở. “Studio của tôi đã bị đột nhập vào tối thứ Bảy. Nhưng, sau đó anh đã biết rồi, đúng không?” cô mĩa mai. “Anh-”

“Ngừng ngay lại!” Jonas ầm ầm như sấm dậy khi anh bước ra từ phía sau chiếc bàn.

Mac theo bản năng lùi lại một bước khi anh cao hơn hẳn nàng, xuất hiện một cách u ám và đáng sợ trong bộ comple màu xám than, áo sơmi xám nhạt và cà vạt lụa màu xám, với mái tóc đen dài kiểu cách đằng sau khuôn mặt hoàn hảo như được chạm trổ.

Đôi môi đẹp như tạc đang mím lại tái nhợt. “Cô đang nói với tôi là studio của cô bị đột nhập trong lúc cô đang ở cuộc triển lãm vào tối thứ Bảy?”

“Anh thừa biết điều đó - ”

“Mac, nếu cô còn tiếp tục đổ vấy cho tôi như vậy tôi đành phải nghiêm túc nói với cô, cô phải có bằng chứng để chứng minh điều đó!” anh cảnh cáo nghiêm khắc. “Cô có bằng chứng gì không?” anh dồn ép.

Nàng lắc lắc đầu. “Cảnh sát không tìm thấy bất cứ thứ gì liên can trực tiếp đến anh, không,” nàng miễn cưỡng thừa nhận. “Nhưng mặt khác, họ sẽ không làm gì cả, đúng không?” nàng lấy lại sức. “Anh thừa thông minh để - ”

“Mac!”

Nàng lờ đi sự lạnh lùng sắt đá mà anh đưa vào trong lời nói đó. Hơi rung mình bởi lời cảnh cáo lạnh lùng nàng có thể đọc được trên vẻ mặt của anh.

Nhưng nàng không quan tâm Jonas lạnh lùng và sắt đá như thế nào, vụ đột nhập hắc đã được thực hiện bởi người nào đó làm việc cho anh. Ai đó quá rối, có lý do để đột nhập vào tòa nhà, từ bên ngoài, xuất hiện hầu như không bị phát hiện?

Jonas bị mắc vào chính cơn tức giận của mình bởi một sợi dây. Anh bị chọc tức bởi ý nghĩ ai đó đã đột nhập vào nhà Mac hơn là bởi lời buộc tội của nàng bắt anh phải chịu trách nhiệm về vụ đột nhập đó. Rất có thể nàng ở nhà hôm tối thứ Bảy. Và thế thì hẳn nàng sẽ bị thương nghiêm trọng nếu gây sự với kẻ đột nhập.

Anh cau mày. “Chúng có lấy đi thứ gì không?”

“Không phải cái tôi có thể nhìn thấy, không. Nhưng-”

“Chúng ta sẽ bám vào các sự kiện chứ, Mac?” anh rít lên, dây thần kinh rần rật quanh quai hàm nghiến chặt.

Nàng thận trọng quan sát anh. “Thực tế là tôi về muộn vào tối thứ Bảy và thấy studio bị phá hoại hoàn toàn. Điều an ủi duy nhất là – nếu nó có thể được gọi là như vậy! – ít nhất thì tất cả công việc gần đây của tôi đã ở phòng triển lãm tranh tối đó.”

Jonas gật đầu. “Vậy là không có thiệt hại gì đáng kể?”

Mac mở to mắt cảm phẫn. “Nhà của tôi, đời tư của tôi, bị xâm phạm!”

Và anh có thể hiểu tại sao nàng lại khó chịu đến vậy. Chắc chắn phải thế rồi. Nhưng thực sự là cả Mac lẫn tài sản của nàng đều không bị tổn hại.

Anh di chuyển đến ngồi bên cạnh bàn. “Ít nhất cô còn biết đường mà gọi cho cảnh sát.”

“Tôi không phải là một con khờ!”

Jonas không bao giờ nghĩ rằng Mac khờ khạo cả. Tất cả bằng chứng đều chứng tỏ điều ngược lại. “Ý tôi nói không phải như thế’ anh bình luận bằng giọng chua chát.

“Anh đã ám chỉ điều đó, với từ ‘ít nhất’ đó!” Nàng thọc hai tay vào túi quần jean bên hông, ngay lập tức Jonas bị thu hút sự chú ý vào đường cong trưởng thành và đầy đặn của ngực nàng dưới bộ áo len màu đen vừa khít. Thật vô lý làm sao khi anh có thể nhắm nàng với một cô gái trẻ ở lần gặp gỡ đầu tiên của họ hai ngày trước.

Hôm nay, nàng lại khác biệt, anh buồn bã nhận ra. Không còn trẻ hay là một người phụ nữ quyến rũ lạ thường nữa, mà là một người phụ nữ xinh đẹp và lôi cuốn ở tuổi gần ba mươi. Một người đàn ông sẽ không bao giờ biết chán với Mac McGuire khi anh ta không bao giờ biết hết được hôm nay nàng sẽ trông thế nào?

Anh thở dài. “Cảnh sát đã kết luận được gì?”

Nàng nhún vai “Có vẻ họ nghĩ đó chỉ là trò đùa của bọn trẻ.”

Jonas nhăn mặt. “Có thể họ đúng - ”

“Bọn trẻ không chỉ đột nhập thôi đâu, chúng hẳn sẽ ăn cắp một số thứ,” Mac sốt ruột phủ định. “Tôi có một tivi màn hình 42 inch, đầu Bluray mới. Những đĩa nhạc, một dàn loa đắt tiền[9] và hàng tá CD, nhưng chẳng có thứ gì bị đụng tới.”

Jonas có vẻ ngạc nhiên. “Vậy có nghĩa là chỉ studio của cô mới là mục tiêu?”

“Chỉ studio của tôi sao?” cô lặp lại phần nộ. “Anh chẳng hiểu gì cả, đúng không?” nàng thêm vào khi quay đi một cách ghê tởm.

Vấn đề là Jonas hiểu. Rất rõ là khác. Tự mình chứng kiến công việc của Mac vào tối thứ Bảy vừa rồi, anh đã biết chính xác studio quan trọng với nàng đến nhường nào. Đó là nơi nàng sáng tạo nên cái đẹp từ sâu thẳm tâm hồn mình. Nơi nàng trải lòng mình lên trên những tấm vải. Việc cố ý phá hoại, đập phá, tương đương với việc tấn công vào những xúc cảm thẳm kín, sâu thẳm nhất của Mac.

Môi anh mím lại. “Nhưng cô tin là tôi phải chịu trách nhiệm cho điều gì vậy?”

Mac hướng về phía anh một cách thận trọng khi một lần nữa nàng lại cảm giác được sự lạnh lẽo ẩn chứa dưới tông giọng của Jonas, cảnh cáo lời buộc tội nàng đã lặp đi lặp lại trước đó.

Nếu Jonas không chịu trách nhiệm, vậy thì ai? Không chỉ là ai mà còn vì tại sao? Chẳng có thứ gì giá trị bị lấy đi. Thực tế, nơi nàng sinh hoạt trong ngôi nhà còn chưa bị động đến. Chỉ có studio của nàng bị phá hoại. Chắc chắn bất cứ ai làm điều đó hẳn cũng biết studio chính là trái tim và tâm hồn nàng?

Điều đó cũng có nghĩa, vì anh không biết về nàng nên chắc chắn phải loại Jonas Buchanan ra khỏi danh sách bị tình nghi? Rốt cuộc, họ cũng mới chỉ gặp nhau hai lần trước sáng hôm nay, và chẳng có dịp nào thuận tiện để hiểu biết thêm về nhau. Chắc chắn Jonas không biết studio quan trọng với Mac đến nhường nào.

Nàng mệt mỏi lắc đầu. “Tôi chẳng biết tin tưởng vào điều gì nữa...”

“Điều gì đó, tôi nghĩ vậy.” Jonas chưa chát bình luận. “Tại sao chúng ta không bắt đầu với vấn đề rằng không phải tôi cũng như bất cứ ai tôi thuê đột nhập vào nhà, và đi từ đó đi?” anh gợi ý. “Có lẽ người nào đó có lý do muốn cô đau khổ? Là họa sĩ cạnh tranh với cô hay ghen tị với thành công của cô chẳng hạn? Không thì có lẽ là người tình cũ của cô không muốn ra đi âm thầm lặng lẽ?” anh nói thêm.

Mac nheo mắt. “Rất hài hước!”

Lạ thay, Jonas không thấy lời gợi ý cuối cùng hài hước chút nào. Đặc biệt là khi cùng với đó là hình ảnh sống động thân thể trần trụi của nàng đang quấn chặt lấy người đàn ông khác, mái tóc đen mượt đổ xuống hai bên như dải lụa mượt mà...

Anh đột ngột đứng thẳng dậy và một lần nữa di chuyển đến phía sau bàn. “Sáng nay thực sự tôi rất bận, Mac. Thực tế tôi có một cuộc hẹn trong ít nhất 5 phút nữa, tại sao chúng ta không gặp lại vào bữa trưa và thảo luận thêm?”

Mac quan sát anh với ánh mắt nghi ngờ. “Anh đang mời tôi đi ăn trưa à?” nàng ngập ngừng nhắc lại, như thể chắc rằng mình đã nghe nhầm.

Không, Jonas không mời nàng ra ngoài ăn trưa. Sự thực là những tưởng tượng trước đó đã cảnh báo anh rằng, anh càng ít dính dáng đến Mac McGuire bao nhiêu thì càng tốt cho anh bấy nhiêu!

“Sau khi suy nghĩ kỹ thì tôi thấy sẽ hợp lý hơn nhiều nếu cô nói với thư ký trên đường ra và lên lịch hẹn để quay lại và gặp tôi vào một dịp nào đó tiện cho cả hai chúng ta đấy.”

Sẽ hợp lý hơn, Mac đồng ý, nhưng sau khi trở về muộn từ phòng triển lãm vào tối thứ Bảy và nhìn thấy studio của mình trong đồng hỗn loạn, và phải sử dụng hàng tiếng đồng hồ để nói chuyện với cảnh sát, và sử dụng nốt phần còn lại của ngày cuối tuần để phát điên trong mớ lộn xộn và khóc với những cái lý do như thế, nàng muốn sắp xếp ổn thỏa vấn đề này một lần cho xong. Hôm nay, nếu có thể.

Cha mẹ nàng, nấu mình an toàn trong căn nhà gỗ hẻo lánh ở Devon, nơi họ quản lý nhà nghỉ[10] vào những tháng hè và họ đã lo lắng khi chuyển tới miền Nam nước Anh, để nàng lại một mình ở London. Họ sẽ khiếp sợ khi biết rằng nhà nàng đã bị đột nhập.

Nhưng ăn trưa cùng Jonas Buchanan có phải là một ý hay không? Có lẽ không, Mac buồn bã thừa nhận. Ngoại trừ rằng anh có vẻ chân thành, - không, giận dữ, thật sự – khi phủ nhận rằng anh không chịu trách nhiệm với vụ đột nhập.

Nếu đó là sự thật, thì có lẽ nàng đã nợ anh ít nhất một lời xin lỗi, khi đã đến đây và đưa ra những lời buộc tội gay gắt đó.

“Bữa trưa nghe có vẻ là một ý hay,” Mac phủ nhận lời đề nghị của anh trước đó. “Thực sự thì tôi muốn mời anh ra ngoài ăn trưa.”

Jonas nhướn mày nhạo báng. “Liệu đó có đồng nghĩa với việc cô đang ăn năn không?”

Mac cảm thấy hai má mình đang bừng lên với gợi ý châm chọc của anh rằng nàng sẽ biểu lộ sự ăn năn trong cách ứng xử. “Điều đó có nghĩa là tôi chỉ muốn đền bù cho anh khi nghi ngờ anh có liên can tới vụ đột nhập trong lúc này thôi.”

“Trong lúc này?” Jonas khê nhắc lại, cố không nghiêng rằng. “Cô... thật tốt bụng làm sao.”

“Đừng đánh liều vận may của anh vậy, Jonas,” nàng cau kinh. “Tôi chỉ đề nghị điều đó tất cả chỉ vì bởi tình huống này dường như đang vượt khỏi tầm kiểm soát mà thôi.”

Jonas xem xét nàng dưới hàng mi khép hờ. Mac thực sự đã cư xử như một đứa trẻ khó chịu sáng nay khi xộc thẳng vào văn phòng anh và ném ra lời buộc tội bừa bãi. Cho dù Jonas đã có chút khôn ngoan khi anh nói với nàng rằng anh sẽ phải gặp nàng ở tòa vì những lời kết tội gan góc của nàng mà không hề có một chút chứng cứ gì cả. Anh hẳn là không nên nghĩ đến việc chấp nhận lời mời ăn bữa trưa của nàng.

Nhưng anh...

Mac đã hấp dẫn anh. Khiêu gợi niềm đam mê nơi anh bằng cách mà không một người đàn bà nào làm được trong suốt một thời gian dài. Kể cả trước đây.

Tất cả lý do thêm vào đều cần nhắc anh không nên ra ngoài ăn trưa với nàng sau đó!

Nàng hoàn toàn không giống tuýp người phụ nữ Jonas thường thích. Người phụ nữ xinh đẹp và tinh tế chính là tiêu chuẩn của anh. Những người mà không mong đợi gì từ anh ngoài những món quà là đồ trang sức đắt tiền trong nhiều tuần hay nhiều tháng kéo dài mối quan hệ của họ, nếu có bất cứ ai từng nuôi hy vọng có được điều gì hơn đây thì họ sẽ phải thất vọng tràn trề sau đó thôi.

Jonas từng chứng kiến và trải qua cuộc hôn nhân tan vỡ của chính cha mẹ anh. Mười hai tuổi, anh đã nhìn thấy họ bắt đầu cắn xé nhau đến từng mảnh bằng cả cảm xúc lẫn lời nói và cuộc ly hôn lộn xộn đó lên đến đỉnh điểm vào lúc anh mười lăm tuổi.

Từ lâu anh đã quyết định rằng điều đó sẽ không xảy ra với bản thân anh. Không phải niềm đam mê thuở đầu của tình yêu. Theo sau đó là vài năm hạnh phúc đáng ngờ. Trước khi sự tổn thương bắt đầu. Phát cáu. Và cuối cùng là hận thù lẫn nhau, rồi ly hôn.

Jonas không muốn điều đó một chút nào. Và nếu nó có nghĩa là anh muốn tránh phải trải qua sự tan vỡ trong các mối quan hệ và hận thù lẫn nhau sau đó thì anh sẵn sàng từ bỏ cái được gọi là “niềm đam mê” trong tình yêu.

Mac McGuire, với mọi người nàng là một nghệ sĩ độc lập và thành công và có vẻ như là một người phụ nữ hạnh phúc-mãi mãi-về sau, kiểu mà Jonas rõ ràng kiếm mình tránh có bất cứ dính líu riêng tư nào.

“Sao?” nàng cau kinh lên tiếng sau một hồi im lặng của Jonas.

Anh nên từ chối. Nên bảo với người phụ nữ này rằng anh nhớ ra anh có một cuộc hẹn ăn trưa hôm nay.

Chết tiệt, chỉ là một bữa trưa thôi mà, chẳng phải lời tuyên bố theo đuổi!

Môi anh mím lại. “Tôi có một tiếng rảnh vào khoảng từ 1 giờ đến 2 giờ chiều nay.”

“Woa,” Mac thăm thì, đôi mắt màu khói xám công khai cười nhạo anh. “Tôi thật lấy làm vinh dự khi Jonas Buchanan thấy anh ta có thể dành cho tôi cả một tiếng đồng hồ cơ nha.”

Mắt anh nheo lại chỉ còn một khe lạnh giá khi anh vặn lại, “Đúng ra việc tôi thật sự nên làm là vác cặp móng nhỏ nhắn xinh xắn của cô lên tòa và kiện cô về cái tội vu khống cơ.”

Mắt nàng mở to và đỏ bừng hai má khi nghe thấy Jonas ám chỉ nàng có cặp mông nhỏ nhắn xinh xắn, điều đó khiến nàng một lần nữa hoàn toàn nhận thức được sức quyến rũ tối tăm và nguy hiểm của chính anh...

Có lẽ anh trông có vẻ to lớn hơn vào hôm nay, đôi vai rộng và khuôn ngực mạnh mẽ hiện rõ dưới làn áo sơmi lụa và bộ com lê được cắt khéo, mặt anh đánh lại và hơi giống một tên cướp, được chế ngự bởi cặp mắt xanh biếc dường như là nhìn quá nhiều.

Có phải chúng đang đánh giá Mac bị ảnh hưởng thế nào bởi vẻ đẹp đen tối của anh, và bầu không khí nguy hiểm không nhỉ? Xét cho cùng thì có lẽ hai người ăn trưa với nhau không phải là một ý kiến hay, Mac quyết định với cái cau mày. Nàng có thể xác nhận lại là nàng vừa nhớ ra một cuộc hẹn trước đó. Rằng nàng phải đến phòng tranh của Lyndwood để kiểm tra lại cuộc triển lãm đang -

“Jonas, tôi có một bức thư được gửi tới từ -” một người phụ nữ tóc vàng, mắt xanh bước vào từ văn phòng kế bên, và ngay lập tức Mac nhận ra đó là trợ lý của Jonas, Yvonne Richards – cũng là người phụ nữ đã ghé thăm Mac vài tháng trước để cố gắng thuyết phục nàng bán căn hộ – đang bước tới thì đột ngột dừng lại ở ngưỡng cửa văn phòng Jonas khi nàng ta nhìn thấy Mac ở đây. “Tôi sẽ trở lại sau, được chứ?” Nàng ta hoàn toàn lờ Mac đi khi nhìn vào Jonas vẻ dò hỏi.

“Không cần đâu, Yvonne; quý cô McGuire sẽ rời đi bây giờ.” Jonas nói khi anh đứng dậy, rõ ràng muốn đuổi Mac đi.

Thực tế chính xác thì Mac chẳng định làm gì cả để chối bỏ sự thật rằng Jonas đang cố tống khứ nàng đi! Không có bất cứ sự sắp xếp chắc chắn nào để họ tiếp tục gặp lại nhau sau ngày hôm nay mà tiếp tục cuộc thảo luận về điều này ...

“Có một nhà hàng Italia cách đây hai dãy phố,” nàng quay lại hướng về anh. “Tôi sẽ đặt trước bàn cho hai chúng ta vào lúc 1h”

“Có lẽ cô sẽ thích tôi đặt bàn trước cho hai người đấy?” người phụ nữ tóc vàng điềm tĩnh đề nghị. “Chủ nhà hàng biết danh tiếng của ngài Buchanan,” nàng ta nhấn mạnh thêm khi Mac nhìn nàng ta với vẻ dò hỏi.

Mac nheo mắt liếc nhìn người phụ nữ kia khi nàng nghe thấy tông giọng sắc nhọn của ả, nhận ra rằng Yvonne Richards, xinh đẹp và vào những năm cuối của tuổi hai mươi, là một trường hợp cho mẫu trợ lý điển hình – chắc chắn là đang phải lòng ông chủ. Mac ngờ rằng Jonas Buchanan cũng nhận ra điều đó.

Mac gửi đến ả ta nụ cười ngọt như đường. “Cảm ơn cô, không cần đâu. Bản thân tôi cũng biết Luciano mà.”

“Tốt thôi.” Yvonne Richards cắn cẩu trước khi hướng về phía ông chủ. “Tôi sẽ quay lại khi anh rảnh, Jonas.” Nàng ta quay ngoắt lại trên đôi guốc 2inch, và trở về văn phòng kế bên, cửa đóng sập sau lưng.

Mac quay về phía Jonas. “Tôi không nghĩ trợ lý của anh thích tôi!”

Miệng anh vội mím lại. “Cô ấy không biết cô đủ lâu để mà không thích cô.” Trước khi Yvonne ngắt lời họ Jonas đã nhất quyết từ chối lời mời ăn trưa của Mac, và anh chẳng hề hạnh phúc với điều đó, giữa họ, Yvonne và Mac dường như đã thu xếp cho anh một bữa trưa ở Luciano vào 1h hôm nay.

Mac hồ hững cười, hai má lúm đồng tiền bất ngờ xuất hiện trên má nàng. “Thường thường thì mất ít hơn 5 phút hả, hmm?”

“Chính xác đó,” anh lầu bầu.

Nàng nhướn đôi mày đen, thách thức “Có thể đó là do cô ấy phải lòng anh?”

Anh sa sầm, mặt mày cau có giận dữ. “Đừng có mà ngớ ngẩn như vậy!”

Mac nhún vai hững hờ. “Cô ấy – có vẻ không vui khi biết hai chúng ta ăn trưa cùng nhau.”

“Cô sẽ chỉ rời đi và để cho tôi yên chứ, Mac?” Một lần nữa Jonas di chuyển để ngồi xuống cái bàn bệ vệ với việc xua đuổi rõ ràng. “Tôi sẽ gặp lại cô sau,” anh thêm vào khi Mac không nhúc nhích để đáp lại lời gợi ý hơi-thiếu-tinh tế của anh.

“Một giờ ở Luciano”, nàng đáp lại giễu cợt trước khi rào bước ra khỏi cửa và hướng đến văn phòng thư ký của anh.

Anh càng cau có hơn khi nhận ra anh không thể cưỡng lại mong muốn ngược lên và nhìn theo Mac rời đi. Nhận thức rõ rệt sự hưởng ứng của anh, nơi giữa hai đùi anh cứng lên, khuấy động, ấm nóng khi anh dõi theo đôi hông mảnh dẻ của nàng lắc lư trông mới gợi tình làm sao và còn cặp mông căng tròn ẩn dưới quần jeans nữa.

Nàng thật kích thích và cũng thật phiền toái, anh kiên quyết nói với bản thân mình. Rắc rối.

Với một chữ T viết hoa rõ ràng! (Nguyên văn: With a very definite capital T!)

(Cam: Theo em hiểu T ở đây là trouble, có nghĩa là rắc rối ấy ạ!)

4. Chương 4

‘ Ở đây thật tuyệt!’

’ Ở đây á? Jonas hỏi về xám xịt khi họ ngồi ở một cái bàn gần cửa sổ trong Luciano’s. Đó là dấu hiệu rõ ràng thể hiện Mac quả thực quen biết ông chủ nhà hàng; Jonas đã dùng bữa ở nơi này trước đây thường xuyên đủ để hiểu Luciano chỉ dành riêng bàn gần cửa sổ cho hầu hết những vị khách tốt nhất của anh ta không thì cũng phải khách mà anh ta thích.

Mac đã ngồi vào bàn, và gọi trước cho mình vài cái bánh mì que trong khi nàng chờ đợi, bởi Jonas đến nhà hàng lúc 1h10. Không phải anh cố tình đến muộn; mà vì cuộc hẹn lúc 12h30 của anh đã vượt quá thời gian.

Dường như mọi thứ trở nên bất ổn sau khi nàng rời khỏi văn phòng của anh sáng nay. Cuộc hẹn 9h30 của anh đã không tới nổi 10:00, điều đó có thể cũng không ảnh hưởng lắm khi mà Jonas đã dành phần lớn thời gian bị xen vào đó để cố gắng làm giảm kích thích rõ ràng của anh đối với Mac McGuire!

Anh đã nhận thấy chính mình đi nghiên cứu Yvonne kĩ lưỡng suốt cả buổi sáng nay khi anh tìm kiếm không sót một dấu hiệu nào để có thể “đề nghị” cái ý mà Mac đã đề cập. Dù đúng hay sai thì Jonas vẫn không thể chấp nhận mối quan hệ riêng tư trong nơi làm việc được, kể cả là tình yêu đơn phương. Điều đó có nghĩa là nếu Mac nói đúng, anh sẽ phải bắt đầu đi kiếm một thư kí khác. Nếu không nhờ vào thái độ của Yvonne đã hơi quá so với bình thường thì chẳng gì chỉ ra được nàng ta có bất cứ một tình cảm khác hơn mối quan hệ công việc với anh.

Kết quả là Jonas cảm thấy khó chịu với chính mình khi e ngại về phán quyết của riêng anh, và thậm chí còn cau có với Mac hơn vì những câu nói tình quái của nàng khiến anh bắt đầu cảm thấy nghi ngờ!

Vì thế nên anh cảm thấy khó chịu và dễ nổi nóng khi anh ngồi xuống bàn ăn trưa đối diện với nữ thần báo oán đầy sức sống và vui vẻ của mình. ‘Chỉ gọi món thôi, được chứ? ’ anh nghĩ rằng khi chọn thực đơn và giữ nó lên trước mặt như thể một dấu hiệu biểu hiện anh không có tâm trạng để nói chuyện.

Mac chẳng bận tâm và tự xem xét thực đơn cho riêng mình, nàng biết chính xác những gì nàng sẽ gọi: Tỏi tôm rồi đến bánh mì nướng. Theo như nàng biết thì Luciano làm bánh mì nướng ngon nhất London.

Khác với nàng, nàng nhìn qua Jonas và thấy anh chỉ tập trung vào việc lựa chọn những gì anh sẽ ăn trưa.

Mọi cái đầu của phụ nữ trong nhà hàng Ý đều quay lại ngắm anh khi anh bước vào cách đây một vài phút và cởi chiếc áo khoác len dài của mình ra để treo nó lên ngay bên trong cửa. Họ vẫn tiếp tục nhìn cái cách anh đi tới bàn bên cạnh cửa sổ, nhiều phụ nữ còn ném cho Mac cái liếc ganh tị khi anh rút ghế đối diện ra và ngồi xuống.

Mac nhận thấy bản thân nàng cũng ngắm anh; Jonas đơn giản chỉ là loại đàn ông mà phái nữ ở mọi lứa tuổi đã nhìn thì không chỉ có lần thứ hai thôi mà có lẽ còn có lần thứ ba nữa. Anh rất cao và thu hút, phong

tình với một cơ thể cơ bắp gọn gàng những không kém phần trang nhã, không thể phủ nhận được nó hợp hoàn hảo với bộ vét màu than.

Sự cáu giận của anh nói với nàng rằng anh đang có một tâm trạng không tốt. ‘Chúng ta sẽ không ăn trưa với nhau nếu anh không muốn?’ Mac nhắc một cách rầu rĩ.

Anh hạ thấp tờ thực đơn xuống đủ để nhìn nàng qua đôi mắt xanh dương lạnh giá. “Cô thà để tôi chuyển sang một bàn khác còn hơn để có cuộc trò chuyện khó khăn, phải không? ”anh chế giễu.

Mac cảm thấy má mình nóng lên với sự nhạo báng rõ ràng của anh. ‘Rất hài hước!’

Jonas đơn tờ thực đơn của mình xuống trên bàn. “Tôi muốn biết thêm về vụ đột nhập studio của cô vào tối thứ bảy. Chẳng hạn như làm thế nào để ai đó có thể vào được căn nhà? ”anh hỏi dứt khoát.

Mac nhún vai. “Bọn chúng đã đập vỡ một cửa sổ nhỏ bên cạnh cửa và luồn tay vào trong để mở nó.”

Jonas nhận thấy sinh khí trong đôi mắt xám khói bị mất đi chút ít, có lẽ tại lời nhắc nhở của anh về vụ đột nhập. “Cô không có hệ thống báo động à? ”

Nàng nhăn nhó. “Tôi không bao giờ nghĩ tôi sẽ cần đến nó.”

“Rõ ràng là cô sai rồi.” Anh khiển trách.

“Rõ ràng!!” Giờ thì sự tức giận lấp lánh trong đôi mắt màu xám đó. ‘Tôi phải nói rằng tôi luôn nhận thấy vẻ tự mãn của mọi người sau khi sự việc kết thúc và nó vô cùng khó chịu!’ Nàng vẫn còn đang mặc chiếc áo len đen bó sát và chiếc quần Jean đã phai màu lúc trước, đóng khung cho khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã là mái tóc mượt mà, toả sáng bởi màu gỗ mun được thả qua vai và buông lơ lửng ra phía sau nàng.

Jonas ngồi thư giãn trên chiếc ghế của mình để nhìn qua nàng thăm dò. ‘Sau đó hy vọng tôi đã thành công trong việc làm cô phát cáu đủ để cô lắp đặt thêm hệ thống an ninh. Hoặc có lẽ tôi nên sắp xếp cho cô một cái nhĩ?’ anh ngâm nga to, biết điều đó sẽ ngay lập tức kích nàng đáp lại thông tin mà anh muốn.

‘Không cần đâu, cảm ơn anh; tôi đã gọi cho một công ty tới để làm việc đó đầu tiên vào sáng mai rồi, ’ nàng trở nên gay gắt. ‘cùng với cả thợ lắp kính để thay cho cái cửa sổ đã vỡ nữa. ’

Mắt anh nheo lại. “Cô còn chưa thay kính ư?”

“Tôi nói là tôi chưa đấy.” Nàng đáp lại.

Anh hất ra tiếng thở dài chán nản. “Cô cần có ai đó đến vào hôm chủ nhật để sửa nó đi.”

Mắt nàng loé lên tia u tối. “Đừng tự phụ đến mức nói cho tôi nên làm gì và không nên làm gì!”

“Nó là một lỗ hổng không an toàn –”

‘Ồi, dẹp chuyện đó đi, Jonas, ’ nàng lẩm bẩm một mình. ‘Tôi có thể tự sắp xếp cho cuộc sống của chính tôi mà, cảm ơn.’

“Thực sự thì tôi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ điều đó rồi đấy.”

‘Lạ thật, ý của anh không thích hợp với tôi lắm!’ Mac cáu kỉnh nói. ‘Khi tôi đề nghị chúng ta ăn trưa để nói về việc này thực ra tôi không muốn nói nhắc tới vụ đột nhập nữa. ’

Jonas ráng làm giảm sự sốt ruột của mình xuống để cười lên với Luciano khi anh ta xuất hiện bên cạnh bàn của họ để lấy thực đơn gọi món.

‘Tôi đoán là cô không có hẹn hò tối nay, đúng không? Anh giễu cợt chuyển sang đề tài khác một lần nữa khi chủ nhà hàng cầm tờ gọi món của họ và quay trở lại nhà bếp yêu cầu của anh ta vài phút sau.

Mac biết anh đã nhắc đến việc có tội trong cả hai món nàng gọi. ‘Tôi đoán là anh có? nàng phản kích, tôm Marie Rose và cá bơn anh yêu cầu không có chút tội nào trong đó.

‘Khi việc đó xảy ra..., không.’ Đôi mắt xanh dương bắt gặp sự châm chọc của nàng. ‘Cô đang đề nghị sửa chữa sự thiếu sót sao?’

Mac nhướn mày. “Anh không thể nghiêm túc được à?”

Anh ư? Một phần trong buổi sáng nay anh không thoải mái vì người phụ nữ này, Jonas quyết định lại một lần nữa là, anh càng có ít liên quan với Mac bao nhiêu thì sẽ càng tốt hơn cho cả anh lẫn cái dựng lên đến đau đớn của anh bấy nhiêu! Lời nhận xét cuối cùng trong quyết định của anh hết sức bấy bạ.

“Rõ ràng là không rồi.” Anh lẩm bẩm.

Mac nhìn qua anh vẻ sắc sảo. ‘ Nghe nó có vẻ giống như kiểu anh đang đề nghị hẹn ra ngoài với tôi ấy. ’

Jonas nhún vai. “Tôi tin là cô có quyền được làm theo ý của mình.”

“Anh “tin” á?” Nàng chế giễu.

Anh nhíu mày cau có. ‘ Mac, có phải cô đang cố tình châm ngòi tranh cãi với tôi không đấy?’

“Có thể”

Jonas nheo mắt lại. “Tại sao?”

‘ Sao lại không chứ?’ Mac mỉm cười. ‘ Nó chắc chắn sẽ làm cuộc nói chuyện thêm sôi nổi!’

Jonas biết nó còn làm được nhiều hơn thế. Thân thể anh đã nhận thức quá rõ về người phụ nữ này rồi; anh không cần phải cảm thấy hơn thế nữa. Thực ra, anh cũng đã được xoa dịu phần nào khi người phục vụ chọn đúng lúc để tới nhận tờ gọi món đầu tiên của họ.

Anh đã làm cái chết tiệt gì vậy?, suýt nữa thì đã gợi ý cho Mac một cái hẹn đi chơi với anh tối nay rồi? Gặp nàng cùng ăn trưa đã đủ tệ hại, thế mà anh còn không cần kéo dài thời gian đã quyết định sử dụng thời gian dành cho công ty cho nàng luôn. Sau này, Jonas quyết định một cách rầu rĩ, anh sẽ chỉ bám vào những cô nàng xinh đẹp tầm thường và tóc vàng thạo đời của anh thôi!

‘ Bài phê bình về triển lãm của cô trên báo hôm Chủ nhật rất tốt, ’ anh đột ngột chuyển sang đề tài khác.

Nàng gật đầu. ‘ Em họ của anh đặc biệt tốt bụng. ’

“Amy là một người hoàn toàn chuyên nghiệp, nếu nó nói cô tốt thì cô tốt,” Jonas nói.

”Tôi đã tới phòng trưng bày sau khi gặp anh buổi sáng nay. Có vẻ là nó khá bận rộn, ’Mac nói với anh một cách điên cuồng, vẫn còn hơi lảo đảo vì cái mà nàng khá chắc chắn về lời mời của Jonas để họ dành một buổi tối cùng nhau. Một lời mời rõ ràng sẽ làm anh hồi tiếc ngay lập tức.

Điều đó cũng chẳng ảnh hưởng tới việc xem xét của Mac muốn từ chối. Đến văn phòng anh là một chuyện. Ăn trưa với Jonas để họ thảo luận về những gì đã xảy ra với căn nhà của nàng còn có thể chấp nhận được chứ đi ra ngoài vào một ngày đẹp trời với anh ta là một chuyện hoàn toàn khác ...

Mặc dù sự thực Jonas Buchanan rõ ràng là một người hấp dẫn đầy ấn tượng, nhưng anh ta đơn giản không thuộc tuýp của Mac. Anh ta quá kiêu ngạo. Ít nhất thì vẫn kiêu ngạo ít hơn một người, Thomas Connelly, nhà phê bình nghệ thuật đã xem nàng chẳng là gì ngoài chiếc cúp để diễu hành trên cánh tay của anh ta cách đây sáu năm.

Nàng nhắc cái đĩa của mình lên, khoan thai xiên vào một trong những tôm ngon lành đang bơi trong tỏi trước khi đưa nó lên miệng và nhai nó giữa đôi môi của mình. Ngay lúc nàng liếc qua bàn, chính xác vào khoảnh khắc nàng làm như thế, má của nàng nóng bừng lên với tông màu rực lửa khi thấy được cảm xúc mãnh liệt của Jonas trong cái nhìn dõi theo cử động của nàng.

Đen tối mà thu hút, mắt anh đã trở nên sâu và giống như màu xanh của viên ngọc cobalt. Có chút đỏ trên má của anh, và đôi môi như tác phẩm điêu khắc cũng hơi tách ra.

Mac thay đổi không thoải mái. ‘ Anh có muốn thử nó không?’

Tia nhìn đen tối chĩa vào nàng. “Gì cơ?”

Nàng nuốt xuống khó khăn, cảm giác được Jonas kỳ lạ như cách biệt trong nhà hàng đông đúc và ồn ào này. ‘ Anh có vẻ thèm ăn tôm tỏi của tôi, nên tôi đang mời anh thử nó...”

Khỉ thật, Jonas không thèm tôm trên đĩa của Mac – mà là anh đã tưởng tượng mình ngã lưng ra và có môi đỏ và đầy đặn của nàng lên một phần thân thể anh khi nàng làm anh đam mê!

Cái chết tiệt gì đang xảy ra với anh thế?

Trong mười lăm năm vừa qua anh chưa một lần lẫn lộn công việc với khoái lạc. Luôn luôn giữ hai thứ đó riêng biệt. Từ khi gặp Mac, anh dường như đã làm không gì khác ngoài nhăm lẩn hai cái đó với nhau, dẫn đến một lần nữa anh đang bị khuấy động bên dưới sự bao phủ của cái khăn trải bàn. Hy vọng là sẽ không có lý do nào để anh để phải đứng lên trong vài phút nữa không thì sự khuấy động của anh càng rõ hơn và bị lộ trần ra mất thôi!

‘ Không, cảm ơn, ’ anh từ chối nhanh chóng. ‘ Tôi thích không có mùi tỏi trong cuộc họp công ty sau chiều nay hơn. ’

Mac nhún vai hờ hững. “Theo ý anh thôi.”

“Tôi thường làm vậy.” Jonas nói khô khan.

“Chúc anh may mắn.” Nàng nói.

Jonas để ý Mac qua hàng mi bị nheo lại. ‘ Cô nói rằng cô thì không sao? anh chế nhạo. ’ Tôi nghĩ tất cả các nghệ sĩ thích được tự do hơn chứ nhỉ? Trong quan hệ cũng như công việc nghệ thuật của họ?”

Mac không để lỡ sự coi thường trong giọng nói của anh. Hay là cái ngụ ý bên dưới đó, giống như đám nghệ sĩ, có lẽ nàng cũng đi ngủ lang chạ.

Hắn sẽ rất vui nếu điều đó không rõ ràng có ý là Jonas lại một lần nữa định sỉ nhục nàng!

Ồ, Mac có nhiều bạn bè, nam cũng như nữ, cả hai đều từ trường cấp hai, ba và từ đại học, nhưng thế không có nghĩa là nàng lên giường với bất cứ ai trong số họ. Thực tế là nàng thân thiết với tất cả mọi người.

Sau khi chia tay với Thomas, Mac đã tập trung hết vào điều nàng muốn làm cho cuộc sống của nàng. Đó là trở nên thành công như một người hoạ sĩ đích thực.

Từ lúc nàng mười hai tuổi, lần đầu tiên thầy dạy vẽ của nàng cho phép nàng vẽ với màu dầu trên vải, Mac đã biết rõ nàng muốn gì, đó là trước tiên phải trở thành một hoạ sĩ thành công, rồi thứ hai là kết hôn và có những đứa trẻ. Nàng đã trở nên hơi lạc hướng bởi cái khát vọng trong suốt mối quan hệ ngắn ngủi với Thomas, nếu không nhờ vào thói ngạo mạn và thái độ hờn hĩnh của anh ta thì có lẽ mối quan hệ đó của nàng chỉ có tăng thêm lòng khát khao mà thôi.

‘ Nếu anh không phiền, tôi cần đi vệ sinh. Nàng đặt khăn ăn của mình lên bàn trước khi đẩy lùi ghế và đứng lên.

Jonas nhướn mày u tối. “Có phải do điều tôi vừa nói không?”

Mac cau mày nhìn xuống anh. ‘ Đó là do nhu cầu cần thiết của tôi, đi tới phòng vệ sinh” Nàng lè nhè chế nhạo. ’ Ngay!’

Tuy thế, Jonas bị bỏ lại ngồi một mình ở cái bàn có cảm giác ít vui vẻ hơn, cả với chính mình lẫn cái bình luận sâu hiểm lúc trước của anh. Anh biết rất ít về đời tư của nàng – việc mỗi lần anh đều “dựng lên” khi có nàng bầu bạn thật ra không được tính! Anh chắc chắn không hiểu nàng đủ rõ để cố bơi nhẹ vào cách sống mà nàng có thể chọn cho đời tư của nàng.

Anh buộc mình phải tiếp tục ăn thức ăn của mình khi anh chờ Mac trở lại.

Và đợi.

Và đợi.

Sau hơn mười phút trôi qua kể từ lúc nàng rời khỏi bàn, Jonas khó chịu dần đến kết luận là có thể nàng đã bỏ lại cả anh lẫn nhà hàng!

Có đáng bị như vậy không?

Có thể lắm. Nhưng đó không phải kinh nghiệm - lần đầu tiên có phụ nữ từng bỏ Jonas, bởi một lý do nào đó – lý do nào dễ nghe hơn là anh phải buộc mình ăn xong món tôm.

Anh đứng lên đột ngột, đặt khăn ăn của mình lên mặt bàn và bằng cách băng qua nhà hàng tới cửa để đến phòng rửa tay, xác định rõ cách Mac đã trốn thoát. Chỉ để dừng lại ở ngay lối vào và cảm nhận hoàn toàn cái cảm giác phải làm động tác giả một cách khéo léo vì anh bất ngờ chạm mặt với Mac, người đang đứng trong hành lang cười nói với một trong những cô phục vụ.

Nàng nhìn anh tò mò. “Có vấn đề gì à, Jonas?”

Mắt anh nheo lại. “Thức ăn của cô đang lạnh.”

‘ Ôi, bạn thân mến. ’ Cô phục vụ gửi tới một nụ cười hối tiếc. ‘ Mình sẽ nói chuyện với cậu sau, Mac, ’ cô nàng nói trước khi vội vã đi về phía nhà bếp.

Để Mac một mình trong hành lang[11] với một Jonas rõ ràng đang bực mình.

Được thôi, điều này quá là tồi tệ!

Jonas đã cố tình xúc phạm trước khi nàng rời khỏi bàn, và khi nàng tình cờ gặp Carla khi cô ấy đang rời khỏi nhà vệ sinh nữ thì Mac đã không hề cảm thấy do dự để dừng lại tán gẫu ; Jonas Buchanan có thể chỉ ngồi một mình lại bàn thêm vài phút nữa và lo lắng cho đến khi nàng quan tâm.

Nàng nhướn mày cau có khi anh bước thêm vào hành lang vắng vẻ, mặt khác còn lặng lẽ đóng cửa đằng sau anh lại, bao bọc hai người trong sự căng thẳng kỳ lạ và im lặng vắng nữa. Mac thay đổi vị trí một cách không thoải mái khi Jonas đi bộ lén lút xuống hành lang về phía nàng. ‘ Tôi nghĩ anh đã nói là thức ăn của tôi đang lạnh? nàng nhắc nhở, đột ngột lo lắng.

‘ Nó đã lạnh rồi, nên thêm vài phút nữa cũng chẳng làm nên sự khác biệt nào, ’ anh nhẹ nhàng băng quơ.

Mac làm ẩm đôi môi khô của mình khi Jonas cứ bước tới cho đến khi anh dừng lại đứng chỉ cách một inch khỏi nàng. Cao và to lớn, đứng gần anh hoàn toàn làm nàng mất bình tĩnh. ‘ Tại sao chúng ta phải thêm vài phút nữa? Nàng nhìn lên anh phân vân.

Jonas rất thích quay về bàn và ngắm vẻ khó chịu rõ ràng của Mac - Chúa biết nàng đã làm cuộc đời của chính anh không thoải mái trong cả một ngày! Thực ra là kể từ khi anh gặp nàng lần đầu tiên. Anh chắc chắn: để lại anh ngồi một mình ở bàn giữa cái nhà hàng đông đúc này là do nàng cố ý.

Nhà hàng công cộng không phải là nơi lý tưởng cho những gì đang có trong đầu anh bây giờ, hay sẽ tới địa ngục với điều - mà Jonas mới nhận ra trong vài giây gần đây là anh không chỉ cần phải hôn Mac thôi, nó đã trở nên cần thiết với anh như việc thở.

‘ Chắc thế, ’ anh thì thầm khàn khàn khi anh càng bước lại gần nàng hơn.

Mắt nàng mở to hoảng hốt khi nàng lấy lại vài bước cho đến khi nàng thấy mình bị áp vào tường. ‘ Có mùi tôi, nhớ đấy, ’ nàng nhắc anh ấy vội vàng.

Anh nhún vai hờ hững. ‘ Điều đó chỉ càng làm cô có vị ngon hơn thôi. ’

‘ Thế này không phải ý tưởng hay, Jonas, ’ nàng cảnh báo anh trong tuyệt vọng.

Jonas toàn tâm toàn ý hết vào ý tốt. Nhưng đúng vào lúc này anh định - cần - đi tới một ý tưởng xấu.

Cái nhìn chăm chăm của anh giữ chặt Mac khi anh vươn lên để khum bàn tay của mình áp vào đường cong mịn màng của má nàng và lướt phần mềm của ngón tay cái lên làn môi hơi tách của nàng, hơi thở ẩm áp của nàng vuốt ve lại da anh làm cho nó trở nên nhạy cảm. Cái vuốt ve khêu gợi làm cơ bụng của anh siết chặt lại và đùi của anh thì trở nên cứng lại.

Anh đột ngột hít thở sâu khi anh bước tới gần hơn và Mac theo bản năng đưa tay lên đặt chúng lên bộ ngực cứng cáp của anh một cách phòng thủ, hơi ẩm của đôi tay đó thiêu cháy qua chất vải lụa của áo sơ mi của Jonas khi anh cố tình đặt cơ thể mình tựa lên nàng.

Mac bất chợt thấy mình kẹt giữa bức tường lạnh và sức nóng của cơ thể Jonas, bàn tay nàng co lại chống vào bộ ngực đầy cơ bắp của anh khi anh từ từ cúi đầu với ý định rõ ràng là hôn nàng.

Nàng biết nàng nên phản đối. Ít nhất nàng nên cố đề phòng sự mật thiết gia tăng nhanh chóng này.

Tuy nhiên nàng không. Không thể.

Đôi môi cô mở ra đây sẵn sàng cho nụ hôn đó, hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng khi cái chạm đầu tiên đầy nóng bỏng của đôi môi Jonas.

Ôi, chúa ơi...

Mac chưa bao giờ cảm thấy bất cứ thứ gì giống như hứng thú xác thịt khi có đôi môi của Jonas di chuyển trên môi nàng, khám phá, nhấn chìm, nếm thử, hàm răng khê cắn trước khi cái hôn trở nên sâu hơn đầy đói khát, cơ thể anh cứng lại và muốn nàng khi bàn tay của nàng di chuyển lên vai của anh và ngón tay nàng trở nên bối rối trong mái tóc dày tối màu của anh khi nàng kéo anh lại gần hơn. Jonas đẩy nàng sát vào tường và hạ thấp cơ thể cho đến khi áp lực đầy khuấy động của anh ấn vào Mac, làm nàng đáp lại với sự nóng bỏng đầy đau đớn được gọi lên giữa hai đùi nàng khi độ ẩm xuất hiện và nhiệt độ bốc cháy, ngực nàng căng lên, đỉnh màu hồng nhạt se lại với sự nhạy cảm cao độ khi chúng nhô lên đằng sau lớp áo ngực bằng ren của nàng.

Ngón tay của nàng siết mái tóc mềm như lụa của Jonas khi sức nóng tăng dần, miệng của họ tan chảy vào nhau đầy đói khát, Mac rên rỉ trong cổ họng khi nàng cảm thấy sự thúc ép cứng rắn của lưỡi Jonas khi tiến vào miệng nàng. Nóng, chậm và thúc sâu kết hợp với sự di chuyển đầy nhịp điệu của đùi anh vào chỗ nối giữa hai đùi đầy nhạy cảm của nàng.

Mac rên lên đầy hứng thú khi sự cứng rắn trên núm nhỏ sưng lên ở đó, tạo ra sự đau đớn nóng bỏng sâu trong nàng trước khi nó lan tỏa tới mọi phần cơ thể của nàng, khuấy động nàng tới cấp độ cao nhất.

Chúa ơi, nàng muốn người đàn ông này với sự khao khát mãnh liệt mà nàng chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra, chưa bao giờ mơ rằng nó có thể xảy ra. nàng muốn cởi phăng đồ của họ ra và muốn Jona nâng nàng lên tường, chân nàng vòng quanh eo của anh khi anh chìm sâu vào nàng để làm dịu đi sự thiêu đốt đau đớn.

Như thể nhận ra ít nhất một phần của sự ham muốn của nàng, Jonas khum bàn tay lại vòng quanh ngực trái của nàng, đầu ngón tay mềm mại của anh tìm một cách chính xác đầu ngực sưng phồng và căng cứng của nàng.

Mac rên rỉ với đầy hài lòng với sự mơn trớn chảy xuống giữa hai đùi nàng, và nàng ước Jonas cũng có thể chạm vào nàng ở đó.

‘ Ôi, thật là!’ Tiếng phụ nữ bị shock thở hổn hển. ‘ Đây là nhà hàng công cộng, hai người biết đó, ‘ người phụ nữ thêm vào ghế tẩm khi bà ta đi bộ qua họ tới phòng rửa tay. ‘ Tại sao hai trong các người không tới căn phòng ở một nơi nào đấy chứ?’ Cửa vào nhà vệ sinh nữ đóng lại phía sau bà ta với vẻ không bằng lòng.

Mac giật mạnh ra xa khỏi Jonas lúc nàng nhận ra được họ không còn có một mình trong hành lang, rồi lại chôn sức nóng của khuôn mặt nàng tì vào ngực anh để che giấu vẻ ngượng ngùng của nàng khi bị bắt gặp trong vị trí bẽ bàng như vậy.

Trong nhà hàng công cộng, trời đất!

Với Jonas Buchanan, trước tất cả mọi người.

Nàng đã nghĩ gì vậy?

Nàng chưa suy nghĩ được chút nào, đó mới chính là vấn đề. Nàng đã cảm nhận. Cảm xúc trải nghiệm, những cảm xúc, mà nàng chưa bao giờ biết trước đây.

Nếu người phụ nữ đó không ngắt lời họ sau đó thì có thể Mac đã chỉ làm đến cùng thôi thúc của nàng là bắt đầu xé toạc quần áo của Jonas ra khỏi cơ thể của anh trước khi cầu xin anh làm dịu đi cơn đau đang thiêu cháy giữa hai đùi của nàng!

Ôi, chúa ơi!

5. Chương 5

‘Thế, em nghĩ sao?’ Jonas hỏi khi anh bước lùi ra khỏi nàng.

‘Tôi nghĩ về cái gì cơ?’ Nàng chớp mắt lên với anh khi nàng vừa rời tường và gạt mái tóc dài của mình ra khỏi mặt, mắt nàng lấp lánh xúc động, má nàng đỏ ửng và đôi môi gợi cảm sưng nhẹ vì những nụ hôn đói khát của họ.

Cơn đói đó đã làm Jonas đã quên mất không chỉ họ là ai mà còn cả họ đang ở đâu nữa. Tất cả những điều quan trọng với Jonas lúc đó là phải nắm Mac, ngấu nghiến đôi môi đỏ cảm dỗ đó, ấn sức nóng của cơ thể anh lên nàng, ngón tay nàng trở nên lúng túng trong mái tóc anh khi đáp lại sự đòi hỏi khát khao nơi anh.

Jonas biết anh không được để cơ thể mình bị khuấy động, hoàn toàn bại trận bởi lí do anh là một chàng trai thiếu kinh nghiệm. Và anh không thích cảm giác không kiểm soát được. Anh không thích nó chút nào.

Môi anh xoắn lại. ‘Hai chúng ta phải có một căn phòng ở khách sạn cho trưa nay thôi.’

Mắt nàng mở rộng. ‘Chắc chắn là không!’ Nàng kêu lên bất bình.

‘Tại sao không?’ Anh chế giễu.

‘Tại sao không à?’ Mac lặp lại khi nàng ném cho anh cái nhìn trừng trừng. ‘Tôi không biết anh thường kết giao với loại phụ nữ nào nhưng, Jonas, tôi có thể chắc chắn với anh rằng tôi không tới khách sạn với đàn ông vào buổi trưa!’

‘Tôi không bảo là em đi với số nhiều đàn ông, Mac, chỉ tôi thôi,’ anh lè nhè.

‘Tôi đã nói là không!’ Nàng thở nặng nề trong cơn kích động, ngực của nàng nâng lên hạ xuống.

Một số thứ mà Jonas đã quá rõ khi anh nhìn xuống nàng và vật đàn ông của anh vẫn bị khuấy động mạnh mẽ đang đập lên một cách đau đớn hướng ứng lại. ‘Em muốn tôi, Tôi muốn em, vậy chết tiệt tại sao lại không cơ chứ?’ Anh khó chịu.

Anh sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn trong tình huống này nếu Mac chỉ nói vâng để hai người họ có thể tới khách sạn vào buổi trưa. Bằng cách đó anh sẽ cảm thấy nàng ít bí ẩn hơn anh biết. Ít hấp dẫn anh bấy giờ hơn.

Vì Mac chắc chắn quay lại với sự say mê của anh. Chính sự đam mê mà nàng rõ ràng không có ý định làm bất kì điều gì thể hiện nó, có thể là không phải bây giờ lẫn trong tương lai. Anh biết ngay, buổi trưa của anh cũng sẽ giống sang nay không thoải mái chút nào, nhưng Mac định xử sự với sự khuấy động của chính mình như thế nào đây?

‘Trừ phi em đang cố gắng nói cho tôi là em không muốn tôi?’ Anh thăm thò.

Mac không chắc cảm xúc mãnh liệt trong nàng bây giờ – thôi thúc muốn được tát vào cái khuôn mặt ngạo mạn của Jonas hay của chính mình khi nàng ngồi xuống và khóc cho chính sự ngu ngốc của mình.

Bởi vì anh đúng, chết tiệt anh. Nàng muốn anh. Nàng chưa bao giờ cảm thấy mong muốn cơ thể người đàn ông nào như thế này, thực tế là, cả cơ thể nàng bị thiêu cháy trong cơn đau nhức vì đòi hỏi. Một số việc mà Mac biết là sẽ gây phiền với nàng trong một thời gian dài sau khi anh quay lại văn phòng anh để tham dự buổi họp của mình chiều nay.

Nhưng nàng cũng chắc chắn là muốn tát anh. Để mang cái nhận thức về cơ thể xuống một cái mức thấp nhất bởi lời gợi ý họ nên có một căn phòng khách sạn cho trưa nay và thỏa mãn lòng mong mỏi đó.

Nàng thật sự không phải là loại phụ nữ đó. Nàng chưa bao giờ làm bất cứ thứ gì quá xốc nổi để mà coi thường như hôn một người đàn ông nồng nhiệt ngay trước nhà hàng ăn, để một mình mình tới khách sạn với anh ta và nàng cũng không có ý định làm điều đó bây giờ với Jonas. Nàng có thể lặng lẽ chịu cơn đau nhức nhối nếu phải làm việc đó. Phóng dăng. Kích thích một cách nguy hiểm...

Nàng thận trọng ngả mặt về con người đang tức giận để đưa ra giải pháp cho một tình thế nguy hiểm. ‘Tôi muốn anh hay không, thì một buổi trưa trong một căn phòng ngủ khách sạn với một người đàn ông mà tôi hiểu rõ – và người tôi thực sự không muốn biết bất cứ gì hơn – là thứ không phải của tôi.’ Nàng nói với anh

vẻ khinh miệt. ‘Nếu anh đang cảm thấy không hài lòng thì Jonas, tôi chắc rằng sẽ có nhiều phụ nữ anh có thể gọi, quá hạnh phúc khi được sử dụng buổi trưa để thoả mãn anh đấy!’

Mắt Jonas hẹp lại chỉ còn một khe nhỏ giá lạnh. ‘Tôi chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng với tình dục, Mac ạ.’

Bao gồm cả với nàng, nàng biết anh đang ngụ ý. Điều mà không nghi ngờ gì là đúng. Jonas còn trẻ, đẹp trai và giàu có đủ để thu hút bất kì một phụ nào mà anh quyết định là muốn. Anh chắc chắn không cần phiền muộn với chính mình vì một cô hoạ sĩ ương bướng, người rõ ràng chọc tức anh nhiều như nàng khuấy động anh.

Và Mac đã kích thích anh. Nàng đã cảm thấy sự cứng rắn chứng thứ khuấy động đó nhấn sát vào đùi khi Jonas hôn nàng.

Môi nàng mím lại. ‘Tôi thấy hay là chúng ta hãy quên bữa trưa đi,’ nàng nói lấp bắp. ‘Tôi thật sự không thấy đói nữa, mà tôi e là cả hai chúng ta—’

‘Không thức ăn, thế nào cũng được.’ Jonas càu nhàu.

‘Tôi —’ Mac đột nhiên rời ra khi người phụ nữ đã cắt ngang họ vừa này giờ đã quay ra khỏi phòng VS nữ, bà ta ngoảnh lại khi bước qua họ và đi về phía sảnh đang âm ỉ của nhà hàng. Sự bối rối của Mac trở thành mong muốn được báo thù. ‘Đừng lo lắng, tôi sẽ giải thích với Luciano rằng anh có một cuộc hẹn phải đi và không thể tham gia bất kì món ăn nhẹ nào mà anh ấy đã chuẩn bị.’

‘Tôi dời thời gian chiều của tôi lại rồi. Cuộc hẹn tiếp theo của tôi sẽ không có trong một tiếng nữa.’ Jonas nói với nàng.

Mắt nàng mở lớn. ‘Anh muốn chúng ta quay lại bàn và kết thúc bữa trưa cùng nhau à?’

Sau những việc xảy ra giữa hai người sao? Trong thâm tâm Jonas đã kết thúc hệ câu hỏi của Mac. Và câu trả lời cho nó là không, tất nhiên anh không muốn quay lại bàn và tiếp tục ăn bữa trưa cùng nhau như thể là chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng anh không chấp thuận Mac rời bỏ anh cứ như là vài phút trước chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Miệng anh mông lại. ‘Rõ ràng không,’ Anh đáp lại cụt ngủn. ‘Tôi sẽ giải quyết tờ hoá đơn và giải thích với Luciano rằng em có một cuộc hẹn trước đó.’

Mac nhướn mày. ‘Tôi mời anh đi ăn trưa —’

‘Tôi sẽ trả hoá đơn, Mac.’ Jonas lặp lại một cách nghiêm khắc.

Mac tiếp tục nhìn lên anh khó chịu trong nhiều giây trước khi nhún vai một cách hồ hững. ‘Được thôi. Thế nào cũng được.’ Giọng của nàng ngụ ý nàng chỉ muốn ra khỏi đây. Cách xa khỏi anh. Ngay bây giờ.

Một điều cần thiết, nàng lấy hết đà khi quay nhanh gót chân và bước xuống hành lang quay lại nhà hàng, cánh cửa đu đưa đóng lại sau nàng.

Jonas vẫn ở đó nhiều phút sau khi Mac rời đi, mắt nheo lại và biểu hiện dữ tợn khi anh nhận ra nàng đã không còn chỉ là vấn đề về một cuộc buôn bán nữa mà đã trở thành một vấn đề riêng tư.

Có thể nó sẽ được giải quyết một lần nếu họ lên giường cùng nhau...

Mac chân trần và chậm rãi ăn một mẩu bánh mì nướng cho bữa trưa khi nàng đi trả lời cho tiếng gõ cửa buổi chiều sau đó, một cái liếc nhanh qua cái lỗ tròn trên cửa nhìn vào nàng và nàng không biết người đàn ông có mái tóc hoa râm đứng trên đỉnh của cái cầu thang kim loại mặc giống như một công nhân với cả người là màu xanh, cùng một chiếc áo sơ mi carô dày. ‘Vâng?’ Nàng gợi ý lịch sự sau khi mở cửa.

‘Buổi chiều tốt lành, quý cô thân mến.’ Người đàn ông trung niên quay lại với một nụ cười. ‘Bob Jenkins. Tôi đến để thay cái kính cửa sổ.’

Lông mày Mac nhướn lên. ‘Thật tuyệt!’

Ông xem xét kĩ cái cửa sổ bị vỡ bên cạnh cửa ra vào. ‘Có một vụ đột nhập, phải không hử?’ Ông lắc lắc đầu. ‘Quá nhiều chuyện như thế xảy ra vào ngày nay. Không có chút tự trọng nào, đó mới là vấn đề. Không đối với người ta hay tài sản của họ.’

‘Đúng.’ Mac nghiêm khắc khi nàng lấy lại đồng hồ đeo tay ra khỏi cái studio của nàng.

‘Chỉ mất một ít phút để sửa nó thôi.’ Bob Jenkins trao cho nàng nụ cười khuyến khích. ‘Tôi sẽ chỉ đi và lấy đồ của tôi trong cái xe tải.’

Mac làm cho ông một tách trà lúc ông quay lại cầu thang với đồ nghề và một ô cửa kính xuất hiện có size y hệt cái cửa kính đã bị vỡ. ‘Làm thế nào mà ông biết size cửa kính mà mang theo vậy?’

Người thợ kính nháp một ngụm trà và đặt cái tách xuống trước khi ông bắt đầu làm việc trên khung cửa sổ. ‘Ông chủ rất giỏi trong việc phán đoán những thứ thế này.’ Ông giải thích.

Mac nhấp ngụm trà của mình khi nàng nhìn ông làm việc. ‘Là người đàn ông mà tôi đã nói chuyện điện thoại sáng nay à?’

‘Tôi không biết điều đó, quý cô thân mến.’ Bob Jenkins nhìn lên và trao cho nàng nụ cười toe toét. ‘Ông ấy chỉ nói với tôi tới đây phải bóp còi thật tử tế và thay cửa kính thôi.’

Mac không biết tại sao, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy nhân vật ‘ông chủ’ này không đơn giản. Có thể bởi vì nàng không gọi lại cho người đàn ông ở công ty sửa cửa kính để nói về cái size kính cửa bị vỡ. Hay là mong chờ bất cứ người nào đến từ công ty đó cho đến ngày mai vậy mà ...

Nàng nhìn Bob thận trọng. ‘Chính xác thì ai là ông chủ vậy?’

Ông nhướn đôi mày hoa râm. ‘Tất nhiên là ông Buchanan rồi.’

Chính xác là điều Mac đã nghi ngờ – sợ hãi – nghe được!

Sau tình trạng căng thẳng vừa qua, Mac không mong chờ để nhìn hay nghe về Jonas lần nào nữa. Kể cả là bây giờ, nàng cũng không muốn nhìn hay nghe về anh mà anh chỉ kiêu ngạo gửi một trong những công nhân của anh tới để sửa cửa sổ bị vỡ cho nàng.

Tại sao?

Có phải Jonas đối xử với nàng như một ‘một người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối’ người mà cần sự giúp đỡ của ‘một người đàn ông to cao, mạnh mẽ’ không?

Hay là Jonas thay cửa sổ vì anh biết anh hay ai đó làm việc cho anh sẽ phải chịu trách nhiệm cho cái cửa vỡ trong lần đầu tiên?

‘Hiển nhiên vậy rồi.’ Mac trả lời người công nhân về bối rối. ‘Nếu ông không phiền, Bob?’

‘Không vấn đề mà,’ Ông nhẹ nhàng đảm bảo với nàng.

Mac rất tức giận với sự độc tài của Jonas điều mà nàng không biết nó đã làm tất cả mọi thứ thành cơn tức giận sôi sục trong nàng. Anh ta nghĩ gì, quấy rầy gì theo cách này cơ chứ? Khi mà nàng đã nói với anh ta rằng nàng đã sắp xếp một người thợ kính đến vào ngày mai rồi?

Một sự sắp xếp rõ ràng ràng ngay khi anh thể hiện sự chệch bai đủ để anh gọi một công nhân của chính anh đến và sửa ngay tức khắc! Có phải hành động của Jonas bị thúc giục bởi lương tâm tội lỗi của anh ta không? Hay là bởi thứ khác? Dù thế đi nữa thì Mac vẫn không có ý kiến gì. Thế là đủ rồi, chắc chắn là Jonas đang chia cái mũi kiêu ngạo của anh ta vào công việc của nàng.

Điều đó quá đúng!

‘Tôi có thể làm gì cho em vào thời gian này hả Mac?’ Jonas lấy cái cặp ra khỏi xe trước khi khoá nó lại và quay mặt ra với nàng về một mỗi khi đi qua cái cửa kín có ánh sáng của hầm đỗ xe bên dưới toà căn hộ của anh.

Anh đã mơ hồ nhận ra, khi anh lái xe về nhà kết thúc cho một ngày tồi tệ và chết tiệt, thì một cái xe mô tô đen theo sát anh. Anh đơn giản không nhận ra rằng Mac là người lái con xe mô tô đó cho đến khi nàng theo

anh vào trong bãi đỗ xe, dừng con xe đó ngay phía sau xe anh và bỏ cái mũ bảo hiểm đen ra, lắc mái tóc dài, đen như gỗ mun của mình buông lơ xuống vai. Cái áo da màu đen nàng đang mặc vừa như in, khít khao ôm lấy nàng và rõ ràng vạch ra đường nét đầy đặn của khuôn ngực nàng, cái eo và hông thon mảnh mai. Jonas không thể ngừng suy nghĩ là chúng chắc chắn có dáng vẻ hoàn hảo y như đường cong của mông nàng!

Nhưng không có cách nào mà Jonas có thể nhằm được thái độ rõ ràng thù địch trên khuôn mặt nàng hơn bất cứ thứ gì khi nàng xuống xe mô tô, mắt lấp lánh với sự thách thức, làn môi đầy đặn thì mím chặt không cười.

Buổi chiều của Jonas đã không thoải mái như anh nghĩ là nó có thể rồi. Quá nhiều đến nỗi anh không thể có được sự tập trung vào buổi họp làm ăn của anh như thường.

Đó là do người phụ nữ đặc biệt này đã nhiễu loạn anh à? Mac rất đẹp, đúng, nhưng loại người hoang dã và giống như người Bô hem[12] mới làm anh không bao giờ phải cầu khẩn trước đó. Tuyệt đối chả có gì về nàng mà anh hay bị thu hút ở một người phụ nữ. Nàng thấp và có mái tóc đen, nhỏ bé như trẻ con khác xa bộ ngực đầy đặn của nàng, và không hề ít rắc rối, nàng thậm chí còn cười một con mô tô, vì chúa!

Jonas không đặc biệt chú trọng tới con mô tô, thậm chí anh còn thấy máy móc của nó như một con Harley, khung xe đen sáng bóng, màu bạc crom của nó cũng phát ra ánh sáng. Đã hàng tá lần rồi, Jonas tự nói với chính mình rằng Mac McGuire không phải loài phụ nữ của anh.

Thế nên vì cái chệt tiết gì mà anh không thể ngừng nghĩ về nàng?

Mắt anh nheo lại. ‘Em không nghĩ – bất cứ lý do nào để em ở đây – theo sau tôi về nhà là đang mang theo một hành động cực đoan à?’

Miệng nàng mím chặt vì lời phê bình. ‘Có thể.’

Anh nhướn mày chế giễu. ‘Chỉ ‘có thể’ thôi sao?’

‘Đúng,’ nàng oán giận thừa nhận.

Mắt anh trở nên băng giá. ‘Thế em ở đây là vì....?’

Nàng liếc anh. ‘Anh gửi một người thợ kính tới sửa cửa sổ nhà tôi.’

‘Đúng’

Mắt nàng mở rộng. ‘Anh thậm chí còn không định cố gắng phủ nhận nó à?’

Jonas cau có. ‘Tôi đoán là Bob đã nói với em tôi gửi anh ta đến phải không?’

‘Vâng’

‘Rồi quan điểm cố gắng phủ nhận của tôi là gì vậy?’ Anh suy luận thiếu kiên nhẫn.

Giờ đây Mac cảm thấy có chút ngu ngốc khi đối mặt thường xuyên với Jonas. Tức giận là cung bậc cảm xúc chủ đạo, khi nàng đợi 20 phút hay đến khi Bob Jenkins thay xong cái cửa sổ, trước khi nàng mặc xong cái áo da và lấy mô tô ra khỏi gara, lái nó tạt qua văn phòng của Jonas. Chỉ đúng lúc nhìn thấy Jonas đang lái xe ra khỏi bãi đỗ xe ngầm của văn phòng anh trong chiếc xe thể thao màu xanh đen.

Cơn tức giận làm nàng không suy nghĩ gì mà lái xe theo anh về nhà, quay lại thành phố chỉ với một mục đích là nói chuyện với anh, Mac không có ý tưởng gì về việc đi vòng vòng quanh nhà mà không làm chính xác điều đó.

Ít nhất thì nàng đã mong Jonas lái xe về nhà, nó sẽ ít làm nàng bối rối hơn nếu theo sau anh đến buổi hẹn hò của anh với một người phụ nữ khác.

Toà căn hộ to lớn thanh thế phía trên bãi đỗ xe ngầm – không giống căn nhà kho dài của nàng – rõ ràng trông giống loại mà Jonas sẽ chọn để sống hơn.

Nàng bước bình đứng trên mặt đất. ‘Tôi nói với anh tôi có một thợ kính đến sửa vào ngày mai rồi.’

Jonas gật đầu cụt ngủn. ‘Và tôi hình như đã gọi lại để nói với em rằng mấy người đó không đủ tốt rồi mà.’

Mắt nàng mở rộng. ‘Thế là anh sắp xếp một người của chính anh đến để thay thế vào chiều nay à? Mà thậm chí còn không lịch sự nói cho tôi về việc đó?’

Jonas có thể nhìn thấy Mac rõ ràng đang xị hơi dần, giọng nói của nàng chắc chắn thiếu cơn tức giận vừa nãy. Anh nhìn nàng chế giễu. ‘Hình như thế.’

‘Tôi – nhưng – anh không thể can thiệp vào đời sống tôi bằng cách này, Jonas!’

Anh nhướn mày. ‘Em nhìn việc bảo đảm cho sự an toàn của em như một việc cố can thiệp vào đời sống của em sao?’

‘Đúng! Thế, ... không hẳn!’ nàng thừa nhận nóng vội. ‘Nhưng nó chắc chắn là một việc ngạo mạn để làm đấy!’

Đúng, nàng rõ ràng đang hết dần nghị lực ... ‘Nhưng tôi là một người kiêu ngạo mà, Mac.’

‘Đó không phải là thứ anh nên tự hào lắm đâu!’

Anh không biện hộ, mỉm cười. ‘Sự bất bình của em là điều đáng để chú ý đây.’

‘Và bỏ nó đi đấy.’

Jonas nhún vai. ‘Tôi cho là Bob đã sửa xong cửa cho em rồi?’

Mac làm cái khịt mũi ghê tởm. ‘Ông ấy không dám làm việc khác đâu khi mà ‘ông chủ’ đã nói với ông ấy đến mức ‘bóp còi phải thật tử tế’.

Jonas phải bật cười trước cái bắt chước tài tình của nàng giống giọng nói vùng Cockney[13] của Bob. ‘Được rồi, trừ phi em muốn tôi đập vỡ cái cửa sổ nhà em lần nữa chỉ để em có thể thoả mãn và đi gọi một người thợ khác tới sửa vào ngày mai thôi, tôi thật sự không nhìn thấy em muốn tôi làm điều đó.’

Đôi mắt xám khói nheo lại. ‘Anh nghĩ là anh thông minh lắm à, phải không?’

Jonas thẳng thừng. ‘Không, Mac, tôi nghĩ cái mà tôi làm là thứ dễ nhận thấy nhất để hành động trong trường hợp này,’ anh tuyên bố bình tĩnh. ‘Nếu em không đồng ý với điều đó, thì đó là quyền của em thôi.’

‘Tôi không đồng ý với cách anh làm nó, không với sự thật là anh làm nó,’ nàng rõ ràng lại thất vọng.

Anh gạt đầu mát mẻ. ‘Một lần nữa, sự bất bình của em đáng được chú ý.’

‘Được rồi. Ok’ Mac không biết làm hay nói gì bây giờ, khi mà nàng đã lên giọng phản đối thay cái cửa sổ bị hỏng.

Nàng chỉ nên gọi điện cho Jonas và nói với anh cái nàng nghĩ về anh hơn là quay lại thành phố để nói riêng với anh. Nàng chắc chắn không nên – khi anh đã chế giễu thế nào – khi nàng theo anh về nhà!

Điều khôn ngoan nhất để làm bây giờ là quay lại con xe mô tô của nàng và lái về nhà. Nhưng không khôn vì Mac biết nàng không sẵn sàng để làm điều đó ...

Chỉ nhìn chăm chú vào Jonas, mái tóc đen của anh lại lần nữa gợn lên vì làn gió nhẹ thổi bên ngoài, khuôn mặt kiêu ngạo cứng rắn rõ ràng ẩn dưới ánh sáng nhẹ của cửa bãi đỗ xe, đủ để hai đầu gối nàng trở nên yếu mềm. Để nhắc nhở nàng cái cách đã hôn và chạm vào nàng sớm hôm nay. Để làm nàng càng mong chờ anh hôn và chạm vào nàng như thế một lần nữa.

Để làm câu hỏi của nàng bắn khoăn có được không khi đây là lần đầu tiên nàng đến đây ...

Jonas đang nhìn những cung bậc cảm xúc khác nhau toả sáng trên khuôn mặt của Mac. Cơn giận lúc đầu đã phai nhạt, thế vào đó là sự bối rối và không chắc chắn. Và giờ anh có thể nhìn thấy những cảm xúc đó được thay thế bởi sự đói khát không thể lấp lún trong đôi mắt xám khói khi nàng nhìn anh mãi mê ...

Một cơn đói mà anh hoàn toàn mong được đáp trả. ‘Tôi định có vài ly rượu ngay khi tôi lên căn hộ của tôi – em có quan tâm để tham gia với tôi không? Anh đề nghị giọng khàn khàn.

Nàng rõ ràng nuốt nghẹn. ‘Đó không phải là ý hay đâu.’

Lần nữa, ở đây và bây giờ, Jonas muốn làm hài lòng mình hơn nhiều với một ý tưởng xấu. Thân thể anh đau đớn từ hàng tiếng trước vì bị khuấy động bởi người phụ nữ này hôm nay; ý nghĩ về một buổi tối và đêm chịu đựng cảm giác khó chịu như thế không kéo anh lại được chút nào. Bên cạnh đó, anh thật sự muốn nhìn cái mông nhỏ bé hoàn hảo của nàng trong cái áo da bó khít kia! ‘Một nửa ly rượu không làm hại em đâu, Mac.’

‘Thật không?’

Có thể thế, Jonas thừa nhận với sự hài hước đen tối. Nếu anh có thể làm hay nói bất cứ thứ gì về nó. ‘Sợ sao, Mac?’ Anh chế giễu.

Má nàng trở nên đỏ ửng. ‘Giờ anh lại thận trọng thách tôi vào trong và đồng ý lên căn hộ của anh với anh cơ đấy!’

Anh trao cho nàng một nụ cười vui vẻ. ‘Nó có phải công việc không?’

Mac biết rằng sự xúi giục nàng muốn lên căn hộ của Jonas rất nhỏ để làm thành một cơn giận dữ. Chỉ nói với anh thôi đã như làm dây thần kinh của nàng ngứa ran, tông giọng trầm của anh truyền đến những cơn run run vào gáy nàng và truyền xuống chiều dài xương sống, mái tóc xoăn trên bắp tay nàng, và da nàng cảm giác như thể bị bao phủ bởi thịt ngỗng. Nàng cũng cảm thấy nóng tới mức khó chịu, cơn nóng nàng biết lại chẳng tác động gì tới cái áo da nàng đang mặc để giữ nàng khỏi cơn ớn lạnh tối nay, và mọi thứ đang làm lại thành hết nhận thức về cơ thể của Jonas.

Tất cả điều đó nói với Mac nàng sẽ trở nên ngu ngốc khi tới bất kì đâu mà nàng chỉ có một mình – có thể bị tổn thương cho nàng vì những cảm xúc khuấy động với Jonas.

Ngoại trừ nàng đau đớn khi ở một mình với Jonas.

Nàng gạt đầu bắt ngờ. ‘Tôi – được thôi. Tôi để mũ và xe ở đây có an toàn không?’

‘Tôi chắc chắn cái xe và mũ của em sẽ an toàn khi để đây mà’ Jonas bảo đảm với nàng.

Ngụ ý của nó là sự an toàn của chính Mac, một lần nữa nàng lại một mình với anh trong căn hộ của anh, đó mới là điều nàng nên lo lắng.

6. Chương 6

Mac quay lại nhìn Jonas đúng lúc anh tiến lại gần phía sau, khi nàng bước qua bãi đậu xe hướng đến thang máy đưa họ lên căn hộ của anh. Chỉ có vội ngoảnh mặt lại lần nữa thôi mà má nàng đã nóng bừng lên, ngay khi thấy anh không chút xấu hổ dõi theo điệu lắc lư nhẹ nhàng của hông và mông lúc nàng bước.

Anh nhìn nàng không chút hối lỗi lúc đứng cạnh nàng bấm mã an ninh mở cửa thang máy, cho phép hai người cùng bước vào trong. “Em không nên mặc đồ da bó sát khi em không muốn đàn ông nhìn mình!” Anh nhấn nút lên tầng mái.

Mac nhìn anh quở trách khi thang máy bắt đầu đi lên. “Tôi mặc chúng để an toàn hơn nếu bị té khỏi xe, chứ không phải để cho đàn ông nhìn vào. Và anh biết anh “hot” thế nào ngay cả khi an toàn mà.” nàng châm chọc.

(Trích: And you know how hot you are on safety – Cam: Ý chị Mac “hot” vừa có nghĩa là nóng, vừa có nghĩa là sexy đó ạ)

“Hot có vẻ là một từ thích hợp đấy,” Jonas trêu chọc.

Má Mac dường như nóng bừng hơn bao giờ hết khi rằng Jonas nghĩ nàng trông nóng bỏng trong bộ đồ da. “Có lẽ chúng ta nên chuyển sang đề tài khác.”

“Có lẽ vậy.” Anh gạt đầu, đôi mắt xanh công khai cười nhạo nàng.

Mac quay đi để nhìn chăm chăm vào cánh cửa kim loại màu xám cho đến khi chúng mở lên trên căn hộ tầng thượng. Đèn tự động bật lên khi họ bước thẳng vào nơi hiển nhiên là phòng khách – hay có lẽ là một trong số chúng? – trong căn hộ khổng lồ của Jonas.

Đó chính xác là kiểu trang trí tối tân không hề mang tính cá nhân chút nào mà Mac đã đoán trước đó, chủ yếu là đen và trắng của crôm, vài nét màu đỏ nhằm làm dịu đi nét cứng nhắc. Bức tường được sơn màu trắng lạnh, và đen cùng với đồ nội thất bằng crôm, những cái đệm mang nhiều sắc đỏ khác nhau trên sofa và ghế, và nhiều thảm màu đen và trắng trên sàn gỗ vô cùng bóng loáng.

Mac ghét khung cảnh đó!

“Rất đẹp,” nàng lẩm bẩm không chút nhiệt tình.

Jonas đã kịp nhìn thấy nét cau có trên mặt Mac trước khi nàng khoác lên chiếc mặt nạ xã hội lịch sự. “Tôi cho phép người trang trí nội thất toàn quyền tự do trong trang trí nơi này khi tôi chuyển về sáu tháng trước đây,” anh buồn bã thừa nhận. “Khủng khiếp, phải không?” Anh nhăn nhó khi sải chân bước vào căn phòng.

Mac chậm rãi theo sau. “Nếu anh không thích nó, sao anh không thay đổi đi?”

Anh nhún vai. “Tôi không thấy hứng thú chút nào khi mà tôi có thể sớm chuyển sang chỗ khác lần nữa.”

“Ồ?” Nàng quay lại nhìn anh. “Đó có phải là lý do anh không băn khoăn phải đặt bất cứ đồ trang trí Giáng sinh nào, đúng không?”

Jonas không bao giờ băn khoăn đến việc trang hoàng cho Giáng sinh. Để làm gì cơ chứ? Chỉ mình anh sống ở đây, với khách vắng lai, vậy sao phải bận tâm đến những đồ trang trí tồi tàn chỉ để đóng bụi, trước khi chúng được lấy xuống lần nữa? Đối với Jonas, Giáng sinh đã, và sẽ luôn luôn, chỉ là thời điểm để chịu tổn thất đã qua, khi mà tất cả những người khác có vẻ ăn uống quá đà và đắm mình trong tính đa cảm không cần thiết. Thực ra, Jonas thường coi việc biến mất đến vùng đảo Caribê ấm áp là cần thiết cho toàn bộ những kì nghỉ, và, cho dù anh không có bất cứ kế hoạch nào tương tự như vậy, anh cá rằng năm nay có chút khác biệt so với những năm trước đó.

“Không,” Jonas nói cộc lốc. Mac thực sự xinh đẹp trong bộ đồ da bó sát, anh kín đáo thừa nhận một lần nữa khi cảm thấy sự cương cứng nhanh chóng quen thuộc giữa đùi mình. “Đi qua nhà bếp và tôi sẽ mở một chai rượu,” anh nhanh nhẩu mời nàng trước khi dẫn đường đến phòng kế bên.

Anh tự thiết kế phòng bếp cho mình, xà làm bằng gỗ sồi theo phong cách nhà thờ có nguồn gốc từ biệt thự ngoại ô thế kỷ 18, hợp với tủ bếp gỗ sồi với tiện nghi hiện đại như trong lạnh và máy rửa bát ẩn dưới những ngăn tủ, cùng với chiếc bàn gỗ sồi giả cổ đặt ở giữa bàn xung quanh là bốn chiếc ghế, và mấy cái chậu đồng treo cạnh Aga màu xanh rất thuận tiện.

Đó là một căn phòng ấm cúng và thoải mái trái ngược hẳn với phòng khách lạnh lẽo. Căn bếp là nơi Jonas cảm thấy dễ chịu nhất, và là nơi anh thường ngồi đó và đọc báo hay làm sổ sách vào mỗi tối khi anh ở nhà.

Mặc dù anh không chắc chắn gì thêm về việc mời Mac vào phòng riêng.

“Tốt hơn đấy,” nàng thì thầm ra vẻ hài lòng. “Anh tự thiết kế cho riêng mình đúng không?”

“Đúng thế.”

“Tôi nghĩ là vậy.”

Jonas nhướn đôi mày sẫm màu. “Tại sao?”

Nàng nhún vai lúng túng. “Nó – ầm cúng, hơn căn phòng kia.”

Anh cau có. “m cúng hơn?”

“Có hơi người hơn,” nàng sửa lại.

Jonas tiếp tục nhìn nàng trong vài giây trước khi gạt đầu cộc lốc. “Thư giãn đi nào,” anh mời và di chuyển để lấy chai Chablis Premier Cru từ xô lạnh trước khi khéo léo mở nó và rót chút rượu trái cây thơm ngon vào hai ly.

Mac vẫn không chắc chắn về việc ở trong căn hộ của Jonas chút nào, nói gì là để bản thân thư giãn. Và cái cau mày trên trán Jonas lúc này nàng nghĩ có thể anh cũng hối tiếc vì đã mời nàng.

Nàng thận trọng ngồi xuống một trong bốn cái ghế đặt quanh bàn gỗ sồi. “Tôi sẽ chỉ uống nửa ly rồi đi luôn.”

Jonas đặt ly lên bàn trước mặt nàng. “Có việc gì mà em phải vội vã vậy?”

Nàng bồn chồn, làm ầm lán môi bằng đầu lưỡi khi anh đứng quá gần nàng, chỉ dừng lại ngay lập tức khi nàng thấy sự mãnh liệt trong cách Jonas dõi theo cử động của nàng. “Tôi chỉ nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu tôi không lưu lại quá lâu” Tay nàng hơi run run khi nàng vươn ra nâng ly lên và nhấp một ngụm rượu mát lạnh.

Jonas mỉm cười. “Tốt hơn cho ai?”

Nàng nhún vai tế nhị. “Cho cả hai chúng ta, tôi nghĩ thế.”

“Có lẽ chúng ta đã nghĩ ngợi quá nhiều,” anh trầm ngâm thì thầm. “Em đã ăn tối gì chưa?”

Mac nhìn anh sắc lẹm. “Đến giờ thì chưa.” Chắc chắn anh sẽ không lặp lại đề nghị lúc sớm rằng hai người sẽ ra ngoài ăn tối cùng nhau chứ?

“Tôi mới chỉ ăn vài con tôm vào bữa trưa,” anh buồn bã nhắc cho nàng nhớ. “Còn em thì sao?”

“Tôi đã ăn một miếng bánh mì nướng khi về đến nhà. Nhưng tôi hầu như không mặc thể này đi ra ngoài ăn tối được, Jonas.”

“Đã ai nói về việc ra ngoài ăn tối đâu cơ chứ?” anh nhìn nàng giễu cợt.

Mac cảm thấy làn sóng bức bối cái gì đó đang trào dâng trong ngực mình. Bối rối? Sợ hãi? Hay là mong đợi? Hoặc có thể là kết hợp cả ba điều trên? Bất cứ nó là gì, Mac không nghĩ nàng sẽ ở lại một mình bên Jonas trong căn hộ của anh lâu hơn nữa.

“Anh thật tốt bụng khi đưa ra - ”

“Đột nhiên em mới lịch sự làm sao, Mac.” Jonas cắt ngang. “Nếu em không muốn ăn tối cùng tôi thì chỉ cần can đảm nói ra, chết tiệt!” Đôi mắt anh sáng lên với ánh nhìn tầm tó.

Nàng cau mày đau đớn. “Vấn đề không phải là không muốn ăn tối cùng anh, Jonas - ”

“Vậy là vấn đề gì?”

Mac nuốt khan. “Tôi không chắc tôi thuộc về nơi này...”

Jonas cau có. “Điều đấy nghĩa là cái gì ho gì chứ?”

Nàng lúng túng nhún vai. “Tôi – căn hộ này quá sang trọng. Chai rượu mà anh vừa mở có lẽ giá trị bằng số tiền của vài người kiếm được trong một tuần.”

“Và?”

“Tôi là chính tôi. Tôi ghét mặc vào những bộ quần áo để làm cảnh và “bị chiêm ngưỡng.”” Nàng cau mày. “Tôi đã trải qua một kinh nghiệm nơi một người đàn ông cứ nghĩ rằng tôi sẽ là cái cúp dễ thương để hắn ta khoe khoang trên tay trong những bữa tiệc - ”

“Và em nghĩ đó cũng là điều tôi muốn?” Jonas hỏi.

Mac có vẻ hơi bối rối. “Thực sự thì tôi cũng không chắc anh cần gì ở tôi nữa.”

“Điều đó xảy ra với cả hai ta.” Jonas nói với nàng trong tiếng thở dài. “Có vài lý do không thể giải thích được em có ảnh hưởng kỳ lạ với tôi, Mary “Mac” McGuire.” Ánh nhìn chăm chăm của anh giữ chặt lấy nàng, anh với tay ra và đỡ lấy ly rượu từ những ngón tay run rẩy của nàng, đặt nó lên bàn bên cạnh ly của anh trước khi nắm lấy tay Mac rồi từ từ kéo nàng lại gần cho đến khi chỉ cách anh vài inch.

Jonas nhìn xuống nàng một cách kỹ lưỡng, ghi lại ánh nhìn lấp lánh sôi nổi trong đôi mắt khói xám, vẻ ửng hồng của đôi má, và hơi thở không đều qua bờ môi hơi hé mở. Đôi môi ấy hé ra như đang cầu xin được hôn.

Về mặt anh đành lại khi anh cưỡng lại cảm dỗ nguy hiểm đó. “Tôi sẽ qua phòng ngủ bây giờ để thay đồ. Nếu em quyết định không ở lại và giúp tôi bữa tối thì tôi đề nghị em hãy rời khỏi đây trước khi tôi trở lại.” Anh bất ngờ thả nàng ra trước khi quay gót và rời khỏi phòng hướng đến phòng ngủ phía dưới hành lang.

Mac vẫn còn run rẩy phần nào khi đứng một mình trong phòng bếp. Nàng nên làm theo đề nghị của Jonas và rời khỏi đây trước khi anh quay lại. Nàng biết là nàng nên làm như vậy. Nhưng nàng không muốn chút nào. Những gì nàng muốn làm là ở lại ngay đây và dành buổi tối để nấu ăn cùng anh trước khi họ ngồi xuống cùng nhau và thưởng thức nó trong căn bếp ấm cúng, dễ chịu này...

Ngoại trừ nàng biết rằng Jonas không đề nghị họ chỉ nấu và ăn tối cùng nhau. Nàng vẫn ở đây nghĩa là nàng cũng sẵn sàng lặp lại những nụ hôn đã chia sẻ trước đó.

Mac đột ngột ngồi thụp xuống, hoàn toàn chưa thể quyết định phải làm gì. Nàng nên đi. Nhưng nàng không muốn. Nàng biết nàng không nên cho phép những đam mê bùng nổ với Jonas tại nhà hàng xảy ra lần nữa. Nhưng nàng muốn điều đó!

Nàng vẫn ngồi đó cân nhắc tình thế khó xử khi Jonas trở vào nhà bếp, hơi thở nàng tắc nghẹn trong cổ khi nàng nhìn thấy anh mặc thường phục lần đầu tiên. Áo len vải casomía đen mỏng ôm lấy bờ vai rộng và vòm ngực và bụng phẳng, quần jeans bạc màu vì thời gian và mặc nhiều hơn là phong cách thiết kế nhằm nổi bật lên đường cong của hông anh và nhấn mạnh vào chiều dài cơ bắp của chân anh, và bàn chân trần giống nàng lúc trước đó khi Bob Jenkins đến nhà để thay cửa sổ vỡ. Chúng mới dài và duyên dáng làm sao, sự trần trụi của chúng có vẻ làm gia tăng sự mật thiết trong tình huống này.

Jonas nhìn cao lớn, đen tối, chắc chắn là nguy hiểm!

Mac ngược mắt thẳng thốt. “Em quyết định ở lại đủ lâu ít nhất đủ để giúp anh nấu bữa tối.” Nét mặt bí ẩn của Jonas, khi anh đứng ở cửa, không tiết lộ suy nghĩ của anh. “Vậy sao?”

Nàng nhanh chóng đứng lên, đã hối hận về quyết định đó ngay khi nàng cảm thấy căng thẳng tình dục tăng lên trong phòng, mạch nàng thực sự đang chạy đua.

Mọi hơi thở trở nên khó khăn. “Có phiền không nếu em giúp chuẩn bị rau hay gì đó?” nàng đề nghị chẳng chút thuyết phục.

Jonas rất nghi ngờ rằng Mac muốn nghe những gì anh thích yêu cầu nàng làm ở giây phút đặc biệt này. Trước đó anh chưa bao giờ thậm chí nghĩ về việc ngồi xuống một trong những chiếc ghế cùng với cặp đùi trần của một người phụ nữ cười lên anh cho đến khi anh gọi lên sức nóng trong nàng, nhưng ý nghĩ ấy chắc chắn hấp dẫn ngay lúc này. Làm tình với Mac ở bất cứ đâu thật hấp dẫn với anh lúc này!

“Hoặc cái gì đó,” anh thì thầm tự chế giễu khi anh khiến chính mình bước đến tủ lạnh và mở ra nhìn vào bên trong. “Tôi có đủ rau và gà xào nếu nó hấp dẫn?” Anh nhìn nàng dò hỏi.

“Nghe có vẻ ổn đấy.”

Jonas hơi nhú mày rồi lại duỗi ra. “Em không thoải mái khi cởi bộ đồ da sao? Tất nhiên trừ phi em không mặc bất cứ thứ gì dưới nó?” Anh giễu cợt thêm vào. “Trong trường hợp đó, chẳng ai trong hai ta sẽ thoải mái khi em cởi nó ra cả!” (Ngọc: Ừc ừc, đau hết cả điều với anh này. Thế nào cũng xỏ xiên được)

Đã đến lúc phải chấm dứt điều này ngay bây giờ, Mac quyết định. Thậm chí họ chưa đi xa đến nấu bữa tối và Jonas đã nói về việc cởi quần áo của nàng!

“Tất nhiên tôi mặc vài thứ dưới nó,” nàng nói, quắc mắt trước sự cố tình trêu chọc của Jonas, ngồi xuống cởi đôi boot trước khi mở khóa bộ đồ da và kéo chúng ra để lộ áo thun trắng dài tay và quần jean bó vừa phải bên trên đôi tất đen. “Hài lòng chưa?” nàng thách thức khi đặt bộ đồ da lên trên một trong những chiếc ghế và để đôi boot nặng nề dưới đó.

“Chả được tí nào,” Jonas lăm bắm.

“Jonas!”

“Mac?” Anh nhướn mày vô tội.

Nàng thu móng vuốt lại, kiểm soát lại hơi thở. “Chỉ cần nói với em là anh muốn em rửa và cắt nhỏ loại rau nào,” nàng cúi kính nói thầm.

“Yes, ma’am!” anh đáp trả. (Cam: Để nguyên câu tiếng anh cho nó cool ^^)

Với sự ngạc nhiên của Mac, họ làm việc cùng nhau khá hòa hợp khi chuẩn bị và sau đó là nấu đồ ăn, ngồi vào bàn để thưởng thức nó chưa đến nửa tiếng sau. “Anh nói anh sẽ sớm chuyển khỏi đây?” nàng tò mò nhắc Jonas khi nàng nhìn qua bàn.

Anh gật đầu khi đặt đĩa của mình xuống đĩa và nhấp chút rượu vang trước khi trả lời nàng. “Vào tầm này năm sau chúng ta sẽ là hàng xóm.”

Mắt Mac mở to. “Anh chuyển đến căn hộ cao cấp kế bên nhà tôi một khi nó hoàn thành?”

Jonas không nghĩ rằng nàng có thể nghe bất cứ điều gì khủng khiếp hơn nếu anh nói thực ra anh dọn về ở cùng nàng. “Đúng, kế hoạch là vậy,” anh thừa nhận bằng giọng tỉnh khô. “Trừ phi, tất nhiên, em quyết định bán và chuyển đi, sau tất cả.”

Miệng nàng mím lại. “Không, tôi có thể quả quyết chắc chắn với anh rằng tôi không bao giờ có ý định làm điều đó.”

Jonas cau mày. “Chết tiệt, vì sao lại không?”

“Thật khó để giải thích.”

“Thử đi,” anh dứt khoát mời mọc.

Mac nhú mày. “Ban đầu nhà kho thuộc về ông cố của tôi, sau đó là ông tôi. Nhiều năm trước ông cố tôi sở hữu một đội tàu nhỏ, để phân phối hàng hóa đến những vùng khác của nước Anh. Rõ ràng từ lâu trước khi chúng ta có những xe con-ten-nơ khổng lồ tắc nghẽn trên đường như ngày nay.” Nàng điên cuồng day day môi dưới.

Ánh nhìn của Jonas tập trung vào những chiếc răng trắng nhỏ xíu đang khê cắn môi dưới đầy đặn, khiến cơn đau giữa hai đùi anh trở lại khi anh dễ dàng tưởng tượng vết cắn bởi chúng...

Trong chốc lát Mac có vẻ không hề hay biết sự nóng bỏng mãnh liệt trong cái nhìn chăm chăm của anh. “Tôi dành phần lớn thời gian ở cùng với ông khi tôi còn nhỏ, và khi ông mất đi ông đã để lại nó cho tôi,” nàng kết thúc với một cái nhún vai.

Jonas buộc bản thân mình kéo ánh nhìn khỏi làn môi đầy đặn quyến rũ của nàng. “Vậy em đang nói em muốn giữ lại nó mang giá trị về mặt tình cảm?”

“Gần gần như thế.”

“Ông của em không muốn để lại tài sản cho bố mẹ em?”

Nó thật sự khó khăn cho Mac để giải thích sự đồng cảm đã tồn tại giữa ông và nàng. Sao anh có thể hiểu tình yêu và cảm xúc nàng cảm nhận được với căn nhà kho ven sông. Sống và làm việc ở đó lúc này khiến Mac cảm nhận rằng nàng vẫn được kết nối với ông mình. “Bố mẹ em đã rời khỏi London đến sống ở Devon khi ông em mất, và họ không muốn hay là cần nó.”

“Không có anh chị em ruột nào để em chia sẻ cùng?”

“Không. Anh thì sao?” Mac hỏi với vẻ quan tâm, quyết định có lẽ nàng đã nói đủ về mình trong một đêm này.

Miệng anh mím lại. “Anh tin là cha mẹ anh coi một sai lầm là quá đủ.”

Mac thở hắt ra, không chắc phải nói gì để trả lời lời tuyên bố như vậy. “Em chắc rằng họ không hề nghĩ anh là một sai lầm - ”

“Em đã lầm rồi, Mac,” anh nói cộc lốc. “Cha mẹ tôi đều kết hôn khi mới 19 tuổi, và chỉ vì mẹ đang mang thai tôi. Bà hẳn sẽ tốt hơn hết – tất cả chúng tôi đều biết – nếu bà ấy từ bỏ đứa trẻ hoặc trở thành một

bà mẹ đơn thân” Anh đã uống cạn ly rượu của mình, đề nghị rót thêm ly của Mac trước khi rót vào ly của mình khi nàng lắc đầu từ chối.

Mac tiếp tục ăn trong khi họ nói chuyện, nhưng nàng gỡ bỏ mọi sự giả bộ sau lời bình luận của Jonas rằng mẹ anh thừa dứt bỏ anh còn hơn là cưới cha anh!

Jonas nhìn có vẻ cay đắng. “Tôi chắc chắn tuổi thơ em tràn ngập tình yêu và sự nuông chiều cả cha mẹ và gia đình, những người thương yêu em?”

“Vâng,” nàng thừa nhận với chút khó chịu.

Jonas cười khở. “Đừng nhìn có vẻ hối tiếc như vậy, Mac. Nó nên là vậy, xét cho cùng,” anh nói chán chường. “Không may, điều đó không thường xảy ra. Tôi tin rằng phải mất vài năm cho sự mới lạ mất dần và rạn nứt bắt đầu xuất hiện trong cuộc hôn nhân của cha mẹ tôi, sau 10 năm hoặc hơn họ nhận ra rằng họ còn không thể chịu được khi nhìn thấy nhau. Hoặc thấy tôi,” anh thêm vào thẳng thừng.

Mac cau mày đau đớn. “Em chắc rằng anh đã nhầm về điều đó, Jonas.”

“Tôi chắc là trái tim nhỏ bé lãng mạn của em muốn tôi sai về điều đó, Mac,” anh sửa lại.

Anh muốn lời chế giễu của mình khiến nàng bị tổn thương và nó đã làm được điều đó, nhưng “trái tim nhỏ bé lãng mạn” của Mac cũng nói với nàng rằng lời chế nhạo của Jonas che giấu nỗi đau và ảo tưởng tan vỡ của anh đã giúp làm nên một người đàn ông cứng rắn và kiên cường như anh ngày hôm nay. Nó cũng khiến anh trở thành người đàn ông chối từ tất cả những cảm xúc mềm yếu, như tình yêu, và làm nên thành công cuộc sống qua sự chăm chỉ làm việc và quyết tâm tuyệt đối của anh. Nó khiến anh trở thành người đàn ông thậm chí không thêm trang trí Giáng sinh trong căn hộ của mình...

“Giờ cha mẹ anh đã ly hôn chưa?” nàng hỏi.

“Rồi, tạ ơn Chúa,” anh đáp lại. “Sau nhiều năm cơ bản là lờ nhau đi, và cả tôi nữa, cuối cùng họ cũng đã ly thân khi tôi 13 tuổi và ly dị vài năm sau đó.”

Mac thậm chí không thích nghĩ về thiệt hại mà họ đã làm trong 13 năm đó, không chỉ với nhau, và đặc biệt là đối với Jonas, đứa nhỏ bị mắc kẹt ở chính giữa của tất cả sự thù địch.

“Anh sống với ai sau khi ly thân?”

“Chẳng ai cả,” Jonas nói hài lòng. “Tôi có người ông tôi đến sống cùng. Bố của bố tôi. Mặc dù tôi cá là Joseph là người ấm áp và ...” anh nói thêm.

Mac cũng nghĩ vậy, nếu Jonas thực sự đã gọi ông mình bằng tên ông, và nếu biểu hiện trên mặt Jonas là cơ sở để đánh giá!

Jonas hẳn sẽ thấy sự mất tinh thần hiển nhiên của Mac là niềm vui nếu điều họ đang thảo luận không phải là tuổi thơ của chính anh. Một thứ gì đó khác lạ khi Jonas thường cố gắng để không nói về bản thân mình. Nhưng nó lại tốt hơn khi Mac biết tất cả điều đó về anh lúc này. Để nhận thức rằng yêu và kết hôn là không, và sẽ không bao giờ xảy ra, một phần tương lai của anh. Jonas đã từng trực tiếp nhìn thấy nỗi đau và ảo tưởng tan vỡ mà cảm xúc có thể gây ra và anh không muốn bất kỳ điều gì. Không phải bây giờ hay bất kể bao giờ.

“Vừa rồi em đã nói em không thuộc về nơi này.” Jonas nhắc nàng. “Ừm, anh cũng vậy. Cha mẹ anh nghèo, và ông Joseph là một người cộc cằn, cố chấp làm việc ở khu xây dựng cả đời. Anh đã làm việc chăm chỉ cho những gì mình có được, Mac.”

“Em không có ý - ”

“Không sao?” Anh cười nham hiểm. “Có lẽ anh nợ một phần thành công của mình với việc người ông không hề có thời gian cho kẻ lười biếng,” anh gay gắt nói tiếp. “Bạn phải làm việc để bươn chải nếu không bạn sẽ bị loại. Anh quyết định đi làm. Cả cha mẹ đều tái hôn khi anh 16 tuổi và mất tầm mắt tích luôn...”

“Jonas!” Mac nghẹn thở khi nàng ngồi chồm về phía trước đặt tay mình lên trên tay anh khi nó cuộn lại thành nắm đấm trên mặt bàn.

Anh nhanh chóng rút tay lại, quyết định kết thúc vào lúc này những gì anh đã bắt đầu. Mac nên biết chính xác những gì nàng bị cuốn vào nếu nàng quyết định dính líu đến anh. Chính xác là vậy! “Giữa việc làm việc cùng ông trước và sau giờ học và nấu nướng cho hai người chúng tôi, anh cũng học hành chăm chỉ để đạt điểm A. Sau đó anh đi làm để kiếm tiền đóng học phí và đạt được bằng Thạc sĩ về Toán học trước khi đi sâu vào ngành kiến trúc. Anh đã làm việc - ” Anh đột nhiên ngừng lại với vẻ nhăn nhó hối lỗi. “Anh làm việc chăm chỉ cho một trong những công ty kiến trúc lớn nhất London được vài năm, trước khi anh đủ may mắn để vài thiết kế của anh được chọn bởi một người tên Joel Baxter. Em đã nghe nói về ông ấy chưa?”

Đôi mắt Mac mở to. “Người đàn ông đã làm ra hàng tỉ trò chơi và phần mềm máy tính sao?”

“Đúng vậy,” Jonas xác nhận. “Kỳ lạ thay, chúng tôi đã trở thành bạn bè. Ông ấy thuyết phục anh nên đi theo con đường của riêng mình, rằng anh cần nắm quyền kiểm soát toàn bộ việc xây dựng chứ không chỉ thiết kế nó, rằng anh không bao giờ nên làm thuê kiếm tiền cho ai khác. Một cuộc chiến bắt đầu từ đó, nhưng anh nghe theo lời khuyên đó, và như mọi người đều biết phần còn lại như thế nào rồi.” Anh nhún vai thô bạo.

Đúng vậy. Mac đã nhận thấy được tiếng tăm tốt đẹp về thành công của Công ty xây dựng Buchanan tới trước đó – hiển nhiên không có quá nhiều thứ nhưng chỉ đơn giản là thành quả của chính sự làm việc chăm chỉ và quyết tâm thành công của Jonas.

Nàng làm ầm đôi môi khô. “Anh và Joel Baxter vẫn là bạn chứ?”

Vẻ mặt của Jonas hơi mềm lại. “Đúng vậy. Joel là một người tốt.”

Mac tươi tỉnh hơn. “Và cha mẹ anh, chắc hẳn họ sẽ tự hào về anh lắm? Về những gì anh đã đạt được?”

Mắt Jonas đanh lại. “Anh đã không gặp ai trong số họ từ khi cha anh đến tham dự đám tang của ông lúc anh 19 tuổi.”

Mac nhìn anh một cách hoài nghi. “Điều đó – điều đó thật không thể tin nổi!”

Anh nhìn nàng lạnh lùng. “Đúng vậy sao?”

“Ồ, đúng thế.” Nàng lắc đầu. “Nhìn anh lúc này xem, tất cả những gì anh đạt được, chắc chắn - ”

“Anh không nói rằng họ không muốn nhìn thấy anh lần nữa, Mac,” Jonas chen iếng ngang. “Khi Công ty xây dựng Buchanan được biết đến là doanh nghiệp toàn cầu, cả hai người họ đều kéo đến để nhận đứa con trai thất lạc duy nhất của họ,” anh chưa chút nhớ lại.

Mac nuốt khan. “Và?”

“Và anh đã không muốn làm bất cứ điều gì cùng 2 người họ,” anh nói dừng dừng.

Mac có thể hiểu được, sau tất cả những gì đã xảy ra trước đó, tại sao Jonas cảm nhận được khi gặp lại bố mẹ mình. Hiểu được tình cảm của anh về vấn đề này, có lẽ vậy, nhưng chấp nhận nó, khi tình huống giữa Jonas và cha mẹ anh tiếp tục chưa giải quyết được, lại là chuyện khác. Hay có lẽ anh xem như không nhìn thấy gì hay không phải làm điều gì cùng cha mẹ anh là cách giải quyết?

Nàng nhìn buồn bã. “Họ đã bỏ lỡ quá nhiều.”

Jonas nhún vai thờ ơ. “Anh nghĩ điều đó phụ thuộc vào cách nhìn của em.”

Cách nhìn của Mac là rõ ràng cha mẹ của Jonas kết hôn khi họ còn quá trẻ và có Jonas, nhưng điều đó không thể bào chữa được cách đối xử của họ với anh. Anh chỉ là một đứa trẻ vô tội mắc kẹt trong chiến trận là cuộc hôn nhân của họ.

Có chút băn khoăn rằng hẳn Jonas đã cứng rắn và hoài nghi? Rằng anh chọn việc tập trung hết năng lượng của mình vào quan hệ kinh danh hơn là vấn đề cá nhân?

“Đừng phỉ phàm bất kỳ chút cảm thông nào với tôi, Mac,” anh đột ngột nghiêng rằng khi anh rõ ràng đọc được hoàn toàn những cảm xúc trên khuôn mặt nàng. “Trước đó em đã nói với tôi rằng em không muốn, và lý do duy nhất anh nói với em những điều về bản thân mình là bởi em sẽ biết những điều tôi không muốn.”

Anh dừng lại, miệng siết chặt. “VẬY em hiểu rằng sẽ chẳng có tương lai, không có hạnh phúc mãi mãi về sau, nếu em lựa chọn có mối quan hệ với tôi.”

Nàng ngược đôi mắt thẳng thốt lên qua bàn nhìn sâu Jonas khi anh nhìn lại nàng quá mãnh liệt. Nàng nhìn và nhận được ý định sống sượng trong ánh nhìn của anh. Bên dưới hơi nóng của sự quyến rũ và khoái lạc trong đôi mắt xanh cứng rắn và thản nhiên đó.

7. Chương 7

Chiếc ghế lạch cạch kêu trên sàn nhà lát gạch vuông khi Mac thành lĩnh đứng dậy. “Tôi nghĩ là đã đến lúc tôi nên đi rồi.”

“Chạy trốn trong sợ hãi, sau tất cả mọi thứ sao, Mac?” Jonas chế giễu, nhìn nàng qua mi mắt hẹp khi nàng bối rối nhặt áo da lên.

Nàng thả rơi áo khoác da lên chiếc ghế và đối mặt với anh, cằm nàng héch lên đầy thách thức. “Tôi không sợ, Jonas, tôi chỉ không nghĩ rằng tôi có thể cho anh thứ anh muốn.”

“Ồ, anh nghĩ là em có thể cho anh chính xác thứ anh muốn đấy, Mac.” Anh đứng dậy một cách chậm rãi để di chuyển quanh bàn đến nơi nàng đứng yên một cách kiên quyết khi nàng nhìn chăm chăm vào anh. “Thật chính xác thứ anh muốn,” anh lặp lại khi đưa tay vòng quanh eo nàng và đẩy kiên quyết kéo nàng lại gần anh để nàng có thể cảm nhận bằng chứng của điều mà anh ta mong muốn từ nàng. Tất cả những gì mà Jonas muốn từ nàng hay bất kì người phụ nữ nào khác.

Mac thở hổn hển khi nàng cảm thấy sự cứng rắn của chiều dài đầy khuấy động bộc lộ ra với nàng. Nàng cảm thấy ngay tức khắc sự phản ứng của sự khuấy động trong cơ thể nàng khi nhiệt độ chảy từ ngực nàng đến chỗ chỗ trống nóng bỏng giữa hai đùi.

Lạy chúa, nàng thật sự muốn người đàn ông này! Muốn anh ta đến mức nàng đau đớn với điều đó. Mong muốn được thoát khỏi quần áo của hai cơ thể và có anh đầy cứng rắn và mạnh mẽ bên trong nàng, làm nàng quên hết mọi thứ ngoại trừ ham muốn đã đốt cháy nàng quá mạnh mẽ giữa họ kể từ khi họ gặp nhau tại cuộc triển lãm vào tối thứ thứ bảy.

Nàng lắc đầu một cách tuyệt vọng. “Tôi không muốn có mối quan hệ nông cạn, Jonas.”

Gương mặt anh giữ nguyên sự cứng nhắc và quả quyết. “Em đã bao giờ thử chưa?”

Nàng nuốt xuống, “Không – nhưng - ” Sự phản kháng của nàng kết thúc vào khoảnh khắc khi miệng của Jonas đoạt lấy miệng nàng trong một nụ hôn đầy chân thực với sự đói khát mà nàng chỉ có thể níu lấy bờ vai dài rắn rỏi của anh khi nàng đáp trả nụ hôn.

Jonas cảm thấy như bị bẻ cong trong mùi hương ngọt ngào và cái nóng mà Mac, kể cả khi tay của anh di chuyển một cách đầy chính xác tới làn da giữa cái áo thun và quần jean mà đã trên người anh trong cả buổi tối. Anh cần biết nếu bộ ngực đầy đặn trần trụi bên dưới cái áo thun cotton mỏng, và cái chạm đầu tiên vào làn da mịn màng như kem của ngón tay Jonas làm anh rên rỉ trong cổ họng.

Mac là một nguồn nhiệt thuần. Mềm mại và khoái lạc khi bàn tay của anh di chuyển bên dưới áo thun và lên trên chiều dài của xương sống. Jonas cảm thấy rung động của sự hưởng ứng của nàng tận sâu bên trong anh khi anh kéo nàng lại gần anh hơn. Anh chìm sâu vào nụ hôn, sự khuấy động của anh dâng lên trong sự hưởng ứng khi lưỡi của anh di chuyển đầy điệu nghệ qua nhiệt độ môi của Mac và sau đó là chìm vào cơn lốc nóng bỏng, ẩm ướt.

Nàng tiếp nhận anh, sâu hơn, và thậm chí sâu hơn nữa, và khi bàn tay của nàng di chuyển từ vai lên gáy của anh, ngón tay của nàng vướng vào bộ tóc dày của anh khi lưỡi của nàng chạm nhẹ anh, kiểm tra, dò hỏi, Jonas lập tức lùi lại, khuyến khích, dụ dỗ, anh gầm lên một tiếng nhỏ khác khi cái lưỡi nóng bỏng và ẩm ướt đó ngượng ngừng tiến vào.

Anh vuốt ve làn da mượt mà như sa-tanh của nàng ở dưới lớp áo thun, gần hơn, gần hơn nữa tới vùng đồi núi chắc chắn mà anh giờ đã biết mà không nghi ngờ là trần trụi với cái chạm của anh, yêu cái cách Mac cong lại khi bàn tay của anh di chuyển đến vùng khum lại và vuốt ve một bên bầu ngực nhô lên, thu lấy tiếng khóc nhẹ thoát ra từ môi nàng với miệng của mình khi những ngón tay của anh chà xát lên đầu ngực sưng phồng.

Mac chưa bao giờ cảm nhận như thế này trước đây và thấy mất đi mọi thứ ngoại trừ Jonas khi anh tiếp tục hôn nàng và chạm vào nàng, môi anh ngấu nghiến môi nàng, nhấn chìm, nếm nàng, với nụ hôn sâu và mê hoặc đưa nàng đến hoang dại. Trong khi lưỡi của anh chà nhẹ mọi chỗ nhạy cảm của môi và răng nàng, bàn tay của anh - Ôi, chúa ơi, cái chạm của bàn tay chai sạn cứng rắn và nhẹ nhàng của Jonas trên làn da trần của nàng khiến nàng...

Cơ thể nàng quá nóng, nhạy cảm, và nàng thở hổn hển và quằn quại, cơn lũ nhiệt độ dâng lên giữa hai đùi nàng khi Jonas xoay tròn đầu ngực của nàng bằng ngón tay cái. Nhẹ nhàng, và sau đó là mạnh hơn, sự đau đớn đầy đam mê này không giống như bất cứ thứ gì mà Mac đã từng trải nghiệm trước đây.

Cổ nàng cong lại khi Jonas kéo lê từ miệng anh từ miệng nàng, hơi thở nóng và ẩm ướt của anh trên làn da nàng khi anh trải một vệt dài nụ hôn bằng qua gò má nàng, đường xương hàm, trước khi di chuyển xuống cổ họng của nàng tới vùng trũng bên dưới, lưỡi nhấn chìm, nếm, khi anh dường như phát hiện trong hương thơm mê hoặc của sự khuấy động của nàng với từng hơi thở của anh.

Mac chỉ có thể bầu chắt lấy sức mạnh của bờ vai anh khi anh quét nàng đi trong một làn song thủy triều của sự khát khao đầy mạnh mẽ, nàng thấy như thể Jonas là cái mỏ neo duy nhất của nàng. Tất cả sự di chuyển. Chỉ có duy nhất một thực tại.

Jonas chưa từng muốn một người phụ nữ nào như anh đối với Mac. Chưa bao giờ đói khát như thế này trước đây. Chưa bao giờ muốn phải ở bên trong bất cứ người phụ nữ nào mãnh liệt như vậy nên anh thực sự muốn bộc phát với nhu cầu đó, mỗi tế bào và dây thần kinh trong người anh khát khao nàng, cướp lấy bản tính tự chủ thường ngày của anh khi anh cảm thấy bàn tay của nàng trên người anh.

Anh khó có thể thở, đôi mắt của anh lấp lánh ánh xanh tối khi anh nhìn vào bầu ngực nhỏ nhắn của nàng. Những cái đỉnh trần trụi ngượng ngùng nhô qua mái tóc dài mượt như gỗ mun. “Lạy chúa, em thật là đẹp,” Jonas rên lên trước khi hạ đầu xuống để cướp lấy một trong những cái đầu ngực đỏ hồng vào trong miệng đầy nóng bỏng của anh, muốn lấp đầy miệng của anh, giặt mạnh mỗi vết tích của sự hài lòng từ cơ thể nóng bỏng và ngon lành của nàng.

Mac thở hổn hển khi cái chạm đầu tiên của đôi môi của Jonas trên ngực của nàng, lưng nàng cong lại khi nàng cong người vào anh, đặt đầu anh vào nàng khi anh dẫn nàng sâu hơn, sâu hơn nữa vào miệng của anh, nếm sự ngọt ngào của nàng, nhiệt độ của nàng, hương thơm vội vàng của sự khuấy động của nàng khiến anh điên lên vì thèm muốn.

Anh ngẩng đầu lên để nhìn xuống cái đỉnh ngực sưng phồng, nhìn chăm chăm đầy ham muốn khi anh chuyển sự chú ý của đôi môi và lưỡi đến bên ngực kia. Cùng lúc anh giải phóng một cách nhanh chóng cái quần jean của nàng để trượt tay anh bên dưới lớp vải và tóm lấy hông nàng trước khi trượt xa hơn đến vòng cung hoàn hảo quanh đáy của nàng được bao vây bởi cái quần ren.

Jonas nhìn Mac với con mắt tăm tối và đói khát. “Chạm vào anh đi, Mac,” anh gầm gừ. Anh khoan thai, chậm rãi, búng lưỡi lên đầu ngực cứng và ngon lành đó, nhìn phản ứng của nàng giống như chuyển động hài hòa, cộng hưởng qua toàn bộ cơ thể nàng.

Mac chưa bao giờ cảm thấy nhạy cảm với động chạm của người khác đến như thế, quá kích động và đói khát, cơ thể nàng là một cơn đau nhức bùng cháy khi nàng chuyển động đầy đam mê để phản ứng với những vuốt ve, kéo mạnh áo len của Jonas ra khỏi người của anh để giải thoát bộ ngực rắn chắc và đầy cơ bắp trước khi nàng đặt bàn tay mình lên trên bề mặt của nó. Anh đứng bất động trước mặt nàng, ánh sáng xanh lấp lánh ẩn giấu bên dưới mí mắt, nhưng hài lòng đầy tán thưởng mà anh thể hiện khi Mac chạm vào anh lần đầu khuyến khích nàng, xúi giục nàng khám phá làn da rắn chắc, mềm mại đó.

Chàng cảm thấy như thép được bọc trong nhung, đầu ngực nhỏ nhắn ẩn giấu trong ánh sáng bao bọc bởi mái tóc đỏ xuống ngực gây sự chú ý khi Mac di chuyển những ngón tay qua chúng đầy khéo léo. Nàng thắc

mắc liệu Jonas có cảm thấy chung cảm xúc như nàng nếu nàng hôn anh ở đây.

“Oh, đúng thế, Mac!” Jonas rên rỉ khi nàng búng lưỡi lên cái đầu ngực nhỏ nhắn đầy cảm dỗ đó, bàn tay của anh di chuyển vòng quanh gáy của nàng khi anh xoay tròn mớ tóc đen lộn xộn của nàng và nâng nàng lên trên anh, khuyếch khích, đòi hỏi.

Mac cảm thấy được truyền sự tự tin, vui vẻ khi biết nàng có thể cho Jonas cảm thấy chung cảm xúc như khi anh làm với nàng, tiếp tục búng lưỡi nàng trên người anh khi tay nàng lang thang không ngừng nghỉ qua tấm lưng trần rộng và di chuyển xuống cơ vòng của xương sống.

Miệng của Mac di chuyển xuống lồng ngực của anh khi tay nàng di chuyển nhẹ nhàng dọc theo chiều dài dừng đứng đầy áp lực trên quần jean của anh, cảm nhận được sức nóng của anh thông qua lớp vải khi anh càng lúc càng cứng hơn khi nàng chạm vào anh.

Jonas đứng không di chuyển bên dưới màn tấn công dữ dội của sự chăm sóc, hơi thở trần tụi, cơ thể căng thẳng, bàn tay siết chặt thành nắm đấm khi anh cố chống lại để lấy lại sự tự chủ của bản thân khi môi và tay của Mac đưa anh đến hoang dại vì thèm muốn. Biết anh sắp thua trong trận đấu khi hình dung anh đã có từ trước đó, anh ngồi trên ghế với cặp đùi trần trụi của Mac bao quanh, vì cặp đùi của anh rung lên và trào dâng cảm giác đau đớn vì thèm khát, quần jean của anh quá không thoải mái, quá chật để anh có thể mặc được nữa.

“Chúng ta cần một nơi nào đó thoải mái hơn,” anh gầm gừ trước khi cong người xuống và bế Mac lên. Anh đi qua phòng bếp ấm áp, đi xuống đại sảnh tới phòng ngủ của anh, đá cánh cửa lại đằng sau họ. Anh đi vòng qua giường và đặt Mac trên tấm chăn lông vịt trước khi bật ánh đèn ngủ dịu nhẹ lên.

Anh đứng nhìn nàng trong vài giây, ánh mắt tắm tối khi anh nhìn tấm rèm bằng tóc đen bóng trải ra chắn, ánh mắt sáng của nàng, gò má ửng hồng, đôi môi nhẹ sưng vì cái hôn đói khát của họ, sau đó xuống chỗ nhô ra của bộ ngực tuyệt vời.

Jonas thở một cách khó khăn khi anh nhìn chăm chăm lên chỗ hình cầu với cái núm màu hồng hô ra cứng ngắc. Và sau đó xuống đường cong vào của cái eo thon thả, thoáng hiện cái quần lót ren đầy trên người có thể thấy bên dưới quần jean không kéo khóa của nàng.

Anh ngồi bên giường, ánh mắt lướt nhẹ trên nàng trước khi hạ thấp xuống lúc anh chậm chậm cởi quần jean của nàng ra để lộ hoàn toàn cái quần lót trắng với đường cong màu đen nhẹ bên dưới lớp ren, và chiều dài của đôi chân.

Mac thở khó khăn khi nàng nhìn thấy ham muốn đen tối trên mắt của Jonas khi ánh nhìn của anh đầy đói khát, ngấy ngấy từng inch của nàng, từ đầu cho đến chân.

Mac chờ đợi nó, khao khát nó, nhưng cùng lúc nàng run rẩy vì sự khao khát mạnh liệt sâu thẳm mà nàng có thể cảm nhận nó chảy qua giữa họ. “Em hy vọng anh sẽ không thất vọng,” nàng thì thầm.

Đôi mắt màu xanh nheo lại. “Tại sao lại thất vọng nhỉ?”

Mac lắc đầu. “Em không có kinh nghiệm, và em - em không có sự bảo vệ nào,” nàng cảnh báo, không muốn phá vỡ khoảnh khắc này, nhưng nhận thức quá rõ lý do vì sao cha mẹ của Jonas cưới nhau. Anh khinh miệt bao nhiêu những người phụ nữ ngu ngốc đủ để gây những lỗi lầm với anh.

“Em không uống thuốc ngừa thai sao?” Jonas trượt ngăn kéo của cái hộc bên cạnh giường và lấy ra một gói thiếc nhỏ.

Má nàng hồng lên. “Em- Không, điều đó không cần thiết.”

Jonas nhìn nàng đầy nghi ngờ khi một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện với anh. “Em không thể là một trinh nữ đấy chứ?”

“Sao em lại không thể? Jonas...?” Mac không chắc chắn khi thấy anh đứng dậy ngay lập tức.

Jonas nhìn nàng đầy nghiêm trang- buộc tội- trong nhiều giây, trước khi luồn bàn tay đầy bụi rỏi qua mái tóc dày của anh. Một trinh nữ! Jonas không thể tin được điều này; Mac McGuire, một người phụ nữ đẹp gần cuối độ tuổi hai mươi, người nhìn giống và ăn mặc giống như Bohemian, lại là một trinh nữ!

Anh xoay lại. “Và chính xác là khi nào thì em dự tính nói cho tôi nghe cái mẫu thông tin nhỏ nhoi đầy lý thú đó?” Anh giận dữ. “Hay em dự định để tôi tự tìm ra khi đã quá trễ để làm điều gì đó?”

Mac lắc đầu đầy sững sốt. “Em không hiểu,” nàng thì thầm.

Jonas liếc nhìn nàng. “Là trinh nữ hay không, em không thể là một kẻ ngây thơ được!”

Mac quá choáng váng bởi sự căng thẳng bất ngờ giữa họ để có thể nghĩ bất cứ cái gì. “Em không tin em hoàn toàn là một kẻ ngây thơ,” nàng nói chậm rãi khi nàng đứng dậy, mái tóc nàng đổ về phía trước bao bọc lấy bộ ngực trần. “En nghĩ anh đã nhận ra sau khi em kể cho anh nghe về mối quan hệ đầy thảm họa hồi trẻ. Jonas, có gì khác biệt hay không nếu em đã từng có người yêu?”

“Tất cả khác biệt trong thế giới của tôi,” Jonas bảo đảm đầy nặng nhọc.

Mac cau mày đầy đau đớn khi nàng vòng tay đầy tự vệ quanh đầu gối trần của nàng. “Nhưng tại sao lại thế?”

“Bởi vì tôi không có ý định trở thành người tình đầu tiên của bất kì người phụ nữ nào cả, lý do đấy.” Hàm của anh nghiến chặt lại.

“Tất cả người phụ nữ đều phải có lần đầu tiên với ai đó—

“Lần đầu của nàng không phải là với tôi,” anh lặp lại.

“Hầu hết đàn ông đều rất hài lòng trở thành người tình đầu tiên của một người phụ nữ!” Những giọt nước mắt đầy nhục nhã lấp lánh trong mắt khi nàng liếc nhìn lại anh và nàng kiên quyết gạt chúng đi. Nàng từ chối khóc trước mặt anh ta!

“Không phải người đàn ông này,” anh trả lời kiên định.

Mac không thể tin là họ lại có cuộc nói chuyện này. Không thể tin Jonas từ chối làm tình với nàng chỉ vì nàng là một trinh nữ!

“Tại sao lại như thế?” Nàng thách thức. “Anh có nghĩ rằng tôi làm cái cử chỉ cao quý đó bởi vì tôi đã tưởng tượng ra bản thân tôi yêu anh? Hay anh nghĩ rằng tôi đang dự tính bẫy anh?” Đôi mắt nàng mở lớn khi nàng nhìn thấy biểu hiện cứng nhắc lạnh lùng của Jonas, ánh nhìn lạnh lùng trong mắt anh, đó là chính xác những gì anh nghĩ- và hiển nhiên là rất sợ. “Anh là kẻ kiêu ngạo đáng khinh!” Nàng chế nhạo đầy điên tiết.

“Không hề nghi ngờ,” anh thừa nhận. “Nhưng tôi chắc chắn em sẽ đồng ý rằng tốt hơn nếu ta dừng ở đây?”

“Oh, đừng lo, Jonas, nó đã dừng lâu rồi,” nàng nói gay gắt khi nàng di chuyển ngồi lại một bên giường, vò lấy quần jean từ sàn nhà trải thảm và bắt đầu mặc đồ lại.

“Tôi sẽ quay lại nhà bếp; tôi đề nghị em gặp tôi ở đó khi em đã mặc đồ xong. Có lẽ em cần cái này.” Anh lấy một cái áo thun từ một cái tủ cao ngang ngực và ném nó lên giường bên cạnh nàng trước khi quay đi và rời khỏi phòng ngủ, gần như đập cửa lại sau lưng anh.

Mac lặng đi, không chắc những giọt nước mắt nóng hổi và rơi không thể cản được lúc này là của sự giận dữ hay nhục nhã, quá bối rối vào cái cách cuộc làm tình nóng bỏng của họ lại chuyển thành cuộc trao đổi đầy sỉ nhục.

Liệu Jonas thật sự nghĩ rằng Mac có ý định bẫy anh vào một mối quan hệ với nàng bằng cách dâng cho anh sự trong trắng của nàng? Bằng cách làm anh cảm thấy có trách nhiệm vì trở thành người tình đầu tiên của nàng.?

Nếu đó là những gì anh ta nghĩ, cái mà anh ta liều mạng để trốn tránh, thì Jonas không đáng cho những giọt nước mắt của nàng. Anh ta chẳng đáng gì cả ngoài trừ sự đáng tiếc.

Trừ phi mày yêu anh ta? Một giọng nói nhỏ sâu trong nàng muốn biết.

Không. Hiển nhiên là không. Mac đã cảm nhận thân thuộc hơn với Jonas tối nay. Cảm thấy hiểu anh ta và động cơ của anh ta sau khi nghe về cuộc hôn nhân của cha mẹ anh ta và tuổi ấu thơ của anh ta. Và nàng có ham muốn về thể xác với anh ta. Đó là không thể chối cãi. Nhưng không có gì trong những điều trên có thể chứng minh nàng yêu anh ta.

Không dù chỉ là một chút? Lại giọng nói phiền nhiễu đó khẳng khẳng.

Không, dù chỉ là một chút! Nàng trả lời đầy vững chắc.

Jonas là một kẻ đáng khinh. Lạnh lùng. Và hành động của anh ta chỉ chứng tỏ rằng anh ta hoàn toàn không xứng đáng với cảm xúc hay cơ thể của nàng.

Jonas mặc áo len vào và ngồi trên cái bàn gỗ sồi uống rượu vang khi Mac trở lại phòng, ánh nhìn của anh hẹp lại khi anh thấy sự xuất hiện của nàng trong cái áo thun của anh. Nó quá to lớn với nàng, nó dài gần tới đầu gối của nàng, đường nối vai đổ xuống đến nửa cánh tay nàng - và, bằng cách nào đó, nàng vẫn xoay sở để trông quyến rũ như địa ngục.

Không có gì khiến nàng trông giống trinh nữ cả.

Jonas đã không thể biết về sự thiếu kinh nghiệm của nàng. Anh chưa bao giờ đoán ra từ cách nàng đáp lại anh đầy đam mê, say đắm...

Anh quắc mắt khi nhìn sự trầm tư của nàng. “Ăn tối cùng nhau hiển nhiên là không thành công ơn nỗ lực của chúng ta lúc ăn trưa.” Thức ăn vẫn còn một nửa và nguội lạnh trên bàn.

Mac sải chân băng qua phòng để lấy cái áo thun của nàng từ đằng sau ghế nơi Jonas quăng nó lại. “Ít nhất thì giờ tôi cũng biết nên gặp ai khi tôi muốn giảm cân,” nàng trả miếng.

Quai hàm của Jonas siết chặt. “Em đã đủ gầy rồi.”

Đôi mắt của nàng lóe lên, màu xám khói. “Tôi không nghe anh phàn nàn gì vài phút trước!”

Anh nhướng mày, nụ cười đầy nhạo báng. “Tôi không phát biểu gì về sở thích gì lúc này, chỉ có sự thật thôi.”

Mac muốn đánh bật cái nụ cười chế nhạo trên mặt của anh ta. Không- nàng muốn dùng nắm đấm đánh vào ngực anh ta cho đến khi nàng thực sự làm anh ta đau. Như khi anh đã làm tổn thương nàng khi anh quay lưng lại với nàng đầy lạnh lùng.

Nàng giữ chiếc áo thun đầy tự vệ đằng trước mình. “Có cái phòng tắm nào tôi có thể dùng để mặc lại áo thun của tôi không?”

Anh vẫn giữ một bên lông mày nhướng lên đầy chế nhạo. “Có phải là hơi trễ cho sự thù mị khi tôi đã nhìn thấy em khỏa thân rồi không nhỉ?”

Hai má của nàng nóng lên. “Hoàn toàn không!”

Jonas nhún vai. “Tôi đã thấy phần em định để lộ ra.”

Mac mím miệng đầy kiên quyết. “Anh liệu có thể chỉ cho tôi biết phòng tắm ở đâu không?”

“Cái gần nhất là em đi xuống tiền sảnh, đầu tiên ở bên trái,” anh nói với nàng trước khi quay mặt đi.

Đó là một cuộc bàn luận lạnh lùng và không hấp dẫn, Mac nhận ra với cơn giận dữ khi nàng quay đi và bước ra khỏi nhà bếp. ai cũng nghĩ rằng còn là trinh nữ ở tuổi nàng là có liên quan gì tới bệnh tật! Có lẽ nó có trong mắt anh ta...

Nàng không mất thời gian để thừa nhận cảm phòng tắm xa hoa khi nàng nhanh chóng lột cái áo thun quá khổ của Jonas ra khỏi người và mặc cái áo thun trắng của nàng, cái liếc nhìn qua cái gương trên bồn rửa đôi cho nàng thấy mái tóc mình còn hơn cả lộn xộn và phải tết lại trong nỗ lực làm nó mềm mại hơn.

Gương mặt nàng tái xanh, đôi mắt lớn và hơi đỏ vì những giọt nước mắt nàng đã nhỏ xuống, môi nàng đầy và sưng phồng vì cái hôn mạnh bạo nàng đã có với Jonas.

Và hơn tất cả nàng trông... buồn bã.

Không làm gì, Mac kiên quyết giữ vai trước khi rời khỏi phòng tắm để quay lại nhà bếp. Nàng là một người phụ nữ trưởng thành và tự tin- kể cả như vậy, càng lúc càng sợ hơn, nàng vẫn là một trinh nữ!- và nàng có ý định cư xử giống như thế.

Jonas vẫn đang ngồi tại cái bàn được bao quanh bởi thức ăn thừa, mặc dù lượng rượu vang trong ly đã giảm đi đáng kể trong khi nàng vắng mặt.

Mac đặt chiếc áo lên lưng của một trong số những cái ghế. “Cảm ơn,” nàng nói cứng nhắc, mặt nàng ngoảnh đi khi nàng ngồi xuống ghế và bắt đầu mang tất da vào.

Việc này, mặc đồ vào trong sự im lặng căng thẳng và kì quặc, là một trong những kinh nghiệm ngược ngùng và nhục nhã nhất trong toàn bộ cuộc đời nàng. Nó có ngược ngùng hơn không nếu nàng và Jonas đã làm tình với nhau? Hiển nhiên không, nàng thừa nhận với một biểu hiện nhạo báng khi nàng có thể hình dung ra phản ứng của anh khi anh phát hiện ra sự trinh trắng của nàng khi đã quá trễ để có thể lùi lại.

Khi Jonas nhìn thấy Mac trầm tư thông qua mí mắt hẹp, có thể dễ dàng đọc được sự ghê tởm trên biểu hiện của nàng, bên dưới sự đau đớn. Chết tiệt, anh không bao giờ có ý làm tổn thương nàng. Chưa bao giờ muốn làm tổn thương nàng. Anh chỉ biết là anh không có gì để có thể đòi hỏi một người phụ nữ như Mac. Xinh đẹp. Đầy cảm xúc. Trinh trắng...

Những mối quan hệ của anh luôn luôn, luôn luôn dựa trên sự quyến rũ đơn thuần và khát khao thể chất. Sự khát khao xuất hiện giữa anh và Mac, nhưng thực tế nàng là một trinh nữ, và đã sẵn sàng trao sự trong trắng đó cho anh, đã cảnh báo anh rằng nếu họ làm tình với nhau thì sau đó sẽ muốn nhiều hơn từ anh. Rất nhiều.

Jonas không có gì để có thể trao cho nàng. Không cho Mac hay bất cứ người phụ nữ nào. Nhưng đó không phải lỗi của nàng.

“Anh xin lỗi.”

Nàng tặng anh cái liếc mắt sắc như dao khi nàng ngồi thẳng dậy để buộc đôi ủng của nàng. “Vì cái gì?”

Jonas nhăn nhó. “Vì đã để mọi thứ đi giữa chúng ta đi quá xa như lúc này. Nếu anh biết-”

“Nếu anh biết tôi là gái đồng trinh thì anh sẽ không mời tôi tới căn hộ của anh chứ gì!” nàng cuối cùng đã biết rõ khi nàng đứng dậy kéo khóa cái áo da.

Jonas cau mày khi nghe thấy sự chua xót trong giọng nói của nàng. “Những gì đã xảy ra không nằm trong dự tính của anh-”

“Không ư?” Nàng thách thức.

“Không, chết tiệt!” Lông mày anh cau lại đầy u tối.

Mac nhún vai. “Đừng lo về điều đó, Jonas. Không phải tất cả đàn ông đều hay thay đổi như anh; Tôi chắc chắn rằng tôi có thể tìm một người sẵn sàng hơn để trở thành người tình đầu tiên của tôi. Có lẽ tôi sẽ quay lại khi đã có lần đầu tiên, và chúng ta có thể kết thúc mọi chuyện?” nàng chế giễu.

Jonas đẩy mạnh ghế đầy ồn ào khi đứng dậy. “Đừng có ngu ngốc như vậy!” anh kêu lên đầy cay nghiệt.

Cầm cửa Mac nghiêng lên đầy kiên định khi nàng nhìn anh. “Sự ngu ngốc nào?”

“Em không thể quyết định đánh mất sự trinh trắng của mình một cách vô tình như thế!”

“Sao tôi lại không thể nhỉ?”

Anh lắc đầu. “Bởi vì nó là thứ gì đó rất quý giá để em có thể ném nó đi. Đó là một món quà em nên trao tặng cho người đàn ông nào em quan tâm. Đó là tình yêu của em.”

Mac cảm thấy có gì chặn ngang ngực khi nàng thừa nhận rằng nàng rất quan tâm tới Jonas. Nàng không nghĩ rằng mình đã yêu anh- đó là thứ điên rồ nhất trong cuộc đời nàng khi nàng yêu anh ta- nhưng nàng thật sự quan tâm đến anh ta. Về tuổi thơ đầy tổn thương mà anh từng có, và người đàn ông vợ mòng lúc này.

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi tin rằng điều đó là do tôi lựa chọn, Jonas, không phải anh.”

“Nhưng- ”

“Tôi muốn rời khỏi đây ngay,” nàng nói thẳng thừng với anh.

Jonas nhìn nàng trong trong sự thất vọng rõ mồn một. “Không cho đến khi em hứa với tôi là em sẽ rời đây mà không làm bất cứ gì liều lĩnh.”

“Như là tìm một người tình?”

“Chính xác!”

Mac nhìn anh đầy đáng tiếc. “Tôi không tin rằng bất cứ điều gì tôi làm sắp tới đây lại là việc của anh.”

Miệng của anh mím chặt, mạch đập mạnh bên dưới quai hàm nghiêng chặt của anh. “Nếu em liều lĩnh tìm một người tình-”

“Ôi, tôi không liều lĩnh, Jonas,” nàng nói thản nhiên. “Chỉ tò mò thôi,” nàng thêm vào, khoan thai cảm dỗ anh.

Jonas muốn lắc mạnh nàng. Muốn túm cách tay áo thun của nàng và lắc mạnh cho đến khi răng nàng lung lay hết. Ngoại trừ việc rằng anh không dám chạm vào nàng lần nữa. Bởi vì anh biết nếu anh làm như thế, anh sẽ không có khả năng ngừng lại...

Anh thở dài nặng nhọc. “Tôi nghĩ em hiểu sau mọi thứ tôi đã kể với em về tuổi thơ của tôi. Mac, tôi không phải là người đàn ông em cần, và tôi không bao giờ có thể.”

Nàng giận dữ. “Tôi không tin rằng tôi đã đòi hỏi anh thứ gì cho bản thân chưa,” nàng chỉ ra.

“Nhưng em sẽ.” Mạch lại tiếp tục đập dưới quai hàm anh. “Có lẽ lúc đầu em sẽ thích thú với sự mới lạ của mối quan hệ, hứng thú tình dục, nhưng thật sự em muốn nhiều hơn những thứ tôi có thể cho em.”

“Anh biết gì không, Jonas,” nàng chuyện trò, “Tôi nghĩ anh sung sướng có một kết luận tồi tệ rằng tôi sẽ muốn tiếp tục một- một quan hệ tình dục với anh sau tối nay. Ý tôi là, ai nói rằng tôi thực sự sẽ thích làm tình với anh? Hay có phải anh đang hoang tưởng rằng anh là một người tình tuyệt vời đến nỗi không có người phụ nữ nào có thể cảm thấy thất vọng sau khi ngủ với anh?”

Jonas cảm thấy miệng mình co lại thành một nụ cười khi Mac cố ý lăng mạ anh. “Đó có thể là một sự khinh miệt bé nhỏ đối với tôi, phải không?”

“Hơn một chút đấy, tôi có thể nói,” nàng phản pháo. “Vây, làm cách nào tôi có thể ra khỏi đây?” nàng đi thẳng qua phòng để tới đứng bên cạnh lối ra vào đi xuống tiền sảnh.

Tối nay là một thảm họa mà hơn cả sự bận tâm của anh và Mac, Jonas thừa nhận một cách buồn bã khi anh dẫn nàng ra khỏi nhà bếp và đưa nàng rat hang máy.

Nàng nhăn mặt khi bước vào trong thang máy. “Không chắc là tôi có nói điều này trước đây chưa, nhưng cảm ơn đã gửi Bob đến để sửa cửa sổ hộ tôi chiều nay.”

Jonas hoàn toàn quên mất lý do nguyên thủy đã khiến nàng theo anh về nhà! “Nhưng đừng làm lại những điều như thế một lần nữa nhé?” anh nói khô khan.

“Không”

Anh gật đầu. “Đó là những gì anh nghĩ. Anh - Nếu anh không gặp lại em trước đó thì - Giáng sinh an lành, Mac.”

Nàng nhìn anh đầy dò hỏi. “Và tôi thì hạ thấp anh xuống thành loại “đồ lừa bịp” rồi đấy!”

“Tôi là kẻ “lừa bịp” đấy,” anh thừa nhận với cái miệng cười giễu cợt.

Mac gật đầu khi cửa thang máy bắt đầu đóng lại. “Giáng sinh an lành, Jonas.”

Jonas tiếp tục đứng trên tiền sảnh rất lâu sau khi nàng bước ra chỗ đậu xe và không nghi ngờ lái xe đi bằng chiếc xe máy mạnh mẽ như thế con quỷ trong anh ở dưới bánh xe nàng.

Anh thích Mac, Jonas nhận ra một cách tàn nhẫn. Thích vẻ ngoài của nàng. Tâm hồn nàng. Sự tự chủ của nàng. Sự lạc quan của nàng vào cuộc sống và mọi người. Hơn tất cả là khả năng làm mọi người cười của nàng.

Thật không may mắn, anh cũng biết để bản thân mình yêu Mac McGuire là sự nguy hiểm cho cuộc sống đơn độc mà anh thích, khi mối quan hệ thể xác với nàng có thể hơn thế.

8. Chương 8

Đã là sáng muộn khi Mac đỗ chiếc Jeep bốn-bánh-lái cạnh chiếc xe máy của nàng trong gara ở tầng trệt của nhà kho sau khi trở về ba ngày trước Giáng sinh để thăm nhà cha mẹ nàng ở Devon.

Nàng cảm thấy cần đi xa một khoảng thời gian sau kết cục thảm hại và nhục nhã vào buổi tối cùng Jonas ở căn hộ của anh. Và khi một người đàn ông đến rất đúng giờ vào ngày hôm sau để cài đặt hệ thống chuông báo động cho nhà kho, và cuộc triển lãm ở phòng tranh diễn ra tốt đẹp – Jeremy đã thông báo với Mac khi nàng nói chuyện với ông trên điện thoại rằng tất cả các bức tranh đều được bán hết, và người ta đang đổ xô đến chiêm ngưỡng chúng trước khi cuộc triển lãm đóng cửa vào Giáng sinh – nàng được tự do làm những gì mình muốn trong vài ngày, tới đây.

Đúng như nàng mong đợi, thời gian trải qua cùng cha mẹ mình – sự trêu chọc đơn thuần của bố và đi mua sắm cho lễ Giáng sinh cùng mẹ – là cách hoàn hảo để đưa mọi thứ của cuộc đời nàng vào đúng quỹ đạo của nó. Để nàng quyết định rằng cách cư xử của nàng tối hôm đó ở căn hộ của Jonas thật là sai lầm. Nàng sẽ không bao giờ lặp lại sự điên rồ này một lần nữa. Thực ra, nàng đã đi đến kết luận rằng gặp lại Jonas Buchanan một lần nữa sẽ là một sai lầm...

Sẽ có một chút khó khăn cho nàng khi anh lại là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi vòng qua góc từ gara!

Tay Mac siết chặt lấy tay cầm túi đựng đồ nàng thường dùng để xếp những quần áo cần thiết cho ba ngày đi xa, ánh nhìn chăm chăm của nàng ghim chặt vào Jonas khi nàng chậm rãi tiến thẳng về phía anh. Nàng vô thức ghi vào tâm trí anh hấp dẫn đến thế nào trong chiếc áo jacket da nâu khoác ngoài chiếc áo len màu nâu vàng và quần jean bạc màu...

Bất cứ chút bối rối nào nàng cảm thấy khi gặp lại anh đã biến mất khi nàng nhận ra anh đang chỉ đạo hành động của hai người đàn ông khác, nàng nhận ra từ quần áo của họ, có vẻ đó là người đang xây dựng tòa nhà kim loại cạnh nhà kho. “Anh đang làm cái quái gì ở đây?” Mac gắng hỏi.

“Ôi, chết tiệt!” Jonas lẩm bẩm khi anh quay lại và nhìn thấy nàng, vẻ mặt của anh trở nên dữ tợn. “Anh đã hy vọng ...”

“Hy vọng sẽ... với cái gì cơ? Cái quái gì...?” Mac nhìn chăm chăm về phía bằng gỗ của căn nhà. Mắt nàng mở to bởi sốc khi nàng để ý đến những vệt sơn màu hồng (electricpink) và xanh huỳnh quang phun chằng chịt lên mặt gỗ sẫm màu.

“Nó không tệ đến mức vậy đâu...”

“Không ư?” Nàng gay gắt hỏi, túi đựng đồ đã tuột từ lúc nào mà nàng không hay biết trong khi nàng tiếp tục....

“Mac – ”

“Đừng chạm vào tôi!” Nàng co rúm lại khi Jonas vừa vươn tới và nắm chặt tay nàng. “Ai - ? Tại sao - ?” Nàng lắc đầu choáng váng. “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Anh không biết.” Jonas bức tức. “Lúc nào đó đêm qua, bọn anh nghĩ vậy...”

“Bọn anh là những ai?”

“Người quản đốc tòa nhà đang xây dựng bên cạnh,” anh nói thêm. “Anh ấy đã nhận ra sáng nay, và khi anh ta gõ cửa mãi mà không thấy ai nên anh ấy quyết định thông báo cho anh.”

Mac nuốt khan, cảm thấy hơi buồn nôn khi nghĩ đến ai đang cố tình phá hoại tài sản của nàng. “Tại sao lại có người làm những chuyện như vậy?”

“Anh không biết.” Jonas thở dài ủ rũ.

“Phải chăng là mấy đứa trẻ lần trước?”

“Một lần nữa, là anh chẳng biết gì cả. Hai người đàn ông này sẽ sơn đè lên nó. Họ sẽ hoàn thành vào tối nay.” Anh nhần nhó. “Anh hy vọng rằng sẽ làm xong trước khi em về - ”

“Tôi nghĩ tôi đã làm rõ trong lần cuối chúng ta gặp nhau rằng” Mac lạnh lùng nhắc nhở anh.

Jonas quan sát nàng với cái cau mày, vẻ nhột nhạt của đôi gò má có thể nhận rõ trái ngược hẳn với chiếc áo phao đỏ (Ngọc: body-warmer: GG search hình ảnh ra vậy à T.T) nàng mặc bên ngoài chiếc áo dài tay màu đen và quần vải bông đen. Và anh cũng không thích nhìn thấy những giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt xám khói kia. Nhưng anh thích tông giọng cứng rắn, dứt khoát của nàng khi nói với nàng cho dù ít thôi. “Em có muốn anh chỉ việc rời khỏi và để em nhìn thấy nó khi em vừa về đến nhà không?”

“Tôi đã nhìn thấy khi vừa về đến nhà rồi!” Giọng nàng hơi cao lên, gần như the thé.

Jonas lắc đầu. “Anh không hy vọng em sẽ về ngay lúc này; anh chỉ mong rằng sẽ là tối muộn, hoặc tốt hơn là sáng mai.”

Đôi mắt xám mở to nhìn anh nghi ngờ. “Làm cách nào mà anh biết là tôi đã rời đi?”

Jonas biết anh phải nói dối, thậm chí là quanh co, nhưng anh có thể đọc được sự ngờ vực trên gương mặt Mac cảnh báo anh đừng có mà làm điều đó. “Nhà Patel,” anh tiết lộ không chút hối lỗi. “Khi mà anh nhìn thấy đồng lõa xôn, và rõ ràng là em không có nhà, anh đã đến cửa hàng tiện lợi của họ và hỏi liệu họ có biết em ở đâu.”

Đôi mắt ủy mị kia mở to. “Và họ nói với anh rằng tôi đã đi xa vài ngày?”

Anh gật đầu rầu rĩ. “Đúng vậy, ngay khi anh đã giải thích về vụ phá hoại.”

“Tarun luôn luôn đặt tờ nhật báo cho em.” Mac lơ đãng nói khẽ. “Tôi đã hủy khi tôi đi xa.”

Jonas mỉm cười. “Thế nên anh ta nói với anh.”

Nàng thở dài và lùa tay vào tóc. “Chưa từng có điều gì như này xảy ra cho đến khi tôi gặp anh - ”

“Đừng nói gì cả, em sẽ chỉ phải xin lỗi sau này thôi,” Jonas miễn cưỡng cảnh báo. “Nếu em làm điều gì đó qua hàm răng nghiến chặt, thì đó là em chấp nhận hay đồng ý với điều mà trái ý của em, rõ ràng đến mức người khác cũng thực sự cảm thấy được điều đó.”

“Thậm chí là,” Mac tiếp lời ngay khi anh không nói gì thêm, “trước khi đám nhân viên ô hợp của anh đến đây cố gắng thuyết phục tôi bán nhà kho này, chẳng có chuyện gì xảy đến cả. Chỉ đến từ khi tôi thực sự gặp anh - ”

“Anh nói dừng lại, Mac!” Dây thần kinh giật giật trên gò má đang siết chặt của anh.

Ánh nhìn chăm chăm của nàng neoh lại tập trung vào anh. “Từ khi gặp anh, cửa sổ của tôi bị vỡ và nhà tôi bị phá hoại,” nàng nói với vẻ tố cáo. “Và giờ những tâm hồn lương thiện kia đã quyết định trang trí lại phía bên ngoài căn nhà cho tôi. Có chút hơi quá khi là một sự trùng hợp ngẫu nhiên chẳng, anh có nghĩ vậy không, Jonas?” Mắt nàng sáng lên vì giận dữ thay vì những giọt nước mắt.

Jonas đã biết chính xác Mac muốn đi đến đâu trong cuộc trò chuyện này, và đã cố gắng ngăn nàng không thực sự lên tiếng về những lời buộc tội đó.

Chết tiệt, anh đã tự cho mình tốt vì để nàng đi khi nàng rời khỏi căn hộ của anh tối thứ Hai. Anh không hề có ý định tiến gần nàng trên phương diện cá nhân thêm một lần nữa nếu anh có thể tránh được. Không may, anh đã không thể trốn tránh điều đó, ít nhất, khi mà anh nhận được cuộc điện thoại vào sáng sớm hôm nay từ người quản đốc.

Anh chắc chắn không thích thú gì trở thành đối tượng nghi ngờ của Mac. “Chỉ như vậy nếu em lựa chọn nhìn nhận theo cách đó,” anh lạnh lùng kiểm chế.

Nàng nhìn anh đầy thách thức. “Anh đã báo cảnh sát chưa?”

Jonas nheo đôi mắt xanh dương lạnh lùng. “Anh có cảm giác rõ rệt rằng anh sẽ bị nguyên rửa nếu làm, và chết tiệt nếu anh không.”

Mac nhướn mày hỏi. “Sao lại thế?”

“Nếu anh trình báo sau đó có lẽ anh chỉ việc giấu mình lại. Nếu anh không, thì một lần nữa, anh thực sự có tội đấy.” Lúc này Mac cảm thấy phát ốm bởi cú sốc đã trôi dần và phản ứng phụ đã bắt đầu. Nàng không muốn Jonas có chút dính líu gì đến vụ phá hoại lần thứ hai này. Đó là điều cuối cùng mà nàng mong muốn! Chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên của toàn bộ chuyện này không thể chối bỏ được...

Nàng chớp mắt nhanh. “Người của anh dường như đã có mọi thứ trong tay,” nàng buồn bã thừa nhận khi nàng liếc nhìn hai người đàn ông đang nâng tháp kim loại với sự thành thạo của những con khỉ (Ngọc: ???), bình sơn và chổi quét trên tay. “Anh có muốn lên lầu dùng chút cà phê không?”

Jonas nhướn mày đầy bất ngờ. “Em có chắc là khôn ngoan khi mời kẻ thù vào trong trại của mình không đấy?”

Mac đứng thẳng lên sau khi nhặt túi đồ mà nàng đã đánh rơi vài phút trước. “Hắn là anh chưa từng nghe nói “giữ bạn của mình ở gần, nhưng kẻ thù thậm chí là gần hơn” nhỉ?” nàng trêu chọc.

Miệng anh mím lại. “Anh không phải kẻ thù của em, Mac à.”

“Tôi đùa thôi mà, Jonas,” nàng mệt mỏi quả quyết với anh.

“Lạ nhỉ, anh không thấy có chút xíu hài hước gì cả,” anh lẩm bẩm khi bắt đầu theo chân nàng bước lên cầu thang kim loại.

Những nét sơn xoáy tròn sống động, thậm chí đáng chú ý hơn từ trên cầu thang, hiển nhiên rằng thủ phạm có lẽ đã đứng lên bậc trên để xịt lên tầng hai và tầng ba của tòa nhà. Chúng chắc chắn đã gây nên một đồng bừa bộn những thanh gỗ tối màu.

Nhưng sao chúng lại làm vậy?

Đó chỉ là hành động phá hoại bởi lũ trẻ nghĩ rằng chúng thông minh? Hay là bởi gì khác, gì đó thâm hiểm hơn.

Mac khịt mũi bực tức khi nàng mở cửa và bước vào phòng khách, thả túi đồ ngay trong cửa trước khi bước vào khu bếp để chuẩn bị bình pha cà phê.

Nàng đang rất tập trung nên không để ý rằng Jack đã đóng cửa đằng sau anh được vài giây và hoàn toàn dừng lại. Nàng tò mò quan sát anh “Có chuyện gì không ổn sao?”

Jonas hoàn toàn bị kinh ngạc khi ở bên trong nhà Mac. Anh chưa bao giờ nhìn thấy điều này trước đây. Nó

—
“Jonas?”

Anh chớp chớp mắt trước khi tập trung vào Mac khi nàng nhìn anh bối rối. “Anh - ” Anh lắc lắc đầu. “Thật là - ”

“Kỳ cục?” nàng kết thúc bằng giọng tỉnh khô khi nàng bước ra từ phía sau quầy điểm tâm ngăn khu bếp với phần còn lại của phòng khách. “Kỳ quặc? Khác người? Một cơn ác mộng?” nàng tươi cười kết luận.

“Anh sẽ nói là tuyệt vời!” Jonas tỏ ra hoài nghi ngay khi anh nhìn lên trần cao vẽ như bầu trời đêm, với mặt trăng và những ngôi sao tỏa sáng mờ ảo trong bóng tối.

Phần còn lại của phòng khách là không gian mở, bốn bức tường được vẽ các mùa: mùa xuân là những bông hoa vàng rực rỡ nổi bật giữa những chồi xanh, mùa hè là màu xanh sâu thẳm và những dải màu cầu vồng rực rỡ, mùa thu được bao phủ bởi dải màu từ vàng đến nâu đỏ, và mùa đông là khung cảnh trắng xóa tuyết đẹp.

Đồ nội thất là sự kết hợp của tất cả gam màu, một chiếc ghế màu vàng, và một cái khác màu nâu đỏ, chiếc sofa màu cam cháy, với vài tấm thảm trắng trên sàn gỗ bóng loáng, chiếc tivi màn hình phẳng mà Mac một lần đã đề cập đến nhét kín vào một góc. Phòng ngủ được xây hơi cao và cách khoảng 3 bậc gỗ, ga phủ

giường là sự chấp vá của đủ sắc màu, chiếc cầu thang xoắn ở một góc khác trong phòng hiển nhiên sẽ dẫn lên studio bên trên.

Và ở nơi trang trọng trước cửa sổ khổng lồ là một cây thông thực sự từ sàn cao đến trần nhà, và được trang trí với rất nhiều đồ chơi khiến gần như không thể nhìn thấy được những cành lá tươi tốt.

Jonas chưa từng thất bất cứ điều gì khác thường – hay thật đẹp – như ngôi nhà của Mac. Khác thường và xinh đẹp nhiều như Mac không? Anh tự hỏi...

Anh đóng chặt con đường tới những suy nghĩ đó là khi anh quay lại gửi cho nàng một nụ cười buồn bã. “Hèn chi em không hề thích phong cách trang trí trong phòng khách ở căn hộ của anh.”

Mac mang đến hai tách cà phê và đặt một cái xuống mặt bàn tre thấp trước khi cầm tách của nàng đến ngồi xuống sofa, đôi chân mặc vải bông chéo vắt chéo gọn gàng phía dưới. “Rõ ràng em thích vẻ ngoài mộc mạc hơn!” nàng châm chọc, nhấp chút cà phê.

Jonas nhắc tách thứ hai lên và ngồi vào chiếc ghế màu nâu đỏ đối diện nàng. “Studio ở trên lầu cũng như vậy phải không?”

“Em sẽ cho anh xem, nếu anh thích.”

Jonas tò mò quan sát Mac khi anh cảm thấy sự miễn cưỡng đằng sau lời đề nghị của nàng. “Em không thường cho mọi người xem studio của mình, đúng không?” anh đoán.

Nàng nhăn nhó. “Không thường xuyên, không.”

Tuy nhiên nàng đã đề nghị cho anh xem...

Jonas không chắc nếu anh cảm thấy được đặc quyền hay bị cảnh báo trong nhượng bộ, nhưng tính hiếu kỳ của anh đến nỗi khiến anh muốn xem studio bằng bất cứ giá nào. “Có lẽ sau khi chúng ta uống xong cà phê,” anh nhẹ nhàng đề nghị.

“Có thể,” Mac lặp lại khó chịu, hầu như chắc chắn không biết làm gì cũng Jonas lúc này vì anh ở đây.

Nàng chỉ mời anh cà phê vì cuộc đối thoại của họ sớm đã trở nên tồi tệ sau lời cáo buộc về phần nàng và lời cảnh báo đầy phòng thủ từ phía Jonas. Nhưng giờ anh đã ở đây, trong sự riêng tư của nhà nàng, nàng đã một lần nhận thức được sức ép tình dục tăng lên giữa họ, dường như không bao giờ đi quá xa về bên ngoài bất cứ khi nào hai người họ ở cùng nhau.

Jonas trông thật khỏe mạnh và nam tính trong trang phục thường ngày, và vì mái tóc đen dài một lần nữa hơi rối bởi cơn gió lạnh thổi ngoài trời, khuôn mặt anh góc cạnh và tạc như tượng mà Mac đã một lần chiêm ngưỡng miêu tả về Tổng lãnh Thiên thần Gabriel. Còn đôi mắt xanh dương sâu thẳm đó...

Nàng đột ngột quay đi. “Anh không hề nói với tôi anh có hay không thông báo với cảnh sát về vụ phá hoại lần thứ hai chỉ trong vài ngày?”

Miệng anh siết lại. “Đúng, anh đã gọi cho họ. Hai người họ đến khoảng một giờ trước và ngó quanh nơi này. Nếu anh không nhầm, họ cho rằng sự phá hủy của mấy nhà kho khác quanh đây làm cho căn nhà phò ra và trở thành mục tiêu hàng đầu cho bọn trẻ chán đời muốn bày trò.”

Mac khá chắc rằng anh đã hiểu cảnh sát một cách chính xác. “Còn ý kiến của anh thì sao, Jonas?”

Mắt anh nheo lại. “Anh nghĩ nó mang tính cá nhân, nhiều hơn vậy.”

Nàng mỉm cười rầu rĩ. “Chúng ta không quay trở lại thuyết bất đồng của người tình cũ được, đúng không?” nàng nói cộc lốc.

Gần như không, khi mà Jonas biết rõ chưa có một người tình nào trong cuộc đời Mac, bạn trai cũ hay gì khác! Thậm chí không người đàn ông nào muốn nàng là chiếc cúp trên tay anh ta để khoe khoang với đội...

Anh cười căng thẳng. “Anh thích thuyết ghen tị của đối thủ hơn.”

“Chúng ta mới chỉ ở ngoài cùng nhau một lần,” nàng chế nhạo. “Và đó là một thảm họa, nếu anh còn nhớ? Em chắc rằng sẽ khiến một số... người bạn phụ nữ khác của anh ghen tị với em.”

Tiếc thay, Jonas nhớ từng phút anh dành bầu bạn cùng người phụ nữ này. “Rất hài hước.” Anh cau có. “Thật ra anh đang tìm kiếm đối thủ trong nghề của em hơn là khía cạnh cá nhân đáng đáng đến anh.”

“Sẽ thích hợp hơn khi coi như chúng ta chưa từng có mối quan hệ gì – từ bất cứ góc độ nào,” nàng nói chua cay.

Jonas thận trọng cân nhắc không nên tiếp tục tiến vào bất kỳ cuộc tranh cãi nào về có hay không có điều gì giữa anh và Mac. “Anh được biết rằng buổi triển lãm của em đã thành nàgnng vang dội - ”

“Được biết từ ai?” Mac chớp ngay lấy lời bình luận của anh.

“Mac, em là người đã hỏi về ý kiến của anh, vậy hãy để anh nói hết thay vì cứ nhảy vào hòng anh sau từng câu như vậy chứ?” anh cúi kính thất vọng với sự ngắt lời của nàng.

“Tốt thôi,” nàng thở dài.

“Có bất cứ ai em biết, hay có thể nghĩ đến, mà có lẽ – có chút không vui vẻ gì với thành nàgnng của buổi triển lãm không?”

“Không có,” nàng thô lỗ trả lời.

Điều đó một lần nữa mang Jonas quay trở lại người bạn trai cũ đáng thất vọng...

Anh nhìn nàng qua mi mắt hẹp. “Em đã đâu trong ba ngày qua?”

Nàng trông có vẻ hoảng hốt. “Gì cơ?”

“Anh hỏi là em đã đâu trong ba ngày vừa qua,” Jonas kiên quyết lặp lại.

Mac cau mày. “Tôi thấy chẳng liên quan gì đến việc của anh cả!”

“Có nếu nó có bất cứ liên quan gì đến bức graffiti không mong muốn ngoài kia,” anh thuyết phục.

“Tôi chẳng thấy có chút liên can gì.” Mac ngồi chồm lên và đặt tách cà phê rỗng xuống bàn tre. “Nếu anh phải biết, thì tôi đến thăm ba mẹ ở Devon,” nàng giải thích khi Jonas tiếp tục nhìn nàng với vẻ dò hỏi.

“Ồ.” Anh trông có vẻ thất vọng. “Như em đã nói, không có điều gì đặc biệt có ích cả.”

Rõ ràng, đó cũng chẳng phải là câu trả lời anh mong đợi. “Anh nghĩ rằng tôi đã ở đâu, Jonas?” Mac hỏi.

“Làm thế quái nào mà anh biết được?” anh đáp lại ngắn gọn.

Anh đang phòng thủ? Đó chắc chắn là cách nàng nghe được. Nhưng tại sao lại vậy? Jonas làm nó rõ ràng hơn vào tối thứ Hai rằng anh không hề có hứng thú dính líu gì đến nàng hay quả thực là bất cứ người đàn bà nào thiếu kinh nghiệm về mặt thể chất.

Nghĩ về chuyện xảy ra giữa hai người họ tối đó có lẽ không phải là điều đúng đắn với nàng khi họ ngồi một mình ở nhà nàng. Ồ... một mình ngoại trừ hai người đàn ông nàng có thể nhìn thấy bên ngoài cửa sổ đang sơn lên gỗ.

Nàng đột ngột đứng dậy. “Tôi không nghĩ chúng ta sẽ đạt được bất cứ gì thêm bằng cách nói về điều này hôm nay nữa, Jonas.”

Anh nhìn nàng giễu cợt. “Đó có phải lời gợi ý lịch sự để anh rời đi?”

Mac cảm thấy sắc hồng trên má nàng. “Hoặc bất lịch sự, nếu anh thích vậy,” nàng ngọt ngào nói.

Những Jonas thích hơn là điều anh không cho dám cho phép bản thân mình.

Vài phút cuối cùng nàng, trong hơi ẩm và vẻ đẹp nàng tạo ra cho ngôi nhà, lạ lùng thay khiến anh miễn cưỡng rời khỏi. Hay là nàng. Chỉ nghĩ đến việc quay lại một mình về căn hộ lạnh lẽo và không chút sinh khí đã khiến anh rùng mình lạnh buốt dọc sống lưng anh.

Có điều gì khác biệt ở người phụ nữ này khiến Jonas vẫn muốn có sự bầu bạn của nàng? Khiến anh miễn cưỡng rời khỏi hơi ẩm và sức sống mang tên Mary “Mac” McGuire?

“Đã bao giờ em thiết kế nội thất ngoài nhà của em không?” anh nghe thấy bản thân mình hỏi.

Mac nhướn mày. “Không hẳn vậy. Một phòng ở đây và kia cho cha mẹ em, còn lại thì không. Nhưng sao?”

Làm thế quái nào anh lại làm điều đó? Jonas tự hỏi, bực bội với bản thân. Điều cuối cùng anh muốn – điều thực sự cuối cùng – khi anh chuyển đến căn hộ mới trong năm sau nhắc anh không dứt đến người phụ nữ đặc biệt này vì anh bị bao bọc bởi những chọn lựa đồ đạc của nàng!

“Không gì cả,” anh đáp lại lạnh lùng khi anh đứng dậy dứt khoát. “Anh vừa có một cuộc trò chuyện,” anh giải thích. “Em đúng, anh phải trở lại văn phòng.”

Mac đứng gần cửa và dõi theo dưới làn mi hạ thấp khi Jonas sải chân đến đặt tách cà phê rỗng lên quầy ăn sáng, ánh nhìn chăm chăm đói khát khi nàng say mê cách chiếc áo vest da nâu trải quả chiều rộng của đôi vai và cách đôi chân anh hiện lên thật dài và rắn chắc trong quần jean bạc hơi bó.

Nàng chưa kết thúc với anh!

Mac đã suy nghĩ – và hy vọng – rằng ba ngày ở Devon sẽ đặt người đàn ông này và cái khao khát điên cuồng nàng cảm thấy bởi anh tối thứ hai xa dần. Nhìn anh lúc này, cảm nhận nhịp đập hoang dại trong nàng và nhận thức kích thích tràn qua nàng, nàng nhận ra tất cả những gì nàng làm là ép buộc bản thân ngừng nghĩ về anh. Ở bên Jonas, và thêm một lần hoàn toàn ý thức được sự đáp lại nồng nhiệt rõ rệt với anh, cho nàng thấy được nàng chưa từng quên bất cứ điều gì về anh từ lần gặp cuối.

Nàng làm ẩm đôi môi khô, lập tức nhận ra lỗi lầm ngay khi nàng thấy ánh nhìn đen tối của Jonas lưu luyến khi anh chậm rãi tiến về phía nàng. “Em thật sự cần ra ngoài và kiếm gì đó cho bữa tối,” nàng lên tiếng một cách tuyệt vọng.

Jonas dừng lại chỉ cách nàng vài inch. “Sao không để anh đưa em ra ngoài dùng bữa tối nay nhỉ và em có thể mua thực phẩm cho ngày mai?” anh gợi ý bằng âm điệu khàn khàn.

Mac chớp mắt không chắc chắn, một nửa nàng mong muốn ăn tối cùng anh, nửa kia biết rằng thậm chí chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ liêu lỉnh rồi. “Em nghĩ chúng ta đã đồng ý gặp gỡ xã giao không phải là một ý kiến hay?”

“Nó không,” Jonas nhún nhó thừa nhận.

“Vậy thì...”

“Anh muốn ăn tối cùng em, chết tiệt!” anh dữ dội kiềm chế.

Mac cười hồi tiếc, “Và anh thường có được điều mình muốn không, Jonas?”

“Nói chung? Có. Cho tận đến khi liên quan đến em? Không,” anh nói thẳng thừng.

Mac bị xé toạc. Một buổi tối nàng đơn, sau khi lại được bên Jonas một lần nữa, giờ trượt dài trước nàng như một đường hầm dài tăm tối. Lần lượt, dành bất kỳ phần nào của buổi tối cùng anh đưa đến rủi ro lớn của việc lặp lại thảm họa vào tối thứ Hai...

“Không,” cuối cùng nàng nói. “Em – không”.

Jonas nhìn nàng dò hỏi. “Đó rõ ràng là một lời từ chối, đúng không?”

“Đúng.”

“Đúng, đó là một lời từ chối? Hay đúng, em đã đổi ý và vui lòng được ăn tối cùng anh đêm nay, Jonas?” anh dài giọng.

Anh đang trêu chọc nàng! Điều này thật bất ngờ từ một người đàn ông vốn kiêu ngạo khiến Mac không thể kiềm chế bản thân khỏi việc mỉm cười dịu dàng khi nàng gửi cho anh cái lắc đầu nhẹ. “Anh khiến điều đó trở nên không dễ dàng đối với em, đúng không?”

Jonas không có ý tưởng gì về điều gì đã ám ảnh anh đưa ra lời mời, chưa nói đến cố lừa phỉnh nàng chấp nhận nó. Nhất là khi anh biết rằng dành thêm thời gian cạnh người phụ nữ này là điều cuối cùng anh nên làm.

Anh đã tự nói với bản thân mình trong chính xác 3 ngày qua. Vô ích, hiển nhiên khi lần đầu tiên anh gặp lại nàng, anh ép nàng ăn tối cùng mình!

Mặc dù vậy Jonas không thể khiến cho bản thân mình rút lại lời mời. “Nó không thể khó khăn gì cả, Mac” anh phỉnh phờ. “Câu trả lời là có hay không?”

Mac nhìn lên Jonas giễu cợt, tự hỏi tại sao anh lại mời nàng cùng ăn tối khi anh rõ ràng là miễn cưỡng dành thời gian riêng cùng nàng một lần nữa khi nàng bên anh.

Ngoại trừ cả hai ở riêng cùng nhau lúc này...

Một mình, và cùng với sự căng thẳng tình dục giữa hai người hiển nhiên đang dâng lên. Chính không khí bao quanh họ dường như kêu tanh tách với nhận thức đó; nàng ý thức được điều đó lúc này bởi tim nàng đang chạy đua và lòng bàn tay nàng ẩm ướt.

Nàng đột ngột thở sâu. “Em nghĩ đó rõ ràng là không.”

““Em nghĩ” chắc chắn mâu thuẫn với “rõ ràng”?” Jonas nhấn mạnh.

Bởi Mac đang có suy nghĩ khó hiểu trong sự bầu bạn của Jonas!

Bởi nàng thực sự muốn đồng ý?

Có thể. Không, chắc chắn! Nhưng một phần trong nàng vẫn có thể lập luận hợp lý – phải thừa nhận rằng, một phần rất nhỏ! – biết đó thực sự không phải điều khôn ngoan với nàng khi dành thêm thời gian cùng với sự bầu bạn rất đáng ngại của anh.

“Em không muốn ra ngoài ăn tối cùng anh, Jonas” nàng tuyên bố chắc chắn – cùng lúc đó nhận thức được sự thất vọng đang nhấn chìm trong lổm thụng vị. Một sự đau đớn. Sự giả dối ngay lập tức khiến nàng muốn rút lại lời từ chối. Nàng cắn môi dưới, rõ ràng để kiềm chế bản thân khỏi làm chính xác điều đó.

Jonas nhìn xuống Mac qua mi mắt hẹp, nhận thức về mặt thể xác mọi thứ nơi nàng; thân hình thanh lịch và thon thả gợi tình, mái tóc dài mượt mà đen như gỗ mun, màu xám ấm của đôi mắt, chiếc mũi nghiêng nhỏ xíu, đôi má mượt như satanh, bờ môi đầy đặn và đầy nhục dục – môi dưới bị cắn chặt giữa hàm răng nhỏ trắng sáng. Có thể đó là nỗ lực để ngăn Mac khỏi rút lại lời từ chối của riêng nàng?

Ngụ ý rằng nàng không thực sự muốn từ chối lời mời bữa tối của anh...

Jonas nói thẳng. “Anh không mời em đi chơi để em có thể ăn diện và là cái cúp trên tay anh, Mac,” anh nhẹ nhàng quả quyết với nàng. “Chúng ta ăn ở đây thay vì ra ngoài thì sao nhỉ? Anh sẽ trở lại lúc 8h với một chai vang và thức ăn sẵn. Em thích đồ ăn Trung Quốc hay’n Độ?”

Mắt Mac mở to. “Nhưng em vừa nói - ”

“Rằng em không muốn ra ngoài ăn tối.” Anh cắt ngang. “Vậy thì thay vào đó chúng ta sẽ ăn tối ở đây.” (Ngọc: Ôi, yêu anh chết mất... nhiều một số thứ ờy. Cam: Chị đọc lại câu của chị, chị có hiểu chị đang nói gì không Ngọc?)

Nàng cau mày. “Đó không hẳn là những gì em đã nói.”

“Anh hiểu điều đó, Mac.” Jonas mỉm cười.

“Vậy thì - ”

“Nhìn này, cả hai chúng ta đều thực sự không thích dành thêm chút thời gian nào bên nhau.” Anh nói trung lập. “Vấn đề là dường như anh không thể tránh xa khỏi em. Còn em thì sao?” anh hỏi, đột ngột nhìn nàng mãnh liệt với cảm xúc trên khuôn mặt bình tĩnh.

Mac nhận ra từ tông giọng cảnh trọng của anh và biểu hiện dữ dội rằng anh ghét phải thú nhận điều này. Rằng anh vẫn bối rối bởi hấp dẫn thể xác giữa họ cũng như nàng vậy. Hấp dẫn về mặt thể xác chính xác là những gì đang diễn ra khi anh bối rối vì sự thiếu kinh nghiệm tình dục của nàng và nàng bối rối vì chính khả năng chống cự lại anh. Tất nhiên gặp lại anh nhiều hơn tuyệt đối là sự mất trí hoàn toàn.

Nàng thẳng đơ người một cách kiên quyết. “Em nói là không, Jonas, và ý em là không!”

Miệng anh mím lại, hàm siết chặt. “Tốt thôi,” anh nói gọn lỏn. “Anh chúc em một buổi tối dễ chịu.” Anh đột ngột gạt đầu trước khi bước qua cửa, khẽ đóng lại đằng sau khi anh rời khỏi.

Cảm giác trống rỗng tăng lên trong dạ dày Mac khi nàng nhìn anh đi. Hiển nhiên nàng biết điều cuối cùng nàng sẽ có là một buổi tối dễ chịu dưới bất kỳ hình thức, hình dạng nào.

9. Chương 9

“Miss Guire đang đợi ông trên đường đây số một, Mr Buchanan,” Mandy nhẹ nhàng thông báo cho Jonas trên đường dây điện thoại khi anh trả lời điện thoại của nàng ta.

“Miss Guire?” Jonas nghiêm chỉnh khi anh đột nhiên nhận ra Mandy ám chỉ Mac; anh đã không ngừng nghĩ về cô như “sự kích thích Miss Guire” mấy ngày vừa rồi!

Anh và Mac vừa mới chia tay vài giờ trước, và không hẳn là hòa thuận cho lắm, vậy tại sao nàng lại gọi tới văn phòng của anh vào lúc này? Còn thứ gì nữa đã xảy ra tại nhà nàng sao?

Jonas đặt tay lên loa rồi nhìn qua Yvonne khi nàng ta ngồi đối diện anh, hai người đã làm xong một số giấy tờ. “Cô có phiền không nếu đi và trở lại trong 15 phút nữa rồi chúng ta hoàn tất luôn?”

“Tất nhiên rồi, Jonas.” Nàng ta đứng dậy một cách nhẹ nhàng. “Anh có tí may mắn nào trong việc thuyết phục Miss Guire trong việc buôn bán không?” nàng dừng lại để hỏi một cách buồn bã.

Jonas nhìn nàng ta một cách cau tiết. “Điều đó không xuất hiện trong cuộc nói chuyện khá ít ỏi của chúng tôi,” anh trả lời thành thật. Một phần anh đã quên tại sao anh lại gặp Mac lần đầu tiên. Phần anh lại ước rằng anh chưa bao giờ gặp nàng.

“Oh.” Yvonne trông có vẻ kinh ngạc. “Thế mà tôi lại nghĩ rằng đó là toàn bộ trọng điểm của cuộc gặp người quen của anh?”

“Phải không vậy?” Jonas trả lời đầy vô hại. Yvonne là một PA tốt, một người cực kì tốt, nhưng kể cả điều đó cũng không giúp cô có câu trả lời cho những câu hỏi về bất cứ hành động nào của anh. “Nếu cô không phiền, đây là một cuộc gọi riêng tư...” anh nhắc nhở đầy châm chọc, cảm thấy tiếc vì sự ngượng ngùng xuất hiện trên má của Yvonne, nhưng không hề có ý xin lỗi và anh chờ nàng ta rời khỏi văn phòng trước khi nghe điện của Mac. “Vâng?” anh trả lời gọn lỏn, không chắc mình bực mình về ai, chỉ biết là anh có bực.

Mac đã nhận ra trong mấy giây nàng chờ để được nói máy với Jonas- có lẽ bởi và anh không chắc chắn lắm để trả lời điện thoại của nàng? –và nàng có thể nghe thấy sự không hài lòng trong giọng nói của anh khi nàng đang cầm điện thoại bằng một tay áp lên tai và đồ hai muống cà phê bằng tay còn lại. “Em gọi không đúng lúc à?”

“Không.”

Mac cầu xin sự khác biệt, cho rằng đó là do đợi lâu, và nàng có thể nghe thấy sự không kiên nhẫn trong giọng nói của Jonas. Nàng biết nàng không nên gọi cho anh. Cố gắng nhủ bản thân thoát ra khỏi điều đó. Ước rằng lúc này nàng nghe theo lời khuyên của bản thân! “Em nhận ra ngay sau khi anh rời đi là em đã không... Em chỉ gọi để nói cảm ơn anh,” nàng nói đầy lúng túng. “Cho tất cả những việc anh đã giúp em sáng nay. Gọi cảnh sát. Sắp xếp để có một bức vẽ graffiti đè lên.”

Có một khoảng yên lặng ngắn trước khi Jonas trả lời, giọng anh có vẻ ít thù địch hơn. “Ben và Jerry đã vẽ xong chưa?”

“Ben và Jerry? Đó là tên của họ à?”

“Đúng thế,” Jonas trả lời khô khan.

“Thật chứ?”

“Thật.” Jonas tắc lưỡi nhẹ.

Mac cảm thấy có chút phần khởi khi nghe tiếng tắc lưỡi đó. “Họ hầu như đã hoàn tất bức vẽ. Em chỉ đang pha một ít cà phê cho họ.”

“Em ... thật tốt.”

Mac xù lông lên. “Anh nghe có vẻ kinh ngạc quá nhỉ?”

Tiếng thở dài của anh nghe thấy rõ. “Hãy cố đừng để có một cuộc tranh luận khác nữa, hmm, Mac.”

“Không, hiển nhiên là không.” Nàng nhăn nhó. “Xin lỗi.”

“Đó là lý em cô gọi điện hả?” Jonas hỏi.

Phải không ta? Mac đã thuyết phục bản thân đó là lý do trước khi nàng gọi, nhưng giờ thì nàng nghe giọng mình có vẻ không chắc nữa.

Họ đã chia tay đầy dứt khoát lúc trước. rời khỏi phòng mà không có trận đấu nào. Có cái gì đó đã để lại cho Mac cảm giác không hài lòng đầy mâu thuẫn.

“Em nghĩ vậy,” cô trả lời.

“Nhưng em lại không chắc chắn?” anh nhấn mạnh.

“Em chắc chắn,” nàng nói cứng cỏi. “Em chỉ- Dù sao, cảm ơn vì đã giúp đỡ, Jonas. Nó được đề cao đấy.”

“Không có gì,” anh nói đầy ảm áp. “Em có nghĩ lại về bữa tối chưa?”

Lần thứ hai và cả thứ ba, Mac thừa nhận một cách buồn bã. Nhưng cả hai người đều có chung một kết luận- rằng mối quan hệ giữa nàng và Jonas sẽ chẳng dẫn tới đâu cả. Ngoai trừ khả năng là trái tim tan vỡ còn lại của nàng.

Nàng không chắc là khi nào- hay là cách nào- cảm nhận của nàng về Jonas đã lập lờ trong nàng. Nàng chỉ biết là chúng có.

Những cảm giác đó là, nàng đã quá bền lên từ khi kết luận được; nàng chỉ biết, sau khi thấy anh hồi sáng, rằng nỗ lực ba ngày xa cách của nàng đã tan thành mây khói và nàng hiển nhiên là cảm thấy gì đó với anh.

Nàng có cảm giác mạnh mẽ trong công ty của anh. Sự cảnh giác kêu leng keng. Tiếng gõ nhẹ hứng thú. Nó có phải là sự hấp dẫn xác thịt hay không, Mac không đủ kinh nghiệm trong các mối quan hệ để biết. nàng chỉ biết là ý nghĩ sẽ không bao giờ thấy anh lần nữa, không nói chuyện với anh nữa, là một nỗi đau.

Không có sự khác biệt với những cảm giác bất cứ gì rằng nàng biết sẽ không có tương lai giữa họ. Jonas không nghi ngờ gì nữa đã ảnh hưởng tới nàng theo cái cách mà không người đàn ông nào từng.

“Anh sẽ cho rằng sự ngưng trệ giữa chúng của em là câu trả lời,” anh lè nhè.

“Em không nói là-“

“Trong trường hợp đó, Ấn Độ hay là Trung Quốc?” Anh nói đầy hách dịch, cuốn nàng khỏi sự do dự, không có ý định để nàng lẩn tránh lời mời lần thứ hai. Hay lần thứ ba? Sao cũng được. Vì một vài lý do, Mac đã gọi cho anh, một khi đã bắt đầu cuộc đối thoại giữa họ, và cung lúc nhắc nhở quyết định của Jonas để nhìn nàng lần nữa. “Anh đang chờ đấy, Mac,” anh thêm vào.

Hơi thở khó khăn của nàng có thể nghe rõ. “Ấn Độ. Nhưng-“

“Không nhưng nhị gì cả,” Jonas cắt ngang đầy mạnh bạo. “Anh sẽ ở đó vào lúc 8 giờ tối, được chứ?”

“Em - vâng. Được.”

Jonas nhận ra anh đã căng thẳng để chờ một lời từ chối khác khi anh thấy vai của anh thư giãn. “Chúng ta chỉ đi ăn tối cùng với nhau thôi, Mac” anh chế nhạo đầy thô lỗ- không chắc liệu anh có phải yêu cầu nàng bảo đảm hay cho bản thân anh!

Bản thân anh, thật sự, anh chấp nhận đầy nhạo báng. Mac đã quấy rầy anh theo hướng mà anh thấy không hề thoải mái. Quá nhiều để anh biết không nên gặp nàng lần nữa. Nàng là một cái nam châm mà anh không lay chuyển được, và sự chống cự trong bản thân Jonas đã chứng tỏ là vô ích khi ngăn ngừa sâu bướm từ về ra một ngọn lửa.

“Rất có tính hội hè,” Jonas nói với Mac đầy khô khan vào buổi đêm lúc nàng mở cửa khi anh gõ và anh bước vào khu vực sống của cửa hàng, ánh sáng đã tắt để cho thấy toàn bộ hiệu ứng của cây thông Noen rực rỡ. Mùi thông đậm đặc trong không khí, và những nhánh cây được trang hoàng với đồ trang trí và sáng lấp lánh bởi sự ảnh hưởng của mấy bóng đèn màu.

Bàn ăn trong góc của khu không gian mở rộng lớn đã được sắp xếp cho hai người, với rất nhiều nến được thắp sáng đặt ở giữa bàn, một chai rượu vang đỏ đang chờ để được mở.

Jonas quay lưng lại với bầu không khí thân mật của sự sắp xếp để nhìn vào Mac. Tóc nàng lại được xõa ra vào tối nay, và nàng đã thay cái áo len màu đen, quần jean và áo ấm đỏ, bằng một cái áo thun tay dài màu đỏ quá khổ tới đùi trên quần leggings màu đen, và đôi boots cao ngang bắp chân.

Jonas đã tốn phần còn lại của buổi chiều để nhắc nhở bản thân đó là một ý tưởng tồi để đến đây một lần nữa. Liếc nhìn Mac và anh không hề nghĩ tới cái ý tưởng này tồi tệ như thế nào, anh chỉ tận hưởng trong công ty của nàng.

“Đây.” Anh đưa cho nàng túi thức ăn Ấn Độ trước khi rút tay vào túi quần trong một nỗ lực để tránh chạm vào, anh thật sự muốn, và kéo nàng lại gần anh. Jonas biết một khi anh làm như thế thì anh sẽ không bao giờ để cô đi một lần nữa. Rằng anh sẽ quên hết mọi thứ trừ việc có nàng trong vòng tay...

Mac quay lại với cái nhìn chăm chăm đầy mãnh liệt của Jonas để mang cái túi thức ăn tới bàn ăn và lấy hộp bìa cứng nóng ra trước khi mở nắp với sự tập trung cao độ, cảm thấy sự ngại ngùng kì quặc trong lúc này mà nàng nhận thức được rằng- nếu chọn không nhìn quá gần- cùng cảm giác mà nàng có với anh.

“Ben và Jerry đã vẽ bức tranh graffiti rất tốt,” nàng nói chuyện với anh khi nàng bưng những cái đĩa nóng hổi và hộp đồ ăn đặt lên bàn bằng khay.

Jonas nhún vai. “Anh thật sự ngu dốt về vấn đề này nên không có ý kiến.”

Mac gật đầu. “Họ rất nỗ lực.” Cái nhìn chăm chăm của nàng không thật sự nhìn vào anh khi nàng đứng thẳng người và quay lại, cùng lúc hoàn toàn nhận thức được anh thu hút mạnh mẽ như thế nào trong cái áo len dài tay màu xanh, cùng màu mắt với anh, và quần jean xanh sáng bạc màu.

“Mac...?”

Nàng đưa mắt nhìn thẳng anh trước khi nhanh chóng quay đi phía khác khi nàng cảm thấy được sự run rẩy quen thuộc chạy dọc xương sống. “Chúng ta nên ngồi xuống và ăn trước khi đồ ăn nguội hết.”

Jonas giận dữ với sự kì quặc mà anh có thể cảm nhận đang tăng dần giữa họ. “Mac, em có ý định nhìn vào anh không đấy?”

Nàng dựa vào bàn ăn khi nàng quay lại và mở to mắt, đôi mắt hình cầu to màu xám trên gương mặt tái xanh của nàng, biểu hiện của nàng đau đớn. “Chúng ta sẽ làm gì đây, Jonas?” nàng rên lên đau đớn.

Anh nhún vai đầy buồn bã. “Anh nghĩ là ăn tối cùng với nhau.”

Nàng lắc đầu. “Sau khi đồng ý vào chiều nay thì đây là một ý kiến tệ hại!”

“Không, chỉ em nói nó tệ thôi. Anh không nghĩ là em đã hỏi ý kiến của anh,” Jonas nhắc lại đầy khô khan. Mặc dù, nếu hỏi cùng lúc hồi chiều, anh cũng sẽ nói nó tồi tệ! “Như em nói, đồ ăn sắp nguội rồi, nên anh đề nghị rằng chúng ta nên ngồi xuống ăn bây giờ và nghĩ về vấn đề đó sau nhé?” Anh di chuyển thẳng tới một cái ghế và kéo nó ra để nàng ngồi xuống.

Mac nhìn anh đầy dò hỏi khi nàng ngồi xuống. “Anh thật sự thích làm theo ý mình thôi hả?”

“Nhiều như cách em thích là trái với những gì mà em biết anh muốn,” Jonas thừa nhận với một nụ cười mỉm khi anh ngồi xuống đối diện với nàng bước khi cầm lấy chai rượu vang và khéo léo mở nó.

Mac cười nhẹ. “Thú vị thật.”

“Phần kích thích chủ yếu, trên thực tế đấy,” Jonas thừa nhận khi anh rót rượu vào ly. Anh nâng ly lên và chúc mừng. “Cho- đầy hy vọng- bữa ăn tối khó tiêu đầu tiên của chúng ta!”

Mac nâng ly lên và chạm nhẹ vào ly của Jonas. “Cho bữa ăn khó tiêu đầu tiên của chúng ta.” nàng nhắc lại, không chắc chắn về phần đầu của lời chúc. Nó ám chỉ rằng có lẽ sẽ có những bữa ăn khác sắp tới, và, khi Mac biết khá rõ, nàng và Jonas luôn kết thúc bằng cuộc cãi nhau nếu họ dành quá nhiều thời gian bên nhau.

Thì... cũng gần như. Lúc họ không cãi nhau thậm chí còn buồn bã hơn...

“Em thật sự thích Giáng sinh phải không?”

Mac đang lấy đồ ăn từ hộp nhìn Jonas đang nhìn vào cây thông Noel được trang hoàng của nàng. “Em phải nói là hình như ai cũng thế thì phải?” nàng trả lời. “Nhưng em gần như hiểu tại sao anh không thích Giáng sinh.”

“Anh không nên đề cập nhiều đến như thế,” Jonas nói.

“Không?” Mac nhìn anh đầy thích thú.

Anh nhún vai. “Anh không thích Giáng sinh, Mac, nó chỉ là lúc anh nhớ lại cha mẹ anh bắt buộc phải bỏ mấy ngày ở công ty của họ, với kết quả là họ luôn kết thúc bằng một trận cãi vã kéo dài cho đến khi kì nghỉ kết thúc. Và bà của anh mất vào đêm Giáng sinh, Joseph lại không thường xuyên tổ chức tiệc Giáng sinh.”

“Còn dì Amy và gia đình của dì ấy thì sao?”

“Amy luôn đi nghỉ cùng chồng vào dịp Giáng sinh, và anh cũng không thân thiết lắm với dì và dượng. Anh còn có thể nói gì nữa đây?” Anh kéo dài giọng khi nhìn thấy biểu hiện mất tinh thần của Mac. “Bọn anh là một gia đình bất thường.”

Nó nghe có vẻ tồi tệ với Mac khi nghĩ về tuổi thơ hạnh phúc của nàng, và những kỉ ức tuyệt vời của nàng với gia đình vào Giáng sinh, cả trong quá khứ và hiện tại. “Tại sao anh lại không gọi cho ông Joseph của anh?”

Jonas cười đầy hài hước. “Gọi ‘ông’ trong một tòa nhà nghe có vẻ không tốt lắm với ông, vậy nên mọi người có thói quen gọi ông bằng tên.”

Nhìn vào Jonas vào lúc này, đầy tinh tế, quá giàu có từ chiếc xe anh lái cho đến căn hộ áp mái anh sống, khó có thể tưởng tượng ra anh có tuổi thiếu niên khó khăn và gian khổ làm việc ngoài nhà.

Tuy nhiên có những vết chai sạn trong lòng bàn tay anh mà Mac chú ý thấy vào ba ngày trước. và sức mạnh dẻo dai của Jonas mà không thể nào có chỉ từ việc tập thể hình. Giàu có hay không, bên dưới vẻ tinh tế giả tạo, nàng nhận ra anh vẫn có thể thấy những mặt khó khăn và gian khổ mà anh từng trải qua khi còn là một thiếu niên.

“Có chuyện gì không?” Jonas dừng ăn để nhìn nàng đầy dò hỏi.

Mac nhún vai. “Em chỉ nghĩ rằng tốt nhất anh nên bắt đầu truyền thống Giáng sinh của riêng mình.”

Từ cái cách mà Mac nhìn anh đầy thăm dò thì Jonas có thể khá chắc rằng đó không phải là tất cả những gì cô nghĩ. Mặc dù cô đã nghĩ những gì thì anh không biết chắc.

nàng vẫn là điều gì đó bí ẩn với anh, anh buồn bã nhận ra. Không có trò chơi giả tạo với Mac. Không mưu mẹo. và nàng dứt khoát nói với anh, cái anh thấy là cái anh có. Và cái mà Jonas thấy là thực tế anh muốn đến tới tệ...

Anh thở dài. “Chẳng đáng cho sự buồn phiền khi tôi nghĩ về bản thân mình.”

Mac nhìn anh đầy đánh giá. “Tôi cá là anh luôn đi nghỉ khi tới Giáng sinh. Nơi nào đó nóng,” nàng đánh giá. “bãi biển đầy cát vàng nơi anh có thể tắm nắng, và có những người phục vụ mang cho anh những ly nước trái cây lạ và có dù ở trên. Nơi nào đó anh có thể quên rằng thậm chí có Giáng sinh,” nàng đùa.

“Em thắng cuộc rồi,” Jonas thừa nhận với một nụ cười.

Nàng lắc đầu. “Em không tưởng tượng được là có thể đi nghỉ mát vào dịp Giáng sinh.”

Jonas cũng không khi anh nhìn thấy sự không thoải mái trên mặt Mac. “Em và gia đình làm gì trong suốt kì nghỉ lễ giáng sinh?” anh hỏi.

Đôi mắt to màu xám tuyệt đẹp sáng lên. “đạo này chúng em đều tụ tập ở nhà cha mẹ trong một ngôi làng nhỏ tên Telnerton ở Devon. Bà của em, thật sự rất nhiều tuổi rồi. tất cả các món quà đều được đặt ở dưới gốc cây, và đêm giáng sinh chúng tôi sẽ có một bữa ăn gia đình và sau đó tham dự lễ kỉ niệm Nửa đêm tại nhà thờ địa phương. Khi quay về mẹ và tôi đặt gà vào lò nướng để nó có thể được nướng cả đêm và căn nhà tràn ngập mùi hương và buổi sáng khi bọn em ngồi xuống và mở quà ra. Khi em còn trẻ, mở quà thường vào lúc năm giờ sáng, em hồi tưởng đầy đam mê. “Bây giờ thì khoảng chín giờ, sau khi bọn em ăn gà và uống trà.”

Môi của Jonas cong lại. “Quả thực là giáng sinh hoàn hảo.”

Mac nhìn anh đầy buồn bã. “Với em thì quả thực là như thế.”

Jonas nhướn người và đặt tay anh lên tay nàng trên mặt bàn. “Anh không chế nhạo em, Mac” anh nói khàn khàn.

“Không?”

Kì lạ làm sao, không... Nó quá dễ dàng với Jonas để tưởng tượng ra lễ giáng sinh mà Mac đã tả thật ảm áp. Loại giáng sinh mà rất nhiều gia đình có và trên thực tế chưa bao giờ trải nghiệm. loại giáng sinh mà Jonas chưa từng có. Và sẽ không có.

“Không tranh cãi sao?” anh hỏi.

Đôi mắt nàng sáng lên với nụ cười. “Thông thường chỉ có người đẩy xương chạc sau khi chúng em ăn bữa trưa xong!”

Ngón tay của anh vòng lại quanh ngón tay nàng. “Nó nghe thật tuyệt.”

Mac thấy rõ bầu không khí thân mật đang bao bọc xung quanh họ hiện giờ. Nhưng đó là sự thân mật khác với sự hấp dẫn cơ thể. Sự thân mật này ảm áp và tăng dần. Nguy hiểm...

Nàng di chuyển bàn tay đầy chủ đích ra khỏi tay của Jonas và cầm lấy cái nĩa. “Em chắc là cũng có những cuộc cãi vã; anh không thể bỏ tám hay mười người khác biệt vào trong một căn nhà trong bốn đến năm ngày mà không có những trận cãi vã kì quặc được. Em hiển nhiên là chọn quên nó đi.” nàng nhanh nhót.

Jonas nhìn nàng với ánh nhìn bí ẩn trong đôi mắt xanh. “Em không cần phải thấy có lỗi cho tuổi thơ hạnh phúc của em, Mac.”

“Em không-“

“Thật không?” anh phật lòng

Đúng, đúng là nàng có. Bởi vì tuổi thơ mà Jonas phải chịu đựng hoàn toàn không có liên hệ gì tới tuổi thơ của nàng. Bởi vì, mặc dù anh sẽ không cảm ơn dù là điều nhỏ nhất, trái tim của nàng đau đớn vì anh. “Nếu anh vẫn chưa có kế hoạch gì, có lẽ anh có muốn-“ Mac dừng lại giữa chừng, má nàng hồng lên khi nàng nhận ra nàng kì cục như thế nào.

Jonas nhìn nàng thận trọng. “Hãy nói với anh là em không định mời anh trải qua kì lễ giáng sinh với em và gia đình em ở Devon đi.”

Đó là chính xác những gì mà Mac định làm! Bốc đồng, Ngu ngốc! Hiển nhiên là Jonas không muốn trải qua kì nghỉ giáng sinh với nàng rồi, một mình trong phần còn lại của gia đình nàng, với nửa tá người lạ, cũng như với Mac, anh ấy không cần phải tỏ ra lịch sự với mọi người trong khoảng thời gian mà anh ở lại.

Má của nàng giờ đã gần như bị đốt cháy vì ngượng ngùng. “Em nghĩ em cảm thấy sự bất đồng đang đến.”

Jonas tìm hiểu Mac qua mi mắt hẹp, biết được bằng sự lảng tránh mà nàng đã đề nghị mời anh trải qua kì nghỉ Giáng sinh với nàng và gia đình. Tại sao? Vì nàng thật sự muốn trải qua kì nghỉ với anh? Hay chỉ vì nàng thấy tiếc cho anh và chỉ không chịu được nghĩ về mọi người- kể cả anh- trải qua Giáng sinh một mình?

Môi anh mông lại. “Anh không nhớ rằng đã nói là anh ở một mình khi anh trải qua những kì nghỉ Giáng sinh tắm nắng trên những bãi biển cát vàng rực.”

“Không, anh chắc là không, đúng không?” Màu hồng biến mất khỏi má của nàng nhanh như khi nó xuất hiện, đôi mắt nàng mở to và sáng lên màu xám đầy ám ảnh khi nàng dè bủ bản thân. “Em mới ngây thơ làm sao.”

Jonas biết rằng anh đã cố ý đánh bật nàng bởi vì tiếc nuối là điều cuối cùng mà anh muốn từ nàng. Từ tất cả mọi người. Chết tiệt, anh thành công và giàu có và có thể làm bất cứ thứ gì anh thích. anh chưa bao giờ bị bắt cứ người phụ nữ nào anh muốn đưa lên giường từ chối. Tất cả những điều mà anh đã quyết định anh muốn có từ nhiều năm trước khi anh rời khỏi đại học để nỗ lực đạt được thành công.

Vậy tại sao anh lại với Mac như thế này, nói chuyện với nàng, làm anh nhận ra tất cả những điều mà anh không có trong cuộc sống?

Những điều như thế này xuất hiện trong anh vào mỗi tối. cùng một ai đó. Chia sẻ mọi thứ. Cười đùa với nhau. Làm tình.

“Đừng gục ngã cho đến khi em có nó,” Jonas lè nhè. “Thật tẻ, tại sao em không nghĩ rằng sẽ bỏ lỡ mất truyền thống Giáng sinh gia đình năm nay và đi nghỉ với anh thay vào đó?” anh hỏi nàng khi anh nhìn qua ly rượu vang trước khi nâng nó lên và uống một ngụm chất lỏng màu đỏ ruby.

Mac nhìn chăm chăm vào Jonas, hoàn toàn hoài nghi rằng anh vừa mới hỏi nàng đi nghỉ Giáng sinh cùng anh.

10. Chương 10

Phải chăng Jonas nghiêm túc về lời mời của anh? Hay chỉ là chơi đùa với nàng, khi đã biết chính xác câu trả lời của nàng từ lời nhận xét trước đó?

Một cái nhìn giễu cợt không thể nhầm lẫn được trên khuôn mặt đẹp trai của anh và Mac biết chính xác anh đang làm gì.

Nàng đứng dậy. “Sẽ đáng đời anh nếu tôi đồng ý!” nàng cúi kính đáp lại khi với lấy ly rượu của mình và đi qua phòng, đứng cạnh cây thông Giáng sinh.

“Thử xem nào,” Jonas mời khi anh ngồi thư giãn trên chiếc ghế nhìn nàng trầm ngâm. “Anh cam đoan với em, nếu em đồng ý thì anh sẽ đặt trước hai vé hạng nhất trên chuyến bay đưa chúng ta đến Barbados vào đêm Giáng sinh,” anh khàn khàn hứa.

Nàng khinh miệt nhìn anh. “Thật quá dễ dàng để nói vậy khi anh biết thừa trước khi hỏi rằng tôi sẽ từ chối.”

“Anh mà thế à?” anh đứng dậy từ từ đi qua căn phòng, ánh nhìn xanh dương xuyên thấu dễ dàng giam cầm nàng khi anh bước đến chỉ cách nàng nửa inch.

Mac ngược lên nhìn anh, bằng cách nào đó mà hơi thở nàng dường như thất lại. Nàng làm ầm môi bằng đầu lưỡi. “Tôi đã nói với anh rằng tôi không thể tưởng tượng nổi việc sẽ dành lễ Giáng sinh ở bất cứ nào nào khác ngoài ở nhà cùng ba mẹ mình.”

Ánh nhìn chăm chăm đen tối của Mac dồn vào đôi môi ảm ướt và hơi hé mở. “Anh tò mò muốn biết câu trả lời của em là gì nếu kéo em ra khỏi gia đình vào Giáng sinh?”

Mac lắc đầu kiên quyết. “Tôi rất ghét cái ý tưởng dành lễ Giáng sinh trên một bãi biển.”

Jonas đến giờ vẫn không biết vì sao anh lại đi tiếp tục cuộc nói chuyện này. Ngoại trừ có lẽ anh muốn biết lời mời của Mac dành cho anh - đón Giáng sinh cùng gia đình nàng - ngờ rằng đó chỉ vì lòng trắc ẩn hay là điều gì khác. “Vậy nếu anh đề nghị chúng ta đến khu trượt tuyết thay vì bãi biển thì sao?”

Nàng mỉm cười. “Em không biết trượt tuyết.”

“Anh không nhớ rằng đã nói bất cứ điều gì về việc hai ta thực sự đi trượt tuyết chưa.” Anh thành thật không tin rằng anh có bất kỳ ước muốn nào phải rời khỏi phòng ngủ một khi chúng ta đến đó,” Jonas tỉnh quái thừa nhận.

Một lần nữa, nàng đỏ mặt. “Chinh phục đối tượng khác có khi lại hay hơn đấy?”

Anh nhún vai. “Còn tùy xem thuộc vào mục đích gì?”

Mac nhìn anh và cau mày. “Tôi tin chúng ta đã có cuộc trò chuyện này ba ngày trước, Jonas. Từ lúc đó, tôi tin anh đã làm rõ ràng rằng anh chẳng hề hứng thú với việc trở thành người tình đầu tiên của tôi.”

Anh đã không. Và anh vẫn không. Ngoại trừ việc nhận ra rằng ba ngày cuối này anh không hề thích cái ý nghĩ những người đàn ông khác trở thành người tình đầu tiên của Mac! “Có lẽ anh đã thay đổi ý kiến,” anh thận trọng trả lời.

“Và có lẽ anh thích chơi đùa với tôi,” Mac cố ý nói.

“Mac, anh thậm chí không bắt đầu trò chơi với em nữa!” anh trêu chọc. Mặc dù sự trêu chọc này nhắm vào nàng hay chính bản thân anh, Jonas cũng không rõ nữa...

Anh muốn làm tình với người phụ nữ này. Anh cũng thực sự rất muốn điều đó, anh có thể ném nó. Ném nàng.

Lạy Chúa, có quá nhiều cách anh có thể làm tình với người phụ nữ này mà thực sự không lấy đi sự trong trắng của nàng. Quá nhiều cách anh có thể cho nàng khoái lạc không thể tin được. Và nàng có thể đáp trả lại anh những khoái lạc tương tự.

Nhưng nó sẽ không đủ để làm thỏa mãn cơn đói đang dâng lên trong anh? Liệu chạm vào Mac, vuốt ve nàng, làm tình với nàng nhưng thực ra không bao giờ chiếm được nàng, được bên trong nàng, có đủ với anh không? Liệu anh thực sự tự chủ được?

Nàng lo lắng ở đâu? Không biết vì sao Jonas nghi ngờ điều đó! Lý do duy nhất họ không trở thành người tình khi nàng ở căn hộ của anh vì nhận ra chướng ngại đường như không thể vượt qua được của sự trong trắng của nàng.

Jonas đột ngột quay đi. “Em nói đúng, cuộc trò chuyện này thật vô nghĩa. Còn những hai tuần nữa mới đến Giáng sinh – ”

“Và thậm chí chúng ta không thể nói chuyện với nhau đến lúc đó!” Mac thêm vào câu hài hước u ám.

“Có lẽ không,” anh thú nhận. “Nhưng cho dù làm vậy, cả hai ta đều biết rằng em sẽ đón Giáng sinh ở Devon cùng gia đình và anh sẽ ngồi ở bãi biển nào đó cải thiện làn da rám nắng của mình.”

Mac không nghĩ làn da rám nắng của Jonas cần cải thiện; làn da anh đã có màu vàng đồng rồi. Và từ những chỗ chai trên tay anh và những cơ bắp rõ ràng ở vai và ngực, nàng không nghĩ làn da rám nắng đó đã đạt được bằng cách ngồi trên bãi biển ở bất cứ đâu!

Thực ra, nếu nàng về nhà trẻ hơn một chút so với sáng nay, hẳn nàng khá chắc rằng nàng có thể nhìn thấy Jonas trên giá kim loại bên ngoài nhà nàng, đứng cạnh Ben và Jerry khi anh giúp sơn đề lên bức graffiti. Giờ Jonas có thể giàu có và quyền lực, sở hữu công ty của chính mình hơn là một người làm, nhưng về ngoài vạm vỡ đã minh chứng cho sự thực rằng thi thoảng anh vẫn yêu thích làm việc nặng.

“Em hoàn toàn chân thành mời anh đón Giáng sinh cùng gia đình em, Jonas,” nàng nói khàn khàn.

Đôi mắt xanh đánh lại và chế giễu. “Và em nghĩ gia đình em sẽ nghĩ gì khi đưa một người đàn ông về cùng trong dịp nghỉ lễ?”

Má Mac ửng lên khi nàng dễ dàng tưởng tượng sự trêu chọc của cha, và suy nghĩ thầm kín của bà nàng già của nàng, nếu Jonas đồng ý lời mời và cùng nàng đến Devon. “Oh” Nàng nhăn nhó, “Em đã thực sự không nghĩ đến điều đó.”

“Chính xác,” Jonas nói, uống nốt trước khi đặt ly rượu rỗng lên bàn. “Có lẽ đã đến lúc anh phải đi.”

Mac chớp mắt. “Vẫn còn sớm mà.”

Về phần Jonas, nó thực sự gần như là quá muộn!

Nàng trông xinh đẹp vô cùng, rất hấp dẫn với những dải màu trên cây phản chiếu lên mái tóc bóng mượt, đôi mắt xám thẫm và mơ hồ, làn da như trái đào ảm, và làn môi nàng – thiên đường, đầy đặn và hồng đôi!

Jonas muốn chiếm đôi môi đó cho riêng mình, ngấu nghiến nó, hôn nàng và khám phá sức nóng cảm dỗ của miệng nàng cho đến khi nàng cảm nhận được ham muốn như anh. Nếu anh không rời khỏi đây sớm, trong vài phút nữa thôi, anh sẽ không bao giờ có thể chịu được cảm dỗ này hơn nữa.

“Lúc trước anh đã không xem được studio của em; bây giờ anh có muốn không?”

Jonas lắc mạnh làn sương của dục vọng nóng bỏng băng dâng lên ra khỏi tâm trí để tập trung vào Mac. “Xin lỗi...?”

Nàng nhún vai. “Rõ ràng studio khá trống lúc này bởi phần lớn tác phẩm gần đây của em đang ở triển lãm, nên anh cứ tự nhiên xem qua. Nếu anh muốn,” nàng thêm vào rụt rè.

Anh có muốn làm điều đó không? Anh đã né tránh lời mời lúc trước vì anh không muốn thấy mình bị cuốn vào thế giới của Mac hơn nữa. Để ngắm nhìn nơi nàng đã tạo những bức họa tuyệt vời như bức tranh anh đã thấy ở Phòng triển lãm Lynwood tuần trước, và thậm chí cảm thấy bản thân mình bị kéo, chìm sâu hơn vào đời sống riêng tư của Mac.

Phải chăng anh vẫn muốn tránh làm điều đó?

“Anh muốn lên trên đó,” thay vào đó Jonas nghe thấy chính mình cộc cằn chấp nhận.

Mac mỉm cười. “Nó ở ngay trên cầu thang xoắn.” Nàng đặt ly của mình lên bàn ngay cạnh ly của Jonas trước khi quay đi dẫn đường.

Jonas vươn ra và nắm chặt cánh tay nàng để nhìn sâu xuống mặt nàng, từ cách nàng tránh ánh nhìn của anh, chắc hẳn nàng đã hối hận vì đưa ra lời mời. “Đừng dẫn anh lên đó nếu em không muốn vậy, Mac...”

“Em – không, ồ mà,” nàng trấn an anh, không thực sự chắc rằng ồ cả, nhưng bắt buộc dĩ để Jonas từ bỏ lúc này.

Bởi nàng có thể cảm thấy sự đứt khoát của anh lúc này và nàng cảm nhận được rằng một khi anh rời khỏi đây lần này hẳn sẽ đảm bảo rằng đây sẽ là lần cuối cùng nàng được gặp anh.

Đây không phải là điều nàng muốn sao? Nàng không muốn Jonas rời khỏi cuộc sống của mình? Không bao giờ nhìn thấy và đối phó với người đàn ông đáng ngại này nữa?

“Chỉ mất đôi phút thôi mà,” nàng nhanh nhẩu nói với anh khi nàng thoát khỏi cái siết tay và đi qua, bật đèn phía trên đầu. Nàng thả đưa anh lên cầu thang xoắn đến studio còn hơn là trả lời bất cứ câu hỏi nào dò xét tâm tư nàng.

Nhưng nàng hoàn toàn nhận thức được sự hiện diện của Jonas, từng bước từng bước một, khi anh theo sau nàng đi lên cầu thang kim loại...

Bất kỳ điều gì anh hy vọng được trông thấy ở studio của Mac, sau hơi ảm và màu sắc của dưới kia, nó chắc hẳn không phải sự ảm ảm của vôi quét tường màu kem ảm ảm trên ba bức tường gạch. Hay bức tường thứ tư đối diện thẳng với con sông hoàn toàn bằng kính, trần nhà cũng được làm từ những tấm kính, và lộ rõ bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu. Nội thất duy nhất trong căn phòng là một chiếc ghế cũ và bạc màu đặt đối diện với tường và đi-văng bên cạnh.

Giá vẽ của Mac được đặt cạnh cửa kính khổng lồ, và nàng thong thả đi ngang phòng, nhẹ nhàng phủ lên bức tranh nàng đang vẽ dở. “Em chưa bao giờ cho mọi người nhìn thấy tác phẩm của em trước khi nó hoàn thành,” nàng buồn bã giải thích khi nhìn thấy vẻ ngoài thắc mắc của Jonas.

Xung quanh không hẳn giống như kiểu ‘chết đói trong gác xép’, nhưng studio đơn giản hơn rất nhiều so với những gì Jonas mong đợi sau sự sặc sỡ sắc màu ở tầng dưới. “Em thích không có bất cứ cái gì bên ngoài làm phân tâm khi em làm việc,” anh khẽ khàng nhận ra.

Mac quay lại phía anh với đôi mắt mở to. “Không...”

Nàng không mong chờ anh hiểu thấu được, Jonas nhận ra, bản khoăn nếu ai khác thực sự biết rằng tại sao và như thế nào nàng làm việc trong khung cảnh thế này. Đây là nơi duy nhất Mac biến đổi thành nhu cầu riêng của nàng.

Cũng có lý do khác nàng từ chối bán căn nhà cho công ty xây dựng Buchanan. Có lẽ lý do chính; phần lớn là sợi dây tình cảm giữa Mac và ông nàng ở bên trong tâm hồn nàng hơn là cả gạch và vữa.

Điều nhận biết cuối cùng này đặt Jonas trong tình cảnh không đứng vững được.

Có phải nàng cố tình làm điều đó?

Miệng anh mím lại khi anh quay lại nhìn Mac. “Em đưa anh đến đây là có mục đích.”

Mac nghĩ nhanh đến việc từ chối điều đó, và sau đó lại đổi ý khi nàng nhận thấy ánh nhìn lấp lánh sắt đá của Jonas. “Em không chắc rằng có thể làm việc ở bất kỳ nơi nào khác nữa,” nàng thành thật trả lời.

“Em đã thử bao giờ chưa?” anh gan lỳ.

“Chưa. Nhưng - ”. Nàng nhún vai không thoải mái. “Em chỉ nghĩ nó có thể giúp anh hiểu rằng em không phải là tàn bạo, khát máu khi từ chối bán căn nhà và studio cho anh.”

“Em nghĩ bằng cách chỉ cho anh xem nơi này rồi anh sẽ dẹp ý định đấy sao,” Jonas đoán. “Anh không thích bị điều khiển đâu, Mac,” anh lạnh lùng nói.

Nàng cau mày. “Em không - ”

“Có, chết tiệt là em có!” anh lớn tiếng, đột nhiên bùng nổ trong cơn giận dữ, sải hai bước dài bước tới trong tầm với của nàng. “Đây chỉ là studio của một nghệ sĩ, Mac. Nó có thể dựng lại ở bất cứ nơi đâu.”

Nàng lắc đầu. “Anh nhầm rồi. Em đã sống và làm việc ở đây trong năm năm - ”

“Và khi nơi này bị phá dỡ em sẽ sống và làm việc ở nơi khác lâu hơn nhiều so với nơi đây!” anh buồn rầu nói.

“Tôi nói cho anh biết, điều đó sẽ không xảy ra - ” lời phản đối của nàng bị cắt ngang khi Jonas vươn ra để kéo nàng vào trong vòng tay trước khi cúi đầu xuống và môi anh chà xát dữ dội vào môi nàng.

Đây là nụ hôn trừng phạt hơn là dịu dàng, giận dữ hơn là đam mê, vòng tay của Jonas như bằng thép quanh eo nàng, ôm chặt khi nàng chống trả lại, ép nàng vào cơ thể cơ bắp của anh, khiến Mac hoàn toàn nhận ra thứ đang cứng lại giữa hai đùi anh.

Nàng kiễng lên ngón chân khi tay nàng di chuyển từ ngực rồi đến bờ vai anh, và sa đó luồn vào mái tóc đen dày ở gáy anh, miệng nàng nghiêng đi, môi tách ra dưới môi anh khi nàng quay lại với nụ hôn nóng bỏng.

Jonas cũng nhận ra sự thay đổi tâm trạng, cơn giận cần phải trừng phạt nàng đã biến mất và thay vào đó là đam mê và ham muốn, tiếng rên rỉ trầm trầm từ cổ họng khi anh bắt đầu nhấp và nếm sự mềm mại của đôi môi Mac, đầu lưỡi anh vuốt ve làn môi khi anh nếm hương vị ngọt ngào của nó trước khi di chuyển sâu hơn vào khuôn miệng nóng bỏng, ấm áp gọi mời của Mac.

Anh có thể cảm thấy được sự nhạy cảm của nàng dưới cái vuốt ve không ngừng của đôi bàn tay anh xuống dọc sống lưng trước khi anh ôm lấy hông để đẩy nàng lên và chạm vào anh, nơi mềm mại, môi chào giữa đùi nàng đang quần quai lần ngắt ngắt khi vật khuấy động của anh vừa khít hoàn hảo với nàng.

Anh dứt môi ra khỏi nàng để thở sâu tỳ lên gò má mềm như kem của nàng. “Quần chân em quanh anh đi,” anh khuyến khích dữ dội.

“Em không - ”

“Anh hứa là anh sẽ nâng lên và giúp em, Mac,” anh nhìn lên sôi nổi động viên. “Anh chỉ cần em quần chân em quanh anh,” anh cổ vũ cộc lốc trước khi vùi môi anh vào một bên cổ nàng.

Lưỡi của Jonas là cực hình nóng bỏng trên da Mac, một cực hình khó chịu, khô gỏi khiến nàng cảm thấy yếu đi và ham muốn thậm chí ngay trong lúc anh yêu cầu. Như đã hứa, tay Jonas dưới mông nàng dễ dàng nâng lên, hỗ trợ khi nàng nâng cao lên quần đùi mình quanh anh và lập tức cảm thấy vật khuấy động của anh ấn vào nơi trung tâm giữa đùi nàng.

Quần leggings mỏng và quần lót cặp trẻ không còn là rào cản đối với vật rắn chắc khi ấn vào nàng. Mac cảm thấy mình căng ra ở đó, trở nên ẩm ướt, quá nóng và đau đớn khi miệng Jonas đòi hỏi thêm một lần nữa.

Nàng chẳng hề nhận ra anh đã bế nàng băng qua phòng, ấn nàng vào tường, Mac chỉ nhận ra khi hơi lạnh của bức tường áp vào lưng nàng đối lập với sức nóng của ngực và đùi nàng.

Lúc này, anh xâm nhập sâu hơn, áp sát vào nàng khi Jonas di chuyển nhịp nhàng trong nàng, từng cú đẩy của cơ thể anh hợp với sự xâm nhập của đầu lưỡi anh vào địa ngục nóng bỏng nơi miệng nàng, làm cho Mac cảm nhận được anh ở mọi nơi.

Jonas giật miệng mình khỏi nàng, thở mạnh khi anh nhìn xuống nàng với ánh mắt đen huyền dữ dội. “Anh sẽ đem đến cho em khoái lạc, Mac,” anh cộc cằn hứa khi bế nàng xuống ghế dài. “Anh sẽ làm tình với em cho đến khi em cầu xin dừng lại,” anh tuyên bố khi quỳ trên sàn bên cạnh ghế dài.

Anh đẩy áo sơ mi của nàng ra và giật mạnh đôi boot, sau đó lột bỏ quần leggings và quần lót trước khi di chuyển để quỳ giữa đùi nàng. “Em tuyệt đẹp ở đây, Mac,” anh khàn khàn thắm thì khi nhìn xuống vẻ thèm khát nàng. Anh vươn tới chạm vào cặp đùi trần, ngón tay dịu dàng khi anh tách những sợi xoắn màu gỗ mun.

Mac rên rỉ khi nàng cảm nhận được những ngón tay Jonas di chuyển trong nàng trong cái vuốt ve dịu dàng, sức nóng lan tỏa khắp người nàng khi sức ép gia tăng, khiến tiếng rên trở nên tha thiết hơn nàng cảm thấy bùng nổ, đau đớn bởi sức ép dựng lên bên trong nàng, nhu cầu, ham muốn, đòi hỏi –

“Jonas!” nàng thét lên ở cú chạm thân mật đầu tiên của miệng anh, sự ẩm ướt nơi đầu lưỡi anh, cái vuốt ve mềm mại vào chốn nhạy cảm đó của anh và khiến da nàng đau nhói.

Tay nàng di chuyển không ngừng, ngón tay lùa vào tóc Jonas với ý định ngăn lại cực hình không thể chịu nổi này, nhưng thay vào đó tay nàng siết chặt lấy anh khiến nàng ép chặt vào anh hơn nữa, uốn cong vào anh khi nàng cảm thấy sự thăm dò của ngón tay anh nơi lõi vào, rất gần, rất gần, song chỉ xoay quanh ngoài tầm với.

“Vâng, Jonas!” Mac rên rỉ khi nàng van nài ấn vào những ngón tay giày vò kia. “Xin anh...!”

Chúa ơi, cách Jonas đòi hỏi, ham muốn; vị của Mac trong miệng anh và cảm nhận nàng mới nóng bỏng và sẵn sàng làm sao dưới bàn tay vuốt ve của anh.

Anh từ từ tiến vào trong nàng trong khi anh tiếp tục búng nhẹ vào nàng bằng đầu lưỡi. Ngón tay anh bắt đầu đẩy, chậm rãi, dịu dàng tạo nên nhịp điệu rên khê khuyến khích của Mac khi nàng chuyển động gấp rút cho đến khi các cơ siết chặt lại và nàng lên đỉnh và co lại rồi thét lên trong khoái lạc vô thức.

Mac chưa bao giờ cảm thấy bất kỳ điều gì như vậy trước đây, khoái lạc không thể tin nổi gần như đau đớn. Hết đợt sóng này đến đợt sóng khác của sức nóng, lan khắp cơ thể nàng khi Jonas tiếp tục sức ép không ngớt của môi và lưỡi cho đến khi anh rút từng dấu vết cuối cùng sự lên đỉnh của nàng.

Tưởng như nhiều phút, hàng giờ sau, cuối cùng Mac đổ sập xuống yếu ớt tựa lưng lên the ghế dài, hơi thở nghẹn lại thốn thức, cơ thể nàng cảm nhận được rõ từng cái vuốt ve của anh, nhận thức đau nhói, khiến nàng hầu như không thể chịu đựng nổi.

Gần như...

Jonas bắt đầu hôn lên bụng phẳng lì của nàng, cởi khuy áo sơ mi để lộ bộ ngực trần trước sự chăm sóc của sức nóng nơi miệng anh, bên ngực đầu tiên rồi bên còn lại, sự thô ráp của quần jeans tỳ lên đùi trong của nàng khi anh nằm nghiêng càng tăng thêm cực hình đối với cơ thể khô gò và nhạy cảm của nàng.

Tóc anh đen bóng trái ngược hẳn với làn da trắng của nàng khi Mac nhìn xuống anh, đôi môi anh ngậm lấy một đầu nú khi tay anh vuốt ve bên kia.

Khó có thể tin nổi Mac cảm thấy ham muốn dâng lên một lần nữa. Lần này dữ dội hơn, sâu hơn. Từng cú chạm, mỗi cái vuốt ve làm cơ thể nàng run lên trong nhận thức. “Em cũng muốn chạm vào anh, Jonas.” Nàng hơi cự cho đến khi hơi nhồm dầy. “Em cần được chạm vào anh,” nàng đau đớn nói thêm khi anh nhìn vào nàng, ánh mắt đen và chứa đầy ham muốn.

Jonas chăm chú nhìn nàng; mắt nàng sáng lên bồn chồn, má ửng hồng, đôi môi... Anh chưa từng thấy bất cứ gì gợi cảm như cái bĩu môi hờn dỗi của Mac, đôi môi đầy đặn, có thể khiến anh cứng lại như thép khi anh dễ dàng tưởng tượng đôi môi đó ngậm lấy anh và tóc nàng mềm mại xoa xuống qua hông và đùi anh khi nàng khiến anh sung sướng.

Hình ảnh đó mới rõ ràng, cấp thiết làm sao, khiến Jonas sẵn sàng không chút kháng cự khi nàng ngồi hẳn dậy, đẩy anh xuống ghế dài dưới nàng trước khi cởi khuy và kéo khóa quần jean để kéo quần lót đủ xa để lộ hoàn toàn vật cương cứng của anh. Anh rên rỉ trầm trầm trong họng khi thấy cách Mac nhìn anh mới đói khát làm sao trước khi nàng ngập ngừng vươn tay ra, bao quanh lấy anh.

Nàng thích thú vuốt ve anh và khám phá ra đưa Jonas đến đỉnh khoái lạc khi tay nàng bắt đầu di chuyển lên xuống.

Tay Jonas siết lại bên hông khi khoái lạc siết lại. Anh chăm chú dõi theo nét mặt nàng trong khi nàng tiếp tục chạm vào anh. Mê hoặc. Dục vọng. Sau đó là ánh nhìn gợi tình trên đôi môi ẩm ướt của nàng trước khi nàng từ từ cúi xuống, trước khi cuối cùng nàng cũng ngậm “anh” vào miệng.

Lưng Jonas uốn cong khi bị kích thích, chừng một tuần dài ham muốn thêm khát người phụ nữ này, làm tình với nàng nhưng không thể giữ được nàng, thật không dễ dàng chút nào để anh kiềm chế bản thân mình hưởng ứng lại. Sự hưởng ứng tăng dần vượt ngoài tầm kiểm soát khi nàng đưa “anh” vào sâu trong miệng trước khi chậm rãi rút ra. Sau đó lặp lại hết lần này đến lần khác. Tạo nên một nhịp điệu, một nhịp điệu giãy vò, nóng bỏng buộc Jonas phải kháng cự, cưỡng lại.

Jonas hoàn toàn bại trận trong cuộc chiến của cảm giác, hô hấp khó khăn, và hoàn toàn không thở nổi khi anh không thể ngăn mình giải phóng bản thân, tới đỉnh cao khoái lạc tuyệt vời.

11. Chương 11

Mac có thể nghe và cảm nhận được hơi thở rời rạc của Jonas sát cạnh mình khi đầu nàng tựa vào ngực anh. Vòng tay anh cuốn chặt lấy nàng khi hai người nằm trên ghế. Suy nghĩ của nàng đang chạy đua khi nàng băn khoăn chuyện gì đã xảy ra. Và giờ Jonas đã hiểu nàng – và cơ thể nàng – tường tận hơn bất cứ ai. Giờ nàng đã biết rõ cơ thể Jonas tường tận hơn bất cứ người đàn ông nào khác...

Nàng có thể đem đến cho anh những khoái lạc giống như anh đã mang lại cho nàng, lấp đầy nàng cùng sự mãn nguyện tuyệt vời. Nhưng sự mãn nguyện đó bị nhạt dần bởi một điều không chắc chắn. Trong khi nàng không muốn nhìn quá sâu vào điều đó ở đây và ngay lúc này, nàng hoàn toàn bị anh quyến rũ. Và nàng cũng không thể hình dung nổi có thể gặp lại Jonas sau đêm nay hay không.

Chẳng ai trong số hai người lên tiếng khi họ chỉnh lại quần áo cho có vẻ chỉnh tề trước khi nằm xuống cùng nhau trên ghế dài. Mac hiểu sự im lặng của riêng nàng bởi nàng cảm thấy một chút lúng túng, ngưỡng ngùng sau cuộc mây mưa nóng bỏng của họ. Nhưng nàng hoàn toàn không có ý kiến gì về điều Jonas đang nghĩ hay cảm nhận khi anh lặng lẽ nằm bên.

“Đây thường là một nhiệm vụ khó khăn.” Ngực Jonas khẽ rung khi cuối cùng anh cũng cất lời.

Mac có thể cảm thấy nhịp đập hối hả của trái tim mình. Chắc có lẽ đây sẽ là rắc rối nếu Jonas không có ý định gặp lại nàng lần nữa?

“Ý anh là, rút lui khỏi tình huống khó khăn này?” nàng đoán.

“Gần như là vậy.”

Anh không có ý muốn giữa hai người đi quá xa như lúc này. Anh muốn làm tình với Mac, đưa nàng đến khoái lạc. Nhưng anh không mong chờ nhận lại khoái lạc tương tự, hay bởi khoái lạc có thể cho đi hoàn toàn. Thật tuyệt vời. Quá khiêu gợi đến mức anh không thể ngăn bản thân mình lên đỉnh.

Đã có quá nhiều phụ nữ trong cuộc đời Jonas 15 năm qua. Hay, phần lớn, là trên giường anh; anh không cho phép bất cứ người phụ nữ nào thực sự trở thành một phần đời mình.

Trong quá khứ các mối quan hệ đầy luôn dựa theo nhu cầu của Jonas nhằm thỏa mãn bản thân, và nhu cầu của người phụ nữ là một người lên giường đủ giàu để đối xử với họ bên ngoài giường theo cách họ yêu thích, để tiệc tùng ăn uống và mua mấy thứ trang sức kỳ quặc mắc tiền. Về phần Jonas mà nói, nó đã từng là một cuộc đổi chác sòng phẳng của nhu cầu. Thực tế, hầu hết đều nhanh gọn và khô khan như đề xuất kinh doanh vậy. Có lẽ anh dứt khoát liên quan đến điều này.

Anh chẳng thể hiểu nổi mối quan hệ với Mac chút nào...

Thực tế, thậm chí Jonas còn tránh gọi tên nó ra.

Họ gặp nhau hoàn toàn là tình cờ, một nhu cầu chỉ là công việc. Ồ, Jonas biết đó là buổi triển lãm của nàng khi anh tham dự, và sau cuộc trò chuyện tầm phào vài ngày trước anh đã thích thú về khó chịu của nàng khi anh đến phòng tranh cùng Amy.

Nhưng đến lần gặp mặt thứ hai thì không dễ gì giải thích được.

Mong muốn của anh được gặp lại nàng lần nữa sau đêm đó thậm chí còn hơn nhiều...

Hắn là anh mất trí khi yêu cầu được gặp lại nàng. Sự phức tạp không cần thiết trong cuộc đời anh; Mac chẳng có gì giống bất kỳ người phụ nữ nào anh từng biết trong quá khứ. Jonas cá rằng mình có thể thoát khỏi mối quan hệ cùng nàng giống như anh đã từng làm với những người phụ nữ khác.

Không, anh không thể gặp lại Mac McGuire.

Không thể, sẽ không!

Trong thời gian quen biết, anh đã tâm sự về bản thân với Mac nhiều hơn với bất kỳ ai. Thậm chí cả Joel Baxter, người bạn tốt của anh trong mười hai năm qua. Anh đã cho phép Mac xuyên qua lớp vỏ phòng thủ của mình, Jonas nhận ra. Chạm vào anh, hiểu anh hơn bất cứ ai khác đã từng.

Quan hệ là một chuyện, nhưng đây rõ ràng là cơ hội để chấm dứt tình bạn đã phát triển giữa họ.

Mac ngược lên vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt dứt khoát của anh. Tốt thôi, nàng có thể đủ ngu ngốc để Jonas Buchanan đánh cắp trái tim mình, nhưng không có nghĩa là nàng đánh mất nốt lòng tự trọng!

“Anh không cần lo lắng đến vậy, Jonas” nàng quả quyết với anh bằng giọng chua chát khi thoát khỏi vòng tay anh và đứng dậy. May mắn là chiếc áo dài qua đùi, đủ để giấu đi sự trần trụi bên dưới. “Tối nay – thật sự khác biệt. Nhưng tôi không hề vội vã để lặp lại trải nghiệm này đâu.”

Jonas cau mày giận dữ khi anh ngồi xuống và vuốt bề dày mái tóc đen bù xù khỏi mặt. Mái tóc mượt mà và mềm mại dưới những ngón tay Mac chỉ vài phút trước đó!

“Có phải em đang cố nói với tôi rằng em không thích nó?” anh gầm gừ một cách hoài nghi.

Mac nhướn mày bình tĩnh. “Điều đó có nghĩa là tôi khá ngớ ngẩn, phải không? Không hề, Jonas à.” Nàng kiên quyết nói thêm, nghếch cằm lên. “Tôi không hề nói bất cứ gì về điều đó. Chỉ là trong một buổi tối – dễ chịu như hôm nay, sự thỏa mãn tình dục không phải là lý do để hai ta có thể gặp lại sau đêm nay.”

Đó chính xác là cùng một kết luận với Jonas đã đạt được chỉ vài phút trước đó, nhưng nghe âm điệu dừng đứng của nàng lại khiến anh phát khùng lên. Mac nghĩ rằng tối nay dễ chịu! Chết tiệt, anh không bao giờ,

không bao giờ đánh mất bản thân mình như cách anh có cùng nàng đêm nay. Chưa bao giờ cho phép bản thân mất tự chủ như trước đó lúc Mac bao quanh “anh” bằng miệng nàng.

Jonas vẫn còn có thể cảm thấy khoái lạc. Nỗi đau đớn nhất, khoái cảm tận sâu thẳm tâm hồn mà anh từng biết. Ký ức đây sẽ ám ảnh anh những ngày tới và choán hết những đêm dài hơn anh muốn.

Anh đứng dậy, ánh mắt giận dữ. “Nói cách khác, em đã tìm được niềm vui cho mình, và cảm ơn vì trải nghiệm này?”

Nàng dịu dàng quan sát anh. “Anh có vẻ giận dữ, Jonas. Đó chẳng phải là điều anh muốn sao?”

Chết tiệt, đúng vậy, tất nhiên đó là những gì anh muốn!

Jonas muốn có thể thoát khỏi tình thế này với càng ít hiểu lầm giữa họ càng tốt. Ngoại trừ anh khám phá ra đó lại là chuyện khác hoàn toàn khi Mac muốn làm y như vậy!

“Dù sao đi nữa,” anh cúi kính một cách lạnh lùng. “Anh đề nghị – cái quái quỷ gì ngoài đó vậy?” Anh tối mặt cau có khi nghe thấy tiếng ồn va chạm lớn từ bên ngoài.

Mac trông hoàn toàn hoang mang. “Em không biết nữa...”

Jonas sải chân nhanh chóng đến gần cửa sổ hướng ra sông, tìm kiếm trong bóng tối. Thực tế anh không thể nhìn thấy bất cứ gì, hay bất kỳ ai, và xe anh vẫn đậu dưới đường, nhưng anh khá chắc tiếng ồn đó là âm thanh cửa kính vỡ.

Anh vội ngoảnh lại, nét mặt đanh lại khi vội vã bước xuống cầu thang xoắn. “Anh nghĩ kẻ đột nhập của em đã trở lại!”

Mac đứng chôn chân tại một chỗ, đột ngột bất động bởi âm thanh lớn. Nhưng giờ nàng đã di chuyển, vội vàng đứng trên đỉnh cầu thang và nhìn xuống Jonas khi anh đến bậc cuối. “Anh không thể ra ngoài đó một mình, Jonas—”

Anh dừng lại để nhìn lên nàng. “Tất nhiên là anh phải ra ngoài đó,” anh nói.

“Anh không thể.” Mac lắc đầu lo lắng. “Chuyện gì xảy ra nếu chúng có dao? Hay là – một khẩu súng—”

“Em đã xem tivi quá nhiều rồi đấy, Mac,” anh nhẹ nhàng nói.

“Có một vụ đâm nhau ở khu này chỉ vài tuần trước,” nàng phản đối.

“Theo bản tin thì bọn địch thủ gây gổ nhau nhằm giành thứ bậc,” anh trấn an nàng.

“Vâng, nhưng – ”

“Chỉ cần em mặc chút quần áo vào và gọi cho cảnh sát, sau đó đợi trong này cho đến khi anh trở lại và làm tất cả mọi chuyện rõ ràng,” Jonas kiên quyết bảo nàng.

“Nhưng – ”

“Em không được phép ra ngoài, Mac,” anh dặn dò. “Em hiểu chứ?”

Mac đỏ mặt không hài lòng, cả với thái độ cậy quyền của Jonas và lời nhắc nhở rằng nàng vẫn không có đủ quần áo trên người. “Em không ngốc, Jonas. Em cũng không co rúm mình ở đây trong khi anh ngoài đó và đối mặt với những gì có Chúa mới biết!”

“Em sẽ làm những cái khỉ gì mà em được bảo nếu em không muốn tôi trở lại và xử lý em sau khi tôi đã đối phó với chuyện đang xảy ra ngoài đó!” anh gầm gừ.

“Anh có thể thử,” nàng sôi sục.

Miệng anh siết chặt khi có tiếng kính vỡ khác. “Anh thật sự không có thời gian lúc này, Mac. Chỉ cần làm những gì anh bảo và đừng làm phức tạp tình huống này bằng cách ép anh lo lắng cho sự an toàn của em khi anh nên tập trung chấm dứt chuyện bên ngoài!” Anh không ở lại tranh cãi với nàng gì thêm nữa trước khi biến mất khỏi chân cầu thang.

Mac nghe tiếng sập cửa chỉ vài giây sau đó, tim nàng đập loạn nhịp khi nàng vội vã chộp lấy quần leggings và quần lót trước khi cuống cuống lao xuống cầu thang, dùng di động gọi cho cảnh sát, tay nàng run lấy bầy khi nàng ấn 3 con số.

Nàng phải bình tĩnh. Ít nhất cố mạch lạc khi đưa những thông tin cần thiết cho phía cảnh sát.

Mặc dù những lời trấn tĩnh trong thâm tâm, Mac biết nghe có vẻ nàng hơi chút kích động khi nói với người điều phối viên.

Nàng không có vẻ quá kích động, Mac thừa nhận sau khi cúp máy và vội phóng đến cửa sổ để nhìn ra ngoài. Nàng có vẻ phát điên lên.

Bởi nàng không quan tâm ai ngoài đó, hay chúng gây thiệt hại những gì đến nhà nàng. Tất cả những gì nàng quan tâm lúc này là Jonas. Rằng anh nên trở vào một cách an toàn.

Có lẽ Mac không chắc chắn về tình cảm của nàng dành cho Jonas cho đến tối nay, nhưng nàng tuyệt đối không nghi ngờ gì nàng hoàn toàn phải lòng anh...

Jonas biết mặt anh trắng bệch ra khi anh mệt mỏi đi sau Mac lên cầu thang và bước vào phòng khách nhà nàng gần nửa giờ sau đó.

Hắn ai đoán trước điều đó?

Ai có thể biết được?

Anh nặng nề thở dài. “Anh nói với cảnh sát sẽ đến đồn cảnh sát càng sớm càng tốt.” Anh cầm áo khoác và mặc vội vào, mà không liếc nhìn Mac.

Anh không thể nhìn nàng. Không thể chịu đựng nổi khi nhận ra lời buộc tội chắc chắn đang hiện trên mặt nàng.

Tất cả là lỗi của anh, anh điếng người nhận ra. Vụ đột nhập lúc đầu. Bức vẽ trên tường. Cửa kính xe Jeep của Mac đập dưới lầu trong gara tối nay. Tất cả đều là lỗi của Jonas.

Anh đã không biết. Không nhận ra. Bất chấp lời trêu chọc của Mac trước đó, anh vẫn không bao giờ đoán rằng Yvonne có tình cảm với anh; thứ tình cảm thúc giục PA của anh cố khiến cho Mac sợ hãi mà bán lại căn nhà cho Jonas.

“Trước hết anh nên uống một chút gì đó.”

Jonas ngược lên nhìn khi Mac rót và đưa cho anh ly rượu. Như thể rượu sẽ xóa nhòa nỗi sợ hãi khi nhìn thấy Yvonne dưới tầng đang đập vỡ cửa kính xe Mac. Hay sự chết điếng hoài nghi của anh trong cuộc nói chuyện sau đây. Niềm tin điên cuồng của Yvonne rằng nàng đang giúp anh. Rằng nàng ta yêu anh. Tin chắc rằng hai người họ sinh ra là dành cho nhau.

Tất cả tệ hơn vì thực tế Mac không nghe theo lời anh khi xuống dưới nhà sau đó cùng anh, nghe được từng lời Yvonne đã nói. Cùng với người cảnh sát đã đến chỉ vài phút trước đó.

Không gì có thể xóa đi nỗi sợ về một trong những điều đó khỏi tâm trí Jonas.

Anh nhăn nhó, “Anh không nghĩ đó là ý tưởng hay khi đến đồn cảnh sát với mùi rượu như thế này.”

Có lẽ không, Mac thừa nhận khi nàng đặt ly rượu xuống bàn.

Thật là một buổi tối thú vị! Nàng và Jonas đã làm tình. Mac đã nhận ra – và vẫn còn né tránh nhìn hẳn vào điều đó – rằng nàng đã yêu anh. Cả trong lúc này.

Trong lúc nàng mặc quần áo vào và vội vã xuống lầu đến gara, Yvonne Richards tràn đầy cảm xúc mãnh liệt, khẳng định tình yêu giành cho Jonas, giải thích rằng nàng ta khủng bố Mac chỉ vì nàng ta muốn giúp anh. Á ta làm tất cả những điều đó chỉ để cố gắng thuyết phục Mac bán lại nhà cho nàngng ty xây dựng Buchanan.

Cả tối nay thật kỳ lạ từ đầu đến cuối. Và nó còn chưa kết thúc nữa chứ!

“Có giúp ích gì không nếu tôi bảo với cảnh sát tôi không có ý định khởi kiện?” Mac khẽ hỏi; có lẽ Yvonne Richards cần giúp đỡ về tâm lý hơn là một vụ khởi tố!

Giọng Jonas âm trầm. “Anh không biết nữa.” Anh hơi bàng hoàng, lắc lắc đầu khi đột ngột ngồi xuống. “Anh – theo em nghĩ liệu Yvonne đã từng làm gì như vậy trước đây không? Cố gắng “giúp anh” như thế này?” Anh cau mày khi nghĩ đến khả năng đó.

Mac nhún vai. “Thậm chí chưa đến mức đó đâu, Jonas. Vấn đề lúc này chúng ta phải đối phó với nó,” nàng thêm vào. “Có lẽ em sẽ đến đồn cảnh sát cùng anh – ”

“Không!” Jonas từ chối thẳng thừng khi anh đứng lên. Anh cảm thấy đủ bẽ mặt cho một đêm rồi, Mac sẽ không nghe thấy – một lần nữa – rằng Yvonne làm những điều đó chỉ vì nàng ta yêu anh.

Bằng cách nào, và tại sao mọi chuyện lại đến mức này, Jonas không biết nữa. Yvonne làm PA cho anh đến nay đã được 2 năm. Nàng đã chứng tỏ được năng lực làm việc của mình, đến mức mà cả hai đã làm việc cùng nhau khá tuyệt. Rõ ràng những chuyến đi công tác của cả hai, cũng như nhiều giờ liền giành thời gian bên nhau, nhưng Jonas chắc chắn chưa bao giờ có chút đề nghị nào từ phía anh để cả hai tiến tới bất cứ loại quan hệ cá nhân nào.

Anh nhìn Mac. “Anh chưa bao giờ đưa ra chút khuyến khích nào như cách cô ta nói cô ta có tình cảm với anh.” Anh chà tay sau gáy. “Anh chưa từng chạm vào cô ta hay nói với cô ta theo cách có thể hiểu nhầm là quan tâm tình dục.”

Mac biết ánh nhìn chằm chằm của nàng không hướng vào anh. “Em chắc là anh chưa – ”

“Đừng chiếu cố anh, Mac,” Jonas khó chịu, mắt nheo lại. “Anh không hề quan hệ với những người làm việc cho hay hợp tác cùng anh. Ngoài việc gây rắc rối không cần thiết, đó là một phương thức kinh doanh tồi tệ.”

“Sao phải bận tâm khi còn nhiều phụ nữ khác sẵn sàng dâng cho anh điều anh muốn?” nàng cau gắt đáp lại.

“Lời bình luận này thật sự cần thiết sao?” Jonas gầm gừ.

Đúng không? Có lẽ không phải. Nhưng Mac cảm thấy mất bình tĩnh hơn sau cuộc làm tình của họ trước đó.

Nàng và Jonas là người tình tuyệt vời và cuốn hút lẫn nhau. Hay ít nhất... đó là theo ý Mac. Nàng không tin tình cảm của Jonas có bất cứ gì đi xa hơn là ham muốn.

Nó chỉ có vẻ là quá đà cho đến lúc này khi biết rằng nàng bị đe dọa trong tuần vừa qua bởi một phụ nữ khác cũng yêu đơn phương anh!

Mac thừa nhận đó không phải là lỗi của anh. Jonas đã làm rõ từ đầu rằng thậm chí anh không tin vào tình yêu, nói gì đến một mối quan hệ ràng buộc, vì vậy đó không phải lỗi của anh nếu phụ nữ anh gặp ngu ngốc đến mức phải lòng anh.

Nhưng cũng không có nghĩa là Mac không cảm thấy hơi tức giận và bực bội, khó chịu về điều đấy! “Tốt hơn là anh nên đi đi,” nàng lạnh nhạt nói.

Jonas biết anh phải đi. Rằng anh nên lái xe đến đồn cảnh sát nơi họ đang giữ Yvonne và cố làm một vài xác nhận để thoát khỏi tình huống lố bịch này. Anh chỉ không muốn đi khi giữa anh và Mac vẫn còn căng thẳng.

“Anh sẽ trở lại sau – ”

“Em sẽ vui hơn nếu anh không,” Mac lạnh lùng cắt ngang. “Chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau nữa rồi, Jonas,” nàng lập luận trong cái cau mày của anh.

“Thậm chí em không muốn biết điều gì xảy đến với Yvonne sao?” anh hỏi yếu ớt.

Nàng nhún vai. “Em chắc là cảnh sát sẽ báo lại nếu em liên quan gì thêm nữa.”

Nói cách khác, Jonas buồn rầu nhận ra, Mac xem như mối “quan hệ” với anh đã kết thúc.

Chết tiệt!

Anh vươn ra và ghì chặt vai nàng. “Anh sẽ quay lại sau, Mac,” anh kiên quyết nhấn mạnh. “Nếu không còn gì khác, em và anh cần nói chuyện tối nay – ”

“Chẳng còn gì để nói cả.” Mac giật mạnh khỏi anh, gò má đỏ bừng. Là bởi tức giận hay bối rối, Jonas cũng không chắc nữa. “Tất nhiên, anh hài lòng với trải nghiệm này, nhưng chắc chắn một điều rằng anh không muốn có khảo nghiệm về nó đâu”

Tức giận, Jonas thừa nhận. Có lẽ hơi chút bối rối...

Chỉ là anh nên chấm dứt sự lúng túng của mình. Nắm lấy cơ hội, Mac giúp anh thoát khỏi tình huống này bằng cách giữ lại chút ít lịch thiệp cho cả hai người.

Dù vậy nhìn thấy nàng không thể ngăn bản thân nhớ đến cách anh đã hôn nàng. Chạm vào nàng. Khiến nàng thỏa mãn. Đúng như cách nàng đã hôn, vuốt ve và thỏa mãn anh.

“Anh sẽ trở lại sau.” Anh cứng rắn lặp lại.

“Em sẽ sớm lên giường ngay khi em khóa cửa lại sau khi anh đi và dọn dẹp sạch sẽ.” Nàng bướng bỉnh tranh cãi.

Anh vặn lại. “Sau đó em sẽ phải rời khỏi giường và mở cửa cho anh trở vào, đúng không?”

Miệng nàng mím lại. “Anh không hiểu rằng em không muốn anh ở đây sao, Jonas?”

“Hắn là anh ngu ngốc lắm khi không nhận ra em đã nói nó ba lần trong mấy phút vừa rồi,” anh bình luận.

Mac chưa bao giờ cảm thấy thật – thật sự nản lòng, phát cáu với bất kỳ ai trong cuộc đời nàng trước đây. “Không thể tìm được người phụ nữ nào yêu anh đủ trong một đêm sao?” nàng trả đũa.

“Một lời xúc phạm đấy, Mac,” Jonas cầu nhàu giữa hàm răng nghiến chặt, mặt anh tái thêm lần nữa.

Đó là một lời xúc phạm. Không chỉ vậy, nó đầy ác ý khi cú sốc của Jonas trước đó – biết rằng tình cảm của người PA của anh bản thân nó đã rõ ràng. “Xin lỗi,” nàng thăm thì thăm không thoải mái. “Em chỉ không chắc rằng anh quay lại đây sau này.”

“Tại sao không?”

Mac đi đi lại lại không ngừng. “Thật ra mà nói, em thấy hoàn toàn lúng túng với tình huống này,” nàng thú nhận. “Em – Chúng ta – sớm đã – ” Nàng lắc lắc đầu. “Có lẽ anh đã từng gặp tình huống này, Jonas, nhưng em thì chưa.” Và nàng cũng không bao giờ biết nữa. Không nếu cái rắc rối chết chóc đang cảm nhận cùng Jonas lúc này có chút dấu hiệu tổn thương nào nó gây ra trong sự bầu bạn của người đàn ông đã lên giường cùng nàng. Người đàn ông nàng yêu nhưng cũng là người không và sẽ không yêu nàng...

Chẳng có ích gì khi cho rằng thật ngu ngốc làm sao khi để cho cảm xúc của nàng bị thu hút bởi một người đàn ông như Jonas. Chẳng thoải mái gì khi nàng biết bản thân mình đã yêu anh sâu đậm, không thể thay đổi được. Trong những trường hợp này, lựa chọn duy nhất của nàng là bắt buộc không bao giờ gặp lại anh nữa!

“Em thực sự không thể chịu đựng gì thêm tối nay nữa rồi, Jonas” nàng nói với anh. “Em chỉ muốn lên giường, lăn ra ngủ, và hy vọng rằng khi thức dậy vào sáng mai sẽ nhận thấy toàn bộ tối nay chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.”

Jonas chưa bao giờ nghe bất kỳ người phụ nữ nào miêu tả việc làm tình với anh là ác mộng trước đây, nhưng đã có quá nhiều lần đầu tiên của anh với Mac, có sao khi thêm vào danh sách đó một điều nữa?

Miệng anh mím lại. “Anh không chắc “tình huống đó” là em đang ám chỉ điều gì,” anh nói. “Tuy nhiên, anh chấp nhận – trong lúc này – rằng em muốn yên tĩnh một mình.” Anh vội lùa tay qua mái tóc dày đen bóng của mình. “Nếu điều này an ủi phần nào, việc tối nay đã xảy ra theo cách anh không mong đợi.”

Mac cười gượng. “Chẳng có gì xảy ra có vẻ là “mong đợi” giữa hai ta cả.” Thực tế ngay cả việc nàng gặp ông chủ công ty xây dựng Buchanan chắc chắn cũng không nên xảy ra, huống chi còn làm tình với anh ta.

“Không,” Jonas nặng nề thừa nhận sau khi chăm chú nhìn nàng trước khi quay ngoắt đi và bước qua cửa. “Anh sẽ gọi cho em ngày mai.”

Jonas có thể gọi tất cả nếu anh muốn; Mac đã quyết định sẽ không ở lại đây.

Chắc chắn cha mẹ nàng sẽ nghĩ có chút kỳ quặc khi nàng trở lại Devon quá sớm sau lần thăm mới đây, nhưng nàng còn lựa chọn nào nữa đâu? Nàng không thể ở lại London sau đêm nay. Ồ... nàng có thể. Nếu nàng muốn cuộc trò chuyện lúng túng nào nữa như lần này!

“Tốt thôi.”

Mắt Jonas nheo lại nghi ngờ trên vẻ mặt đột ngột vô cảm của nàng. “Em đã không nói với anh điều gì, Mac?”

Nàng cười giòn. “Chẳng có điều gì anh muốn nghe cả, em cam đoan đấy!”

Jonas tiếp tục nhìn nàng trong thất vọng hoàn toàn. Anh sẽ vẫn rời đi như thế này nếu họ không nghe thấy tiếng vỡ kính dưới tầng, nếu anh không khám phá ra rằng đó là một trong những nhân viên của anh gây thiệt hại đến tài sản của Mac, làm nàng sợ hết hồn, và anh không phải đến trạm cảnh sát địa phương bây giờ để sắp xếp đồng lõa này? Nếu không một điều nào xảy ra, giờ anh vẫn trên giường cùng Mac, hay anh sẽ rời đi?

Chắc chắn ý định của anh là rời đi trước khi bất cứ điều gì trong những điều đó xảy ra. Để anh tránh càng xa khỏi sự hiện diện đáng ngại của nàng càng tốt. Bây giờ điều duy nhất anh muốn là bò vào giường cùng nàng và làm tình với nàng lần nữa. Riêng điều đó cũng là lý do đủ để anh rời khỏi đây!

“Hãy đảm bảo là em cài chặt và khóa cửa lại sau khi anh rời khỏi,” anh cộc cằn khuyên.

Mac đợi chỉ đủ để sập cửa ngay sau lưng anh trước khi vội vàng băng qua phòng, sau đó rẽ và yếu ớt dựa lưng vào tường khi chân nàng dường như khuỵu xuống.

Nàng đã yêu Jonas Buchanan.

Người đàn ông sẽ không bao giờ yêu nàng bởi anh không có thời gian cho tình cảm.

Nàng sẽ phải làm gì đây?

12. Chương 12

Khi mọi chuyện thành ra như vậy, rốt cuộc thì Mac không thể rời khỏi Luân Đôn vào sáng hôm sau như kế hoạch.

Điện thoại reo lần đầu ngay sau 8h. Sợ rằng, như lời hứa, đó có thể là Jonas, Mac miễn cưỡng trả lời điện thoại, hết sức nhẹ nhõm khi hóa ra đó là cảnh sát yêu cầu nàng đến đồn vào buổi sáng để họ có thể nói chuyện với nàng.

Mac vui mừng đồng ý – ý nghĩ về việc không phải ở trong nhà để nhận điện thoại của Jonas, hay nếu anh thực sự trực tiếp đến nơi, chắc chắn là hấp dẫn hơn.

Khi nàng nhận cuộc gọi thứ hai vài phút sau đó, lần này là từ Jeremy, hỏi xem liệu nàng có thể quay trở lại phòng triển lãm vào chiều nay và gặp người chủ phòng triển lãm từ Mỹ – có hứng thú với tác phẩm của nàng ở đó, nàng cũng hết sức vui mừng đồng ý khi có thêm lý do vắng mặt ở nhà vào cả buổi chiều.

Hơn nữa, yêu cầu từ phía cảnh sát là điều Mac không thể tránh né hay đơn giản là bỏ qua, và từ Jeremy thì nàng thực không muốn tránh hay lờ đi. Khả năng tác phẩm của nàng được đưa đến Mỹ, cũng là ước mơ đã thành hiện thực với nàng.

Vì vậy, Mac buộc phải tiếp tục ở lại Luân Đôn cho dù đây là nơi cuối cùng nàng muốn ở lại. Bắt buộc phải vậy, nhưng có lẽ cùng lúc hai lý do chính đáng đó nhằm tránh nói chuyện hay là nhìn thấy Jonas trong lúc nàng ở đây.

Ít nhất là vậy, cho đến khi nàng quay lại nhà vào 6h tối và một lần nữa nhìn thấy anh ngồi chờ dưới chân cầu thang kim loại dẫn lên nhà nàng! (Pearl: *tén ténn ténn* nàng chạy đi đâu được *hồ hồ cười duyên*)

Jonas chậm rãi đứng dậy khi Mac khựng lại giây lát, rồi nàng chậm rãi tiến lại phía anh, chiếc mũ bảo hiểm nhét dưới tay và mái tóc nhẹ vờn bao quanh bờ vai. “Em đúng là người phụ nữ khó mà lần ra.” Anh buồn bã bình luận.

Nàng nhẹ nhún vai khi dừng lại trước mặt anh. “Có điều gì quan trọng sao, Jonas, hay anh có thể đợi cho đến dịp khác? Tối nay em khá là bận.”

Miệng anh mím lại bởi tông giọng thô lỗ của nàng. Anh đã phạm hàng giờ đồng hồ tại đồn cảnh sát đêm trước, nói, giải thích với hy vọng tránh khỏi tình huống đi quá xa sự thật. Nhưng cũng phải đến tận giờ ăn trưa nay lúc cảnh sát gọi điện và thông báo cho anh biết họ có lẽ không khởi kiện nữa trong trường hợp chừng nào Yvonne tìm được chuyên gia giúp đỡ hành vi của cô ta. Cùng lúc điều đấy cũng làm rõ rằng lời từ chối của Mac về việc khởi kiện thiệt hại tài sản đã dẫn đến quyết định này.

Cố gắng nói chuyện với Mac và cảm ơn nàng về sự can thiệp đấy đã chứng tỏ là khó khăn hơn. Nàng không trả lời bất cứ cuộc điện thoại nào của Jonas. Nàng không ở nhà khi anh muốn gọi là sẽ trở lại vào đầu giờ chiều. Khi anh định gọi đến nhà lần thứ hai khoảng một giờ trước, và biết rằng nàng vẫn không ở nhà, Jonas quyết định chỉ ngồi và đợi nàng mà thôi.

“Em bận gì vậy?” anh gay gắt khó chịu.

Mắt cô nheo lại. “Em tin đó không phải việc của anh, đúng không?”

Thực tế là giờ đây Mac còn không đủ sức mà bước lên từng bậc và đi vào nhà cho nên nàng không có ý định mời anh vào trong. “Ngoài này quá lạnh để nói chuyện.” Hơi lạnh từ hơi thở anh phả ra đã chứng tỏ điều đó.

Cầm nàng hếch lên ương ngạnh. “Em không chào đón anh ở đây, Jonas.”

Anh đưa tay ra và nhẹ nắm lấy vai nàng. “Có lẽ không, nhưng giờ anh đã ở đây rồi em có thể tỏ ra lịch sự một chút và mời anh vào chứ.”

Mac nhìn anh thiếu kiên nhẫn. “Tại sao phải thay đổi lúc này?”

Jonas cười cứng nhắc. “Nghĩa là chúng ta chưa bao giờ lịch sự với nhau trước đây sao?”

“Chính xác!” nàng nói. “Em thật sự cần đi tắm và thay đồ, Jonas.”

“Em đã đi ra ngoài tối nay?”

“Không liên quan gì đến anh, nhưng đúng thế, tôi đã đi ra ngoài,” nàng ngắt lời.

Jonas cảm thấy hai tay mình đang siết chặt lại trong túi áo khoác len dài. “Cùng ai?”

“Đấy cũng chẳng phải việc của anh!” Đôi mắt sáng lên bình tĩnh.

Hàm anh siết lại cảnh báo. “Anh tin là những gì chúng ta trải qua đêm trước là việc của anh.”

Mac phẫn nộ căng thẳng. “Như địa ngục ấy!” Nàng trừng trừng nhìn Jonas, vô cùng tức giận đến mức có thể thui cho anh một cú. “Đêm qua là một sai lầm từ đầu đến cuối. Cuối cùng chẳng phải rõ ràng là phát hiện ra rằng trợ lý của anh đã phá hoại nhà và tài sản của tôi sao!”

Jonas quắc mắt tối tăm. “Em cho rằng anh phải chịu trách nhiệm về điều này à?”

“Còn ai khác ở đây nữa?” Mac nóng nảy đáp lại, biết rằng nàng hoàn toàn không công bằng trong lời buộc tội đó, nhưng cảm thấy quá tức tối vì biết rằng anh ở đây chờ nàng chẳng qua là cố hợp lý hóa hay làm dịu tình hình xuống mà thôi. “Có giới hạn dẫn đến vài sự phản công khi anh trêu đùa với cảm xúc của người khác – ”

“Anh đã nói với em là anh chưa bao giờ nói một từ nào ngoài công việc với Yvonne rồi mà!” “Cô ta chỉ là trợ lý của anh, chưa bao giờ là tình nhân, và – ”

“Jonas, em chẳng quan tâm đến mối quan hệ của anh với Yvonne Richards.” Mac không thành thật mỉm cười. “Em chỉ căng thẳng khi tình trạng lộn xộn đáng tiếc này xảy đến thôi.”

Anh bùng nổ. “Em tính cả mối quan hệ của chúng ta trong lời tuyên bố đó?”

“Chúng ta chẳng có mối quan hệ gì cả, Jonas,” nàng nói thẳng thừng. (Pearl: Có mà, có mà --#, sao nàng phải tay nhanh dữ vậy)

“Đêm qua – ”

“Chúng ta quan hệ tình dục,” Mac kết thúc lạnh lùng. (Pearl: Thẳng tưng vậy sao, *ôm tim~~ đau đau*) “Một kinh nghiệm thú vị, nhưng, như em đã nói với anh lúc đó, rằng em đặc biệt không có hứng thú lặp lại một lần nữa!” (Pearl: Anh zai đau chết chưa?? ^^~)

Jonas nhìn nàng chán nản. Anh đã tìm nàng cả ngày hôm nay với mục đích duy nhất là cảm ơn sự giúp đỡ của nàng liên quan đến tình trạng của Yvonne, và rồi rời đi mà không thực hiện bất kỳ thỏa thuận tiếp theo nào đến bao giờ nhìn thấy hoặc ở bên nàng lần nữa. Rồi nàng đã làm mọi chuyện rõ ràng hơn nhiều khi tỏ rõ mong muốn thoát khỏi anh.

Anh mới ngu ngốc làm sao! “Anh chỉ muốn cảm ơn sự giúp đỡ của em với Yvonne,” anh giải thích.

“Anh có thể làm điều đó qua điện thoại.”

“Anh muốn trực tiếp cảm ơn em.” Mắt anh sáng lên. “Hơn nữa, em đã không trả lời điện thoại của anh.”

“Em đã ra ngoài cả ngày.”

“Rõ ràng là vậy.” Jonas nhìn nàng ủ rũ khi nàng không đáp lại, biết rằng mình nên rời đi, và Mac đã cho anh cơ hội hoàn hảo để làm chính xác điều đó. Ngoại trừ... “Vậy em đã đi nơi thú vị nào tối nay vậy?” anh nhẹ nhàng gợi ý. (Pearl: Liên quan đến anh sao, há há. Cam: Ngọc chap này nói nhieu thế, mấy chap trước sau không nói bù đi.)

Mắt nàng hẹp lại. “Em tin rằng đã nói với anh rồi – em không có trách nhiệm phải báo cáo bất kỳ hành động nào của mình cả, Jonas.”

Không, và anh cũng không muốn điều đó từ bất kỳ người phụ nữ nào khác. Chưa bao giờ anh đòi hỏi sự độc chiếm từ bất cứ người phụ nữ anh đã hẹn hò trong quá khứ. (Pearl: Aiza, anh thiệt phong lưu quá, gì cũng bất cứ, bất kỳ, làm như là cả một đội quân vậy *tặc lưỡi chẹp miệng cái nào*)

Nhưng ý nghĩ về việc Mac ra ngoài cùng một người đàn ông khác đủ gây ra cơn thủy triều đỏ của – của cái gì đây? Cảm xúc nào đang dẫn dắt anh lúc này? Khiến anh muốn biết ai là người nàng gặp gỡ tối nay?

Anh đứng thẳng lên. “Anh sẽ rời khỏi để em sẵn sàng ra ngoài cho buổi tối của mình,” anh cắn cẩu, cộc lốc.

Cơn giận dữ và sự bức bối của Mac nhạt dần khi cô ngược nhìn Jonas và thừa nhận sự đứt khoát trong giọng điệu của anh. “VẬY đây là lời tạm biệt cuối cùng, rồi sao nữa?”

Miệng anh mím lại. “Chỉ khi nào em muốn vậy.”

Mắt nàng mở to. “Nếu em muốn điều đó thì sao?”

Anh nhún vai. “Chẳng có lý do gì để hai ta không nên tiếp tục gặp nhau cả.”

Không với Jonas mà thôi, có lẽ vậy, nhưng với Mac sẽ đau khổ tột cùng khi nhìn thấy anh, ở bên anh như nàng hằng ao ước, và biết rằng nàng yêu anh trong khi tất cả những gì anh cảm nhận ở nàng chỉ là ham muốn. Nhận thức rằng một khi Jonas đã hoàn toàn thỏa mãn những ham muốn đó thì cũng là lúc mối quan hệ của họ sẽ chấm dứt. Như tất cả các mối quan hệ khác của Jonas đã từng kết thúc mà thôi.

Không, lòng tự trọng của Mac sẽ không cho phép nàng nhận lấy chút ít anh miễn cưỡng ban tặng cũng như là anh chọn để ban tặng. Ngay cả nếu trái tim nàng đau đớn ép chặt trong lồng ngực với ý nghĩ không bao giờ nhìn thấy hay được bên anh lần nữa...

“Cho đến khi anh phát ngấy vì em, ý anh là vậy?” nàng đau đớn phỏng đoán.

Anh nở nụ cười nửa miệng. “Hay em chán ngấy vì anh.”

Như thể điều đó sẽ xảy ra vậy!

Mac đã đợi chờ cả 27 năm để gặp được người đàn ông nàng có thể yêu. Và nàng đã yêu. Đây là bất hạnh của nàng vì người đàn ông đó chính là Jonas. Một người đàn ông thậm chí không tin vào tình yêu, không đánh giá gì đến cái gọi là hạnh phúc mãi mãi về sau!

“Em không nghĩ vậy, cảm ơn anh Jonas!” nàng lạnh lùng từ chối.

Anh quắc mắt đen tối. “Vì cái quái gì cơ chứ?”

Mac lắc đầu. “Điều gì sẽ xảy ra đây? Anh có cuộc sống của anh và em cũng vậy, và cả hai ta hoàn toàn không có điểm chung.”

Hàm Jonas siết chặt. “Ngoại trừ hai ta muốn nhau!”

Mac mỉm cười buồn bã. “Muốn một cái gì đó không có nghĩa là nó tốt cho mình.”

Sự cau có của anh tăng thêm. “Điều đấy có nghĩa lý quái gì?”

Nàng nhăn mặt buồn bã. “Nó có nghĩa rằng em biết em thích sô-cô-la đến mức nào, trong khi đồng thời chấp nhận rằng ăn qua nhiều sẽ không tốt cho bản thân.”

“Em đang so sánh mối quan hệ cùng anh với việc ăn sô-cô-la?”

“Đó chỉ là một ví dụ, Jonas,” nàng nói. “Những gì em thực sự muốn nói là tóm lại thì hai ta sẽ không tốt cho nhau.”

“Chúng ta có,” anh cãi lại, giọng trầm xuống khàn khàn.

“Em nói là không,” Mac khẳng định lại rõ ràng.

Jonas cau mày. “Em không thể biết chắc điều đó.”

Mac cười mỉa mai. “Trong thâm tâm hai ta điều biết điều đó, Jonas.”

Đúng vậy, trong thâm tâm anh biết điều đó. Cũng như anh biết Mac có tất cả mọi thứ anh luôn phải tránh khỏi những người phụ nữ mà anh dính líu. Thiếu kinh nghiệm và dễ tổn thương. Gia đình nền tảng. Áp lực. Dễ xúc động.

Hầu hết tất cả những cảm xúc đó!

Về bản chất, nàng đại diện cho tất cả mọi thứ mà Jonas không mong muốn trong cuộc sống riêng của mình.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, nàng lại là tất cả những gì anh muốn...

Anh di chuyển không mấy thoải mái. “Phải thừa nhận rằng, anh không thể mang đến cho em sự lãng mạn và hoa, nhưng – ”

“Em không nhớ rằng mình đã từng nói em muốn lãng mạn và hoa từ anh!” Nàng phần nỡ cắt ngang.

Jonas nhìn nàng chăm chú. “Vậy em muốn gì, Mac?” anh hỏi thẳng thừng.

“Từ anh ư?” nàng hỏi cộc lốc. “Chẳng gì cả.”

“Anh cá là em có... tức giận, nếu không có gì cả,” Jonas dài giọng buồn bã.

“Em chẳng tức giận chút nào, Jonas.” Mac thở dài. “Ít nhất, không phải với anh.”

“Vậy với ai?”

Nàng lắc đầu. “Anh không hiểu được đâu.”

“Cứ thử đi,” anh khàn khàn mời mọc.

Mac cười vang. “Đơn giản là chúng ta không cùng một cách nhìn, Jonas.”

“Chính xác là liên quan đến cái gì?”

Nàng gần như mỉm cười với sự cảnh giác bất ngờ trong biểu hiện của anh.

“Liên quan đến mọi thứ,” nàng nói thêm. “Em chẳng cần đến lãng mạn và hoa hoét mà anh nói đến nhưng em muốn mối quan hệ của mình có ý nghĩa. Em muốn điều đó!”

“Không phải đêm qua đã chứng minh em có ý nghĩa thế nào?” anh hỏi.

Mac gửi anh cái nhìn thương hại. “Đêm qua chỉ chứng minh rằng anh có sức hấp dẫn thể xác với em.”

“Không phải tất cả các mối quan hệ đều bắt đầu vậy sao?”

“Tất cả những mối quan hệ của anh chắc chắn bắt đầu và kết thúc theo cách đó! Như bất kỳ mối quan hệ nào với em cũng thế mà thôi,” nàng nói thêm lặng lẽ.

“Em không thể biết rằng – ”

“Cả hai ta đều biết vậy, Jonas,” nàng mệt mỏi nói.

Anh không thể để điều này diễn ra. “Em đang đưa ra những giả thiết – ”

“Em hoàn toàn thực tế,” Mac cứng rắn sửa lại. “Em thực sự không muốn có quan hệ với anh, Jonas,” nàng nói rõ một cách chân thành.

Miệng anh xoắn lại. “Tại sao em không đưa ra và nói rằng em đang tự bực mình lại như một kiện hàng?? Tình yêu và lãng mạn, tiếp theo đó là hôn nhân?” (Cam: Câu kiện hàng kia là Jack nói chơi chữ. you’re holding out for the whole pack-age??. Package có nghĩa là kiện hàng, còn nói pack-age có ý bảo chị Mac đang lãng phí tuổi mình vì xây tường thành bảo vệ quá cao và cuộc đời luôn theo quỹ đạo. ^^)

Mac cảm thấy hai má mình ửng lên. “Em đang ‘đưa ra’, như cách anh diễn đạt, cho chính xác những gì anh nói em nên giữ lại đến cuối tuần – người đàn ông thích hợp.”

“Và rõ ràng đó không phải là anh!”

Nàng nuốt xuống cảm giác khó chịu đang dâng lên trong cổ họng. “Rõ ràng, đó không phải anh. Anh không thấy sao, Jonas, anh đã để cho những trải nghiệm thời thơ ấu ảnh hưởng đến phần còn lại của cuộc sống? Làm tổn thương anh chứ không phải ai khác?”

“Giờ thì em lại là một bác sĩ tâm lý sao?” anh chế nhạo.

“Không, tất nhiên là không.” Nàng thở dài. “Chỉ là em nghĩ – anh sẽ không bao giờ có thể có cảm xúc cho đến khi anh đối mặt với những vấn đề với cha mẹ mình.”

“Sự tha thứ và tất cả những điều đó?” anh khinh miệt.

“Vâng,” nàng tuyên bố.

Jonas nhìn chăm chăm xuống nàng một lúc lâu, trước khi cắt ngang bằng cái nhìn lướt qua căn nhà. “Em đã bao giờ nghĩ xa hơn đến việc bán lại cho Công ty xây dựng Buchanan?”

Mac bị ngỡ ngàng bởi sự thay đổi chủ đề đột ngột. Nhưng chỉ trong một phút thôi. “Chưa bao giờ,” nàng nói chắc chắn.

“Bởi vì nó sẽ không bao giờ xảy ra,” Jonas đoán chừng một cách dễ dàng.

Cầm nàng ghéech lên thách thức. “Không.”

Điều đó đã khiến Jonas và Công ty xây dựng Buchanan vào cái gọi là tình thế tiến thoái lưỡng nan. Trên thực tế, cùng một tình thế, Jonas đã gặp phải khi lần đầu tiên gặp nàng hơn một tuần trước...

“Đó cũng là quyết định cuối cùng của em về chủ đề này?”

“Đúng vậy, chắc chắn đó là những lời cuối của em.” Nàng gật đầu.

Jonas hít vào một hơi. “Tốt thôi,” anh nói.

Mac nhìn anh không chắc chắn. “Điều đó có nghĩa là anh chấp nhận quyết định của em?”

Anh nhướn mày. “Còn lựa chọn nào khác cho anh sao?”

Không đến mức như Mac lo lắng. “Dường như anh – đã xác định đuổi em khỏi đây một tuần trước...”

Nụ cười của Jonas không có chút hài hước nào giống như nàng vài phút trước đây. “Đó là trước khi Yvonne bắt đầu trò chơi bé nhỏ kinh khủng của cô ta.”

“Ồ.”

“Và trước khi anh biết rằng...” Jonas nhẹ nhàng thêm vào.

Trước khi Jonas biết rõ nàng? Hay trước khi anh “hiểu” nàng về khía cạnh thể xác?”

Điều đó thực sự quan trọng, miễn là anh chấp nhận rằng nàng sẽ không bán căn nhà?

Mac thẳng thắn. “Em thực sự phải đi bây giờ, Jonas.”

Biểu hiện của anh xa cách, đôi mắt xanh lạnh lùng, tàn nhẫn khi anh gật đầu. “Chúc em một buổi tối vui vẻ.”

Có một cuộc sống dễ chịu, anh cũng có thể nói vậy, Mac đau đớn nhận ra.

Bởi vì nàng biết rằng sau hôm nay, anh không muốn phần nào của nàng hay cuộc sống của nàng. Cũng giống như nàng biết chính xác đó không phải là anh muốn nàng; đơn giản là chính ý tưởng dính líu tình cảm với bất kỳ ai hoàn toàn nguyên rủa anh.

Mac thậm chí không thể tưởng tượng sẽ như thế nào nếu phải sống không có tình yêu trong cuộc đời. Tình yêu của cha mẹ. Của gia đình. Của bạn bè. Của một người đặc biệt nào đó mà mình yêu và yêu lại mình.

Mặc dù, sau hôm nay, Mac sẽ phải học cách sống mà không có điều cuối cùng đấy...

“Anh cũng vậy,” nàng lẩm bẩm trước khi quay đi và vội vã leo lên cầu thang, tay nàng run rẩy đôi chút khi mở khóa cửa trước khi nhanh chóng bước vào trong và sập cửa vững chắc sau lưng.

Không chút do dự.

Ngay cả đến cái nhìn ngần ngại cũng không.

Bởi nàng không dám nhìn vào anh lần nữa. Biết rằng nếu nàng làm vậy thì nàng sẽ không thể ngăn bản thân mình lao vào vòng tay anh và đồng ý tiếp tục mối quan hệ giữa họ – mối quan hệ không có tình cảm là tất cả những gì Jonas có thể cho bất cứ người phụ nữ nào – dẫn đến kết thúc đau đớn...

Mac chần chờ đủ lâu trên sàn rồi để đồng hồ khóa và mũ bảo hiểm lên bàn ăn sáng trước khi vội vàng bật đèn tầng trên và lên cầu thang xoắn ốc đến phòng studio của mình.

Bức vẽ nàng đã thực hiện trong mấy ngày gần đây vẫn dựng ở trên giá vẽ gần tường kính, miếng vải mỏng Mac đặt lên trên khi nàng muốn đưa Jonas lên đây tối qua vẫn ở chỗ cũ. Sau đêm qua, nàng đã không vào studio, miễn cưỡng nhìn - nơi những kỷ ức cuộc làm tình với Jonas thật sống động.

Lúc này Mac chậm chậm vượt qua căn phòng rồi nhìn chăm chăm vào bức vải trắng vài giây trước khi tiến lại gần và gỡ nó xuống.

Nền bức tranh đã có chút sắc xanh, nhưng trung tâm của bức vẽ mới chỉ được phác thảo bằng chì tại thời điểm này. Những nét vẽ mạnh mẽ, trừu tượng tuy nhiên hoàn toàn vẫn nhận ra vầng trán rộng, sự mãnh liệt của đôi mắt sáng màu, gò má cao nằm hai bên của sống mũi quý tộc, và miệng được điêu khắc phía trên chiếc cằm vuông và kiên định.

Jonas.

Mac hiếm khi vẽ chân dung, và không có ý tưởng tại sao nàng lại cảm thấy bắt buộc phải làm điều này khi mà những nét cứng rắn, đẹp trai của anh đã khắc sâu mãi mãi vào tâm hồn nàng. Cũng như tình yêu nàng dành cho anh vậy.

Đau đớn.

Không thể thay đổi.

Những giọt nước mắt vẫn dâng đầy mắt nàng khi Mac tiếp tục nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cứng rắn, đẹp trai trên bức tranh.

Và nàng tự hỏi nàng sẽ phải làm gì với bức chân dung của Jonas một khi nó đã hoàn thành.

13. Chương 13

“Thôi nào, cha ơi, nếu cha không nhanh lên thì chúng ta sẽ trễ mất,” Mac vui vẻ động viên cha khi cả gia đình tụ tập ở tiền sảnh ngôi nhà gỗ của cha mẹ nàng vào đêm Giáng sinh để mặc áo ấm và đội mũ, choàng khăn để chuẩn bị đi chơi vào buổi tối lạnh đầy tuyết. “Và cha cũng biết là mẹ ghét trễ như thế nào-“ Mac bỗng ngưng lại sự trôi chảy một cách bất ngờ khi mở cửa trước và thấy người đứng ở ngưỡng cửa, một bàn tay đeo găng của anh giơ lên khi anh chuẩn bị nhấn chuông cửa.

Ôi, lạ Chúa, là Jonas.

Mac cảm thấy màu sắc rút hết khỏi mặt nàng bên dưới cái mũ đỏ nàng đang đội. Hoàn toàn bị choáng váng khi Mac nhìn chăm chăm đầy định kiến vào sự kiên định không gì lay chuyển được trên mặt Jonas. Trong sự cau có giữa hai cặp lông mày của anh, nàng bắt gặp sự thận trọng thoáng qua trong mắt anh, miệng và quai hàm anh siết lại đầy thách thức.

Cái quái quỷ gì trên thế giới mà anh ta lại ở đây, trong tất cả các nơi?

“Jonas.” Những ngón tay đeo găng của Mac siết chặt đầy đau đớn trên cửa khi nàng liếm đôi môi hơi khô và tê cóng.

Anh hơi cúi đầu trước khi liếc nhìn tất cả mọi người tụ tập trong sảnh đằng sau nàng. “Anh nhận ra là em không chờ đợi anh nhưng- liệu anh có thể đi cùng gia đình em đến nhà thờ không?” anh hỏi khàn khàn.

“Em - vâng, tất nhiên,” Mac trả lời, suy nghĩ của nàng chạy đua khi nàng cố làm rõ sự hiện diện của Jonas ở đây.

Từ lúc gặp người đàn ông được đưa tới bởi “ông chủ” để lấy chiếc Jeep của nàng và sửa cái cửa sổ từ gần hai tuần trước, Mac đã không thấy hay nghe tin gì từ Jonas. Không gì cả. Không gọi điện. Không ngồi trên cầu thang bằng kim loại để đợi nàng về. Chỉ trống rỗng...không có gì.

Nếu không có sự đau đớn liên tiếp trong tim nàng, và những kí ức sống động nàng có về lần làm tình của họ, Mac có lẽ gần như đã nghĩ là nàng đã tưởng tượng ra anh!

Hay đúng là nàng chỉ tưởng tượng ra anh ở đây?

Ảo giác có lẽ là một lý giải tốt!

Sau tất cả, Jonas đang ngồi trên một bãi biển ở đâu đó trên đảo Caribbean uống những ly nước cao được trang trí bởi trái cây và những cây dù giấy đầy màu sắc, tất nhiên là với một cô nàng tóc vàng sát bên. Phải không?

“Xích ra chút nào, con yêu, hoặc chúng ta-Oh.” Mẹ của Mac tiến tới cắt ngang và nhìn chăm chăm vào Jonas với sự tò mò.

Không phải ảo giác rồi, vậy, Mac thừa nhận với một cơn dao động đầy lo lắng trong dạ dày. Jonas thật sự đứng ở ngưỡng cửa ngôi nhà gỗ của cha mẹ nàng lúc 11 giờ đêm vào đêm Giáng sinh.

Cái nhìn không hoàn toàn tin lẫn trên gương mặt của Mac khi nàng mở cửa và thấy anh đứng ngoài có lẽ là rất hài hước nếu Jonas không cảm thấy bản thân sai lầm. nếu anh không thật sự hối tiếc về quyết định của mình đi tới Devon với cái ý nghĩ ngu ngốc là làm nàng ngạc nhiên. Nhưng khi anh cảm thấy cả hai điều đó thì anh không thấy sự ngưng ngừng trên gương mặt Mac là sự ít vững lòng nhất.

“Bà McGuire.” Anh đưa tay cho người phụ nữ mà, với mái tóc đen ngắn đầy bóng bẩy và đôi mắt màu khói, như là sự tương đồng với Mac rằng người phụ nữ đó không thể là ai khác hơn là mẹ của Mac. “Jonas Buchanan,” anh giải thích. “Cháu hy vọng cô không phiền khi cháu đến đường đột thế này và tham dự với gia đình của cô vào bữa tiệc kỉ niệm của Chúa vào nửa đêm (Linh: Tra từ điển nó ra rứa á, nguyên tác là Midnight mass) ? Cháu là-“

“Một người bạn của con từ London,” Mac thêm vào nhanh chóng khi nàng đến đứng gần Jonas và quay mặt đối diện với gia đình, vòng tay nàng qua cánh tay anh, nhìn đầy vui vẻ trong áo khoác dài bên ngoài áo len đỏ và quần jean đen. “Em rất vui khi anh có thể đến, Jonas ạ,” nàng bảo đảm. “Mẹ, cha, đây là Jonas Buchanan. Jonas, cha mẹ em, Melly và Brian.”

Đưa cho hai người lớn tuổi nhà McGuire quyền của họ, họ không thấy ngạc nhiên khi thấy một người lạ đứng ở ngưỡng cửa nhà vào lúc 11 giờ trong đêm Giáng sinh, người cao và vắn-mái-tóc-màu-xám-đẹp-traí Brian tiến tới bắt tay Jonas đầy nồng nhiệt. “Càng đông càng vui mà.” Ông đảm bảo với sự thành thật từ trái tim. “Tôi e là chúng ta sẽ trễ mất nên chúng ta sẽ có màn giới thiệu sau,” ông thêm vào với nụ cười đầy tiếc nuối với đám đông thành viên gia đình của Mac mà hiển nhiên là sắp sửa rời khỏi nhà để tới nhà thờ.

“Cháu có thể chở thêm ba người nữa cùng với Mac nếu cần thêm sự giúp đỡ,” Jonas đề nghị khi gia đình của Mac lộn xộn ở bên ngoài.

“Quá tốt rồi” bà Melly McGuire chấp nhận đầy ảm áp. “Bác không thể lái chiếc xe thứ hai lúc này và để có thể có một ly vang pha chế với bánh sau buổi chiều dài.”

Jonas đã lo lắng vài phút trước khi giúp Mac chở ba bà cô già đằng sau xe anh, nhưng anh nhận ra tất cả thời gian ánh mắt phức tạp của nàng đều chú ý tới anh.

Mac dừng lại trên con đường bị đóng băng. “Jonas, tại sao anh không ở một bãi biển nào đó ở Caribbean?” Nàng nhắc nhở nhẹ nhàng.

Câu hỏi hay đấy.

Khi Jonas cảm thấy hai người họ ở riêng thì anh sẽ trả lời...

“Dừng bận tâm,” Mac gạt đi khi thấy sự ngập ngừng của Jonas, “Tất cả vấn đề là anh ở đây.”

Anh nhăn mày. “Vậy sao?”

“Ừ,” Mac trả lời đầy cứng rắn khi nàng thấy cha chuẩn bị ngồi vào sau xe anh và chờ để đi. “Chúng ta nên đi thôi,” nàng nói thành thật khi ngồi vào ghế hành khách trong chiếc Mercedes đen của Jonas.

Quanh họ là rất nhiều thành viên của gia đình Mac, hiển nhiên là không có cơ hội dành cho cuộc nói chuyện riêng tư giữa hai người họ khi họ đi quãng đường ngắn vào làng, tham dự vào nhà thờ được bao bọc bởi những cây nhựa ruồi được trang hoàng và thấp sáng bởi hàng tá nến, và sau đó là nói chuyện và thưởng thức ly vang và những miếng bánh.

Nhưng đó không có nghĩa là Mac không nhận thức được sự hiện diện của Jonas bên cạnh nàng mọi lúc. Nàng không bị đốt cháy bởi sự tò mò tại sao anh lại ở đây. Và nếu anh có ý định ở lại. Sự bắt đầu không chắc chắn của nàng lúc nhìn thấy anh một lần nữa không chuyển thành sự hy vọng.

Sự xoay chuyển không chắc chắn cùng với sự báo thù khi nàng và Jonas cuối cùng cũng ở một mình trong phòng khách của căn nhà gỗ sau 1 giờ sáng một chút, những người còn lại của Gia đình đã đi ngủ. Mẹ của nàng đã đề nghị, “cái nhà kho nhỏ vẫn còn trống nếu Jonas muốn ở lại đây hết kì nghỉ Giáng sinh...”

“Em đã cảnh cáo anh,” Mac thì thầm đầy tiếc nuối khi Jonas nhìn quanh căn phòng với hàng đồng đồ vật trang trí giáng sinh lấp lánh và vô vàn và cây nặng trĩu những đồ trang trí và hàng tá quà bên dưới.

“Nó thật tuyệt vời,” Jonas thì thầm, cái nhìn của anh bao trùm cả phòng rồi nó trở lại Mac khi nàng băng qua phòng, bàn tay nàng siết lại đằng trước. “Cũng như gia đình của em. Anh- Mac, Anh muốn cảm ơn em vì món quà giáng sinh,” anh nói nhất gừng.

À.

Mac mỉm cười một chút. “Anh không cần phải lái xe cả quãng đường dài tới Devon vào đêm giáng sinh để là việc đó đâu,”

“Không”

Mac nhún vai. “Bên cạnh đó, em muốn cảm ơn anh vì tất cả sự giúp đỡ khi giúp sơn kho hàng và sửa cái cửa sổ chiếc xe jeep. Em nghĩ anh muốn treo nó ở đâu đó trong văn phòng anh? Có lẽ trong phòng tiếp tân cũng được? một bức chân dung của người đứng đầu Công ty xây dựng Buchanan.” Nàng nói không khách sáo.

“Một bức chân dung của Mary McGuire về người đứng đầu Công ty xây dựng Buchanan.” Jonas sửa lại nhẹ nhàng.

“À...vâng,” nàng thừa nhận đầy ngượng ngùng, “Nghĩ xem, nếu anh rơi vào khó khăn, anh có thể bán nó!” nàng thêm vào đầy đùa cợt.

Jonas đã bất ngờ khi một cái sọt bằng gỗ lớn được chuyển tới văn phòng của anh hai ngày trước, choáng váng khi anh mở lớp bọc và thấy bức chân dung ở trong. Kể cả khi, anh không cần nhìn vào chữ kí dưới đáy bên phải của bức tranh cũng biết đó là tác phẩm của Mac. Phong cách và cách sử dụng màu không thể nhầm lẫn được.

Đó là tại sao nàng lại vẽ nó tại nơi đầu tiên mà Jonas muốn biết. ..

Hai tuần vừa rồi thật dài và khó khăn, cho Jonas. Và hàng triệu lý do. Yvonne Richards. Cha mẹ của anh. Nhưng trên tất cả, là bởi vì Mac.

Anh không thể gạt nàng ra khỏi tâm trí. Không phải khoảnh khắc nhỏ. Vẻ đẹp của nàng. Nụ cười của nàng. Sự ấm áp của nàng. Làn da mềm mại và như sa-tanh của nàng. Nước hoa của nàng.

Hai tuần vừa rồi Jonas đã nhớ và hồi tưởng lại mỗi khoảnh khắc anh ở bên nàng.

Như anh biết những điều này sẽ xảy ra, kí ức về Mac lấp đầy ngày của anh và ám ảnh anh mỗi đêm.

“Anh không chắc anh có thể cho phép em tặng anh một món quà giá trị như thế đâu, đúng không?”

Má nàng hồng lên. “Em nghĩ đó là việc em tự quyết định, nhỉ?”

Và độ ấm của nàng nữa, Jonas thừa nhận đầy buồn bã, anh không thể quên cái thứ nhiệt đầy bốc lửa đó. Làm sao anh, khi nàng khó chịu và tức giận với anh về một hay nhiều điều khác kể từ khoảnh khắc họ gặp nhau lần đầu?”

“Phải,” anh thừa nhận.

Đôi mắt của Mac mở lớn. “Anh thật sự đồng ý với em à, Jonas?”

Anh cười nhẹ khi thấy sự hoài nghi hiển nhiên của cô. “Đúng”

“Ồ, đây là lần đầu tiên đó!”

Jonas nghiêm trang. “Anh đồng ý với em về chuyện anh có cho em gửi lại thứ gì đó như đáp trả.”

Mac nhìn anh đầy cau có. Kể cả khi mặc đồ bình thường với áo len màu xanh tối và quần jean bạc màu, Jonas vẫn là người đẹp trai một cách ấn tượng nhất mà nàng từng gặp. nhiều phụ nữ tới nay ở nhà thờ hiển nhiên đã nghĩ như thế khi họ nhìn anh đầy thèm thuồng. liếc nhìn thừa nhận rằng Jonas hoàn toàn không nhận thức được khi anh đứng nhìn đầy chăm chú vào Mac, tay anh để hờ cạnh khủy tay cô.

Nàng lắc đầu. “Tôi đã bảo anh, bức chân dung là lời cảm ơn về cách anh đã giúp tôi vài tuần trước.” Đó cũng là cách để Mac tránh nhìn bức chân dung của Jonas treo trong studio của nàng như lời nhắc nhở ngày qua ngày về người đàn ông mà nàng yêu nhưng không bao giờ được đáp lại...

Môi anh mím lại. “Sự giúp đỡ đối với em là không cần thiết nếu-“

“Chúng ta không cần phải nói về chuyện đó lúc này, Jonas” Mac vội vã.

“nếu em muốn.” Anh nghiêng đầu.

“Em muốn,” Mac khẳng định chắc chắn. “Anh định tặng lại em cái gì đây?” nàng hỏi một cách thận trọng.

Jonas thọc tay vào túi quần khi anh di chuyển không thoải mái lắm. “Anh cần phải giải thích một số điều trước.” Anh nhăn mặt. “Anh - em bảo anh khi lần cuối chúng ta gặp nhau rằng anh cần phải đương đầu với vấn đề mà anh có với cha mẹ. Cái cảm giác anh dành cho họ là – như bị phá hủy, và với anh. Điều đó-”

“Hình như em đã có nhiều bình luận cá nhân đáng ra không nên!” Mac ngắt lời một cách không thoải mái. “Em rất buồn khi nói những điều như thế, Jonas. Anh không nên chú ý nhiều khi em buồn bực. em được thừa hưởng tính khí bị ảnh hưởng từ tình cảm của người ông gốc Ai-len, em e là thế.”

Jonas nở nụ cười méo mó, “Sự thật là sự thật, dù nó được nói lúc nào hay bằng cách nào.”

“Không nếu như đó chỉ là khoảnh khắc nóng giận nhất thời-”

“Nhưng em đã đúng khi nói những điều đó với anh, Mac à,” Jonas khẳng định. “Anh đã để cuộc kết hôn thảm họa của cha mẹ anh, quá khứ chẳng mấy vui vẻ của anh, ảnh hưởng đến anh bây giờ.” Anh nhìn vào mắt nàng. “Anh đã gặp cha mẹ vào hai tuần vừa rồi-”

“Anh đã?” Mac há hốc miệng.

Anh gật đầu. “Anh cũng gặp cha mẹ và mẹ kế. Anh vẫn không có gì chung với bọn họ,” anh nói đầy nuối tiếc. “Nhưng anh ở với họ đủ lâu để biết cuộc hôn nhân thứ hai của hai người đều hạnh phúc. Để biết rằng cha mẹ anh không còn thù địch với nhau nữa.” Anh thở dài. “Anh quyết định rằng nếu họ có thể tha thứ cho nhau về quá khứ thì chắc chắn anh cũng có thể tha thứ cho bọn họ.”

Mac chớp mắt để che giấu những giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống. “Em rất mừng, Jonas. Vì hạnh phúc của anh.”

“Đúng,” anh nói. “Hiển nhiên, anh cho rằng đó hoàn toàn là lỗi của em khi cuộc giảng hòa hòa này lại bày ra cho tôi một vấn đề khác,” anh thêm vào.

“Lỗi của em?” nàng lặp lại. “Bằng cách nào?”

“Anh có vấn đề về tiếp xúc khi tránh xúc phạm cả cha và mẹ tôi. Ví dụ, cả hai đều mời tôi tới chơi Giáng sinh với họ,” anh kéo dài giọng. “Nhận lời của người này thì sẽ xúc phạm tới người kia.”

Mac nở nụ cười. “Vậy vì đó là lỗi của em nên anh nghĩ thay vào đó anh sẽ đến đây và làm phiền em à?”

Jonas nhìn nàng bên dưới hàng lông mi. “Anh làm phiền em sao, Mac?”

Hiển nhiên là có Jonas ở đây không làm phiền nàng một chút nào! Đặc biệt là, ngoại trừ tránh xúc phạm cả cha mẹ anh, Mac vẫn không hiểu tại sao anh lại chọn tối nay để đến trong hàng vạn tối khác.

Tại sao anh lại đi nhà thờ với gia đình nàng. Sao anh vẫn còn ở đây...

Nàng liếm môi đầy lo lắng. “Anh vẫn có thể tới bãi biển tại Caribbean,” nàng nhắc nhở anh.

“Không, anh không thể,” anh bác bỏ lặng lẽ.

“Không?”

“Không.”

“Tại sao?” Mac hít thở một cách nhẹ nhàng, sự căng thẳng đột nhiên xuất hiện giữa họ mãnh liệt tới mức nàng gần như có thể với và chạm tới nó.

“Chỉ có duy nhất lý do đó là những vấn đề,” Jonas rì rầm.

“Là gì?”

Anh hít thở một cách rời rạc, ánh mắt anh trong suốt và không gợn chút sóng khi bắt gặp mắt nàng. “Người duy nhất anh muốn trải qua kì Giáng sinh đã đảm bảo rằng dù có chuyện gì xảy ra cô ấy cũng không muốn trải qua giáng sinh trên bãi biển ở bất cứ nơi đâu!”

Mac không thể thở khi nàng nhìn chăm chăm vào anh đầy hoài nghi. “Em?” nàng cúi cùng cũng xoay sở thốt lên.

Jonas mỉm cười thành thật. “Em”

Mac nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt mở lớn. “Anh muốn trải qua kì Giáng sinh với em?”

“Và gia đình em nữa. Nếu em cho phép,” anh thêm vào không chắc chắn lắm. “Mac”. Anh băng qua căn phòng bằng hai sải chân dài nên giờ anh chỉ đứng cách nàng vài inch. “Anh biết là anh - Well, anh thừa nhận kỉ lục mối quan hệ lâu nhất là-“

“Không có,” nàng thêm vào khi một cơn sóng hy vọng bắt đầu dấy lên trong cô.

Miệng của Jonas mím lại. “Không có,” anh thừa nhận. “Nhưng đó có thể là điều tốt,” anh tiếp tục đầy cố gắng khi anh vươn ra và tóm lấy bàn tay của Mac thật chặt. “Điều này có nghĩa là anh không có những mối quan hệ trong quá khứ, cảm giác kéo dài với bất cứ người phụ nữ nào, để dẫn tới những thứ phức tạp.”

Làn song hy vọng càng lớn lên trong Mac khi nàng nhìn thấy sự không chắc chắn kéo dài trong mắt Jonas. “Điều gì phức tạp?” Nàng hỏi.

“Ah.” Anh cau mày.”Đúng rồi, anh cần áo khoác ở sảnh.” Jonas bỏ tay nàng ra. “Quà Giáng sinh của em nằm trong túi-“

“Luật gia đình, không mở quà cho đến buổi sáng Giáng sinh!” Mac phản kháng trước khi Jonas rời phòng khách.

Anh quay lại trên ngưỡng cửa. “Đã là buổi sáng rồi Mac,” anh chỉ ra. “Thêm nữa, món quà này không được gói,” anh thêm vào đầy tự tin.

Mac không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ là lúc này Jonas dường như có cái gì-well, có cái gì đó. Và giờ anh hoàn toàn lo lắng khi đưa quà giáng sinh cho nàng.

Trong khi món quà Giáng sinh duy nhất nàng muốn là chính Jonas.

Jonas trở lại từ tiền sảnh để đến chỗ Mac vẫn đứng khi anh rời đi. Tim anh đập mạnh trong lồng ngực khi anh tiến tới nàng, hai tập tài liệu trên tay anh. “Anh muốn em đọc cái này trước khi anh đưa nó vào bản kế hoạch hợp đồng,” biểu hiện của anh đầy căng thẳng khi anh đưa nàng tập giấy.

Mac liếc nhìn anh hoài nghi trước khi nàng mở tập tài liệu, một sự nghiêm nghị khi đôi mắt nàng nhìn anh. “Đ-Đó là dự án cao ốc cho khu liên hợp chung cư mới, một cái hợp nhất kho hàng của em trong sân...”

Một mạch đập nhỏ ở hàm Jonas. “Đó là dự án cao ốc của khu liên hợp chung cư mới mà - hy vọng - hoàn toàn hợp nhất với nhà kho của em,” Anh quả quyết.

Nàng đóng tập tài liệu lại một cách cẩn thận. “Và còn cái còn lại?” nàng nhìn tập giấy còn lại trên tay Jonas.

Những ngón tay của Jonas nắm lại dễ nhận thấy. “Có vài sự thay đổi nhỏ với dự định ban đầu là nó sẽ không bao gồm căn nhà kho của em nữa.”

Mac nhìn anh cáo buộc khi nàng ấn mạnh bản kế hoạch gốc vào tay anh. “Và đây là món quà mà anh lái xe tới để đưa cho tôi?” Nàng kêu lên. “Anh thật không thể tin được, anh biết không, Jonas?” nàng nhìn anh đầy phẫn nộ. “Anh đến đây bằng mọi cách chỉ để cố nói chuyện với tôi để bán nhà cho anh!” Nàng tránh ra. “Câu trả lời là không, Jonas. K.H.Ô.N.G. (N.O) điều đó đã rõ với anh chưa?” Những giọt nước mắt giận dữ long lanh trong đôi mắt màu khói khi nàng liếc anh.

Tốt, thật là tốt, Jonas-không! Anh nói với bản thân, chùn bước. lòng tự tôn là đặc trưng của ngạo mạn, anh đã biết trước khi anh tới đây tối nay rằng không biết làm sao anh lại nhảy vô chuyện này. Bởi vì điều này quan trọng hơn bất cứ chuyện gì anh từng có trước đây. Bởi vì nó có vấn đề với anh hơn tất cả những thứ trước đây!

“Anh vẫn chưa hỏi...” anh thì thầm.

“Anh không cần,” Mac trả lời. “Đi đi, Jonas. Đi đi và đừng quay lại nữa. Em không muốn thấy-“

“Mac, em sẽ lấy anh chứ?”

“hay nói với anh về cái gì nữa cả-“ Mac dừng đột ngột bài diễn văn chỉ trích để nhìn chăm chăm vào anh một cách hoài nghi. “Anh vừa nói cái gì thế?”

Jonas nuốt một cách khó nhọc. “Anh hỏi là em có cho anh vinh dự được cưới em không,” anh lặp lại khi đi chuyển đầy do dự đến trước nàng, cái nhìn chăm chăm đầy mãnh liệt của anh tìm kiếm sự nhột nhạt trên gương mặt Mac khi anh đứng trước nàng.

Đó chính xác là những gì nàng đã nghĩ anh sẽ nói!

Nàng nhìn thật kĩ gương mặt anh, cuối cùng tìm thấy sự lo lắng trong đôi mắt xanh, trong xương quai hàm nghiêng chặt và gò má căng lên đầy căng thẳng.

Jonas nở nụ cười bức tức. “Phần lớn người phụ nữ sẽ nói, “Không, cảm ơn, Jonas,” hay, “Ôi, Jonas, điều này thật đường đột.” Em, chỉ có em hỏi anh vì sao!” Anh lắc đầu đầy độ lượng.

Mac nhìn anh đầy cáu tiết. “Well, điều này cũng thật đường đột.”

“Không phải với anh.” Jonas thở dài. “Hai tuần kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau -“ Anh lắc đầu. “chết tiệt, là những chi tiết rõ ràng nhất mà anh có thể nghĩ tới,” anh quyết định nặng nhọc.

“Tại sao?”

“Lại là tại sao?” Anh ngược mắt lên nhìn trần nhà. “Mac, anh không muốn yêu em. Đây là thứ cuối cùng mà anh muốn! nhưng em-“ Anh thở dài, “Em thật sự là người phụ nữ chọc tức anh, khiêu khích, bướng bỉnh, nóng tính-“

“Anh có nghĩ chúng ta nên quay lại phần “Anh không muốn yêu em” một chút không...?” Mac cắt ngang, trái tim nàng đập đầy mạnh mẽ, thật thất thường, nàng chắc Jonas cũng có thể nghe thấy nó.

“-tuyệt vời, ấm áp, khuấy động, tuyệt vời nhất mà anh từng gặp!” Jonas kết thúc. “Làm sao anh lại không yêu em được chứ?” Anh lắc đầu khi vươn tay ra lần nữa để tóm lấy hai bàn tay cô.

Mac cảm thấy nóng và lạnh cùng lúc. “Anh thật sự yêu em?” Nàng hít thở đầy sững sốt.

“Anh e là còn hơn thế,” Jonas cầu nhàu. “Mac, hai tuần vừa rồi làm anh nhận ra rằng anh muốn mọi thứ với em. Tình yêu. Hôn nhân. Con cái. Anh muốn là người yêu đầu tiên của em và cũng là người cùng. Anh muốn thức dậy vào buổi sáng và thấy em bên cạnh trong suốt quãng đời còn lại. trên tất cả anh muốn làm người đàn ông em xứng đáng có. Người đàn ông mà em có thể yêu. Em sẽ cho anh cơ hội để cho em thấy anh chính là người đàn ông đó chứ?” Anh nhìn nàng đầy lo lắng.

Jonas yêu cô! Muốn cưới cô! Có con với cô!

Mac rút một tay ra để khum tay lên gò má nóng bừng. “Anh có chắc về điều này không, Jonas? Hoàn toàn chắc chắn chứ? Tình yêu, hôn nhân, con cái- những điều này rất có ý nghĩa với em, anh biết đấy...”

Ngón tay anh nắm chặt nàng đau đớn. “Anh muốn ổn định!” anh khẳng định đầy chắc chắn. “Mac, em thật sự hiểu nhầm động cơ của anh về hai kế hoạch đó. Cái đầu tiên để lại căn nhà kho, đúng, nhưng cái thứ hai đưa ra khung cảnh khác về căn hộ áp mái trong khu liên hợp chung cư.”

“Chỉ em thấy nào,” nàng khích lệ.

Jonas mở hồ sơ và lấy ra tập kế hoạch thứ hai. “Em thấy ở đây không?” Anh chỉ vào biểu đồ. “Bức tường này hoàn toàn làm bằng kính, cũng như trần nhà trong phòng này. Nó là bản sao studio của em, Mac,” anh giải thích. “Anh gặp cha mẹ anh vì anh yêu em. Vì em đã đứng về chuyện cần phải đối diện với tình huống đó, đương đầu với bóng ma của quá khứ, trước khi anh sống cuộc sống của anh. Em là cuộc sống của anh, Mac. Anh muốn em cho anh cơ hội để chỉ cho em thấy, anh yêu em như thế nào. Để cho em thấy anh luôn yêu em, và chỉ mình em. Đúng như chính bản thân em,” anh nhấn mạnh.

“Không ăn mặc đẹp và trở thành chiến lợi phẩm trên tay anh, đúng không?” nàng đùa như sắp khóc.

Jonas thật sự yêu nàng!

“Nhiều tới mức anh quan tâm đến em có thể sống với đám vải trúc bầu thô đáng nguyên rửa và không bao giờ bước chân ra ngoài căn hộ miễn là anh có thể sống với em. Mac, cho anh cơ hội để cho em thấy anh yêu

em nhiều như thế nào, để thuyết phục em yêu anh, và anh hứa là không bao giờ để em thấy lý do gì để hối tiếc về điều đó! anh thề thốt. (Linh: thôi chết, tới đây học hết máu mũi rồi, hạnh phúc quá, ta hận, tại sao trong truyện lại có những anh chàng tuyệt vời đến thế, dịch mà tức anh ách)

“Ôi, Jonas,” nàng rên lên.

Anh nhăn mặt đầy đau đớn. “Đó có phải là “Không, cảm ơn, Jonas,” hay, “Để em nghĩ về chuyện này, Jonas?””(Linh: em đồng ý nè T_T)

“Đó là “Em đã yêu anh rồi, Jonas,”” Mac đảm bảo với anh khi nàng lao vào vòng tay anh.

“Em yêu anh?” Có cái nhìn không thể tin nổi trên mặt anh.

“Nhiều đến mức em không quan tâm em sống ở đâu, với lại, miễn là với anh! Jonas, em yêu anh nhiều đến mức hai tuần vừa rồi thực sự là địa ngục đối với em. Em yêu anh, Jonas!” nàng lặp lại đầy hạnh phúc.

Cánh tay anh vòng qua nàng như vòng thép. “Đủ để cưới anh chứ?”

“Đủ đến mãi mãi, bất diệt, với anh!” nàng đảm bảo đầy vui sướng.

Jonas nhìn nàng tìm kiếm một lúc lâu, những phút vô tận, mắt anh sáng lên với tình yêu anh dành cho nàng khi anh thấy cảm xúc của nàng phản xạ lại với anh. Anh vùi mặt vào mái tóc mềm như lụa đầy hương hoa khi anh rên lên. “Anh không thể tin là anh đã để em ra đi vào hai tuần trước. rằng anh đã gần như mất em!”

“Chỉ cần hôn em thôi, Jonas,” Mac khích lệ trong hơi thở.

“Anh định hôn em và yêu em cho đến cuối cuộc đời này,” anh hứa khi miệng anh cuối cùng bao phủ lấy nàng.

Phần cuối cuộc đời nghe có vẻ hoàn hảo đối với Mac...

* * *

[1] warehouse-conversion: tầng gác mái

[2] là một loại sợi làm từ len chải thô. Sợi len mềm mại, nhẹ, co giãn, và đầy khí . Vì thế, nó là một chất cách điện tốt, và được đan sợi.

[3] Studio: là một phòng được sử dụng với mục đích nghệ thuật: làm gốm, vẽ, hát, phòng thu,... của một công nhân, ca sĩ, họa sĩ,... Ở đây là được dùng làm phòng vẽ

[4] tên gốc cũ ban đầu nghĩa là tù trưởng, nhưng có lẽ cái này hiểu theo patels motel nghĩa là khách sạn, nhà trọ, cửa hàng

[5] Feet: đơn vị đo lường. Ký hiệu ft. Để hiểu thì 1foot = 0.3048 mét. Anh này cao khoảng 1m83)

[6] Buchanan Construction: Công ty xây dựng Buchanan

[7] Five-foot-nothing: năm-chân-không có gì. Ý chỉ người nhỏ bé mà nói nhiều

[8] stuck to her guns: ý chỉ khẳng khái, kiên quyết theo ý mình

[9] A state of the art music system: Đi tra google thì em hiểu nôm na là một loại hệ thống xa xỉ, đắt tiền. Với cái này thì có thể nghe nhạc ở bất cứ đâu trong ngôi nhà của bạn. Muốn tra thêm liên lạc với gu gờ nhé.

[10] B&B: Bed and Breakfast: Một quán trọ phục vụ cho việc ngủ qua đêm và ăn trưa

[11] Hallway: phòng đợi, hành lang ở cửa vào (của một toà nhà lớn)

[12] Bô hem: Loại người tự do phóng túng

[13] Cockney: Khu đông của Luân Đôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/his-christmas-virgin>